

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Οπιδεύρο

Ιδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διευθυντής

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΙΑ 5 • ΤΗΛΕΦΩΝΑ 27.135 - 27.967 • ΠΙΝΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 600

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Θά ξανανθίσουν ΤΑ ΡΟΔΑ

Την αγάπηστη! "Έχει την ετυχία στα χέρια της και γκρινιάζει, είναι ξεγνοιαστή και παραπονιέται. Αυτομένη από τον έρωτικό καθύο και άνησχει μήπως είναι άρρωστη. "Άρρωστη γιατί το θερμόμετρό της δεν δείχνει πυρετό!

Νέα ακόμα. Μόνο οι νέοι αισθάνονται δυστυχία για την ετυχία τους... Είκοσι χρόνια έτών, σήμερα, και το καρνέ της δε σημειώνει παρά δυό μόνο έρωτες. "Ο πρώτος δεν πιάνεται. Τον ένιωσαν στα δεκαεπτά της χρόνια. Μαλλον μονόλογος έρωτικός. "Έρωτας κάτι περισσότερο από πλατωνικός, αφού το πρόσωπο που αγαπούσε όχι μόνο δεν υποτάσσεται την αγάπη της, αλλά κι αυτή ακόμα την υπαρκτή της αγνότητας.

Τρία χρόνια διήρκεσε το αίσθημα αυτό. "Ακολουθούσε ένα κενό και το περασμένο καλοκαίρι ήρθε η σειρά του έρωτα με άνταποκρίση. "Επί τέλους, ένας που την ήξερε και που τον ήξερε, που την αγαπούσε και που τον αγαπούσε. "Ήταν ετυχία. Τη χάρισε, στον καιρό έβασταζε. "Εσημάνε πως κάποτε η ώρα της διαλύσεως της. Δεν μάς έξηγει τους λόγους της διαλύσεως. Ούτε, άλλωστε μάς χρειάζονται οι εξηγήσεις. Περιορίζεται να μάς πει ότι το γυμνάσιο ήταν φοβερό γι' αυτήν. Τόσο που έφτασε στο σημείο να σκεφθεί το θάνατο. Στιγμές παραφοράς που γάνει κανείς τον έλεγχο του εαυτού του. Εύτυχως επεκράτησε η σύνεσις. Θά ήταν κρίμα να σορίσει στο χόμα τα ώραια της νιάτα. "Ο έρωτας μεταβλήθηκε και ξανανθίσουν. "Η ζωή όμως είναι μια και μόνον και κανείς δεν έχει το δικαίωμα να πετά στα σκουπίδια το δώρο αυτό του Θεού.

Δεν το πέταξε η κοπέλλα. "Αλλά της συμβαίνει κάτι άλλο, που την κάνει ν' άνησχει, να ντρέπεται τον εαυτό της και να μη καταλαβαίνει περί τίνος πρόκειται. Το κορίτσι λοιπόν αυτό που απειλομένο για το σθεμένο του έρωτα, αντιμετώπιζε και του θανάτου ακό-

μα την ιδέα, παίρνει σήμερα μελάνι και χαρτί για να μάς γράψει ότι έχει ακαθ' ολοκληρίαν ξεχάσει... "Έχει ξεχάσει δεν θά πη τίποτα. Στον προαιώνιο αγώνα μεταξύ λήθης και μνήμης, εκείνη που αναδεικνύεται νικήτρια, είναι η πρώτη. Φτάνει να της δώσετε το χρονικά περιθώριο, που της χρειάζονται για τη συντριβή της αντί-μολού της. Οι άνθρωποι, είτε κάποιος, είναι πλάσματα που σκεπτονται λίγο και που πρό πάντων, λησμονούν.

"Ολοι λησμονούμε. "Οχι όμως από τη μια μέρα στην άλλη και όχι τόσο απότομα, ώστε από τη στιγμή που ήμολογού της ζωής μας που έκαμε η Λήθη, να μη μείνει ούτε ο καπνός, ούτε ένα σπράσμα στάγτης, ούτε τα έρεπτα που μένουν, όταν αποφερωθή ένα μέγαρο.

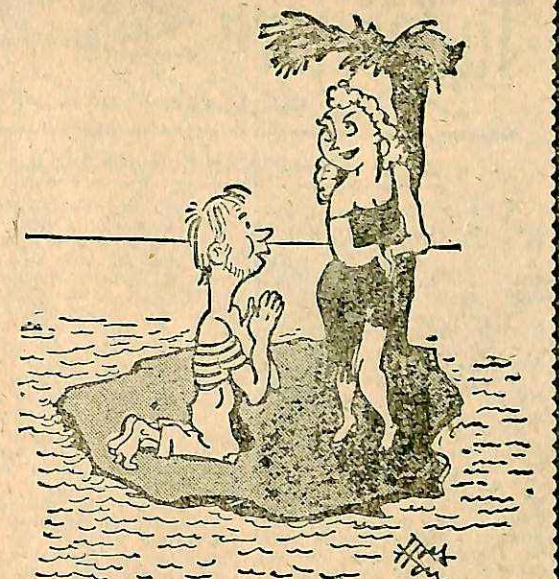
Να όμως που το παλάτι της δικής της αγάπης αποφερωθή, δίχως ν' άφισση κανένα σημάδι της υπαρκτότητας του. "Ακούστε καλύτερα την εξομολόγηση της ίδιας: "... Έχω ξεχάσει δεν είναι κυριολεκσία. "Αν είχα μόνο ξεχάσει δε θά σάς ένοχλούσα με την περιπέτεια μου. Αυτό που έπαθα, είναι πολύ χειρότερο. Δεν ξεχάσα απλώς. "Αλλά το αίσθημα που πρίν από λίγους μήνες ήταν όλη μου η ζωή, το τόσο βαθύ και τόσο ελκυστικό αίσθημα, δεν άφησε ούτε ένα τόσο δα ίχνος στην ψυχή μου. Ούτε λήθη, ούτε απογοήτευσις, ούτε πόνος, ούτε τρυφερότητα. "Ενα σφυγγάρι πέ- ρασε από πάνω και τούσωσε..."

Και αφού εκθέσει την έσωτερική αυτή περιπέτεια της, ρωτά: "Τι μου συμβαίνει; "Εγινα λοιπόν άναίσθητη; "Εγινα έπιλόλαια; "Εγινα άστατη; Ποι πήγαν τα ίβανικά μου, τα όνειρά μου, οι παλμοί μου, οι συγκινήσεις, οι άνησυχίες όλα δσα αποτελούσαν τους κόσμους μου;..."

"Της φαίνεται ότι έχει απολιθωθεί, πως κάτι πέσανε μέσα της, πως είναι άν- κωνη πιά να συγκινήθη, ν' αγαπήση, να πονέση, να νοιώσει τη δύσνη των έρωτικών της χορδών. Θά προτιμούσε να υπάσχηται παρά να πέση σ' ένα τέ- τοιο έρωτικό λήθαργο. "Εκείνο δε που τη φέρνει σε μεγαλύτερη ακόμα άμηχανία είναι ότι τη στιγμή αυτή έκκριμα με πρότασις γάμου, που περιμένει την απάντησή της. Τι της λέτε να κάνει; να πη το ναί ή να πη το όχι της; "Ο άνθρωπος που ζητεί να την πάρη της εινε φθιάρφος. Ούτε κρύο, ούτε ζέ- σθη. "Αδιόφορος όμως, όπως έχει κα- ταντήσει, της είναι όλα τα πλάσματα της γής. Καμμία προτίμηση για κα- νένα. Είτε αυτός, είτε άλλος, της ει- νε έντελως το ίδιο. Μία τέτοια άπαξία την απελπίζει. Τη βλέπει σαν μια άνα- πρία, μια καθολική κενόρρη των αι- σθημάτων και των αισθήσεων, μια κο- λώνα πάγου στη θέση της καρδιάς. "Ω, πόσο θά προτιμούσε τις φλόγες κι' άς ήταν οι φλόγες της κολάσεως, κι' άς ήταν σαν τις φλόγες που την έχουν τσουρουφλίσει. "Έτσι, όπως έγινε, της φαίνεται πως είναι άρρωστη και πως δεν πρόκειται να θεραπευμένη ποτέ της.

"Άρρωστη; "Ο ψυχίατροι θά ήταν πιο κατάλληλοι ν' απαντήσουν αν το δι- λέμμα αυτό των' αίσθηματικών έκδη- λώσεων είναι άρρωστική, ή η άπαισι- τητη άνταπαισις που ακολουθεί μίαν Ι- σχυρή δοκιμασία. Για ένα μόνο να μην άμφισβάλει: ότι κάποτε θά τελειώση το διάλειμμα, θά διαλυθούν οι πάνοι, θά ξανανθίσουν τα ρόδα, η ύπερβασία θά παρσχωρήση τη θέση της στον πυρετό, η σημερινή ύπτασις θά γίνη πεί- σις θά θερμανθή πάλι το αίμα στις φλέβες της, κερθ θά γίνη το μάρμαρο και ο ήμερος θά πορφυρώση πάλι τα μάγουλά της. Δεν φοβάς κανείς έτσι εύκολα στα είκοσι πέντε του χρόνια τις δυσοληψίες του με τον έρωτα. Θά βρε- θη κάποτε το βασιλόπουλο που θά ευ- πνήση την μαρμαρωμένη σταγυποπούτα. Εόχηθη της το βασιλόπουλο να είναι ο άντρας που τη θέλει σύντροφο της ζωής του, και να τη θερμάνη μια ώρα άρχύτερα με την πνοή της αγάπης του.

Π. ΠΑΜΙΛΟΛΟΓΟΣ

ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΛΕΓΕΙΝ
— "Αν δεν μου πης το ναί, θά φύγω σέ μακρινά μέρη!...
(Σκίτσο Π. Παυλίδη)

ΣΟΥΡΕΑΛΙΣΤΙΚΑ ΠΟΘΟΠΛΑΝΤΑΓΜΑΤΑ

Τό υποσυνείδητο ΤΟΥ ΚΑΖΑΜΙΑ

Μία υποθήκη που βρισκόταν στον οίστρο της τ' άλεξέκαρανο κυττώντας το αιώνιο είπε στ' αυτή κάποιας κελύνας ξεκαπίστρωτης: — Ε, ρε τι ψώνιο!

"Απ' τα κλώνάρια κάποιας μπλέ πορτοκαλλιάς σάν αυτοκίνητα κρεμόντουςαν τα μούρα κι' ο μπάριμπα - Λιδας άρχισε πάλι τη μουρμούρα

ένω ακούστηκε ο ρής της απηλιάς: — Βρέ, πως δεν άρπαζε κανένας τη μαγκούρα;

Του Ζεβεδαίου τα παιδιά κάνανε κόρτε σ' ένα ξανθό και όνειρόπλεχτο ποτήρι κι' είπες "Εσύ πίνοντας λίγο ακουαφόρτε: — Έχω πατίρει!

Ντό, σόλ, φά, μίλ Νάπιν ή λιαμ! "Οχι! το ψωμί όγδόντα δράμα!

— Πάψε, ρε μπάρμια!

Τό άεικνίπο φίλτράρισε τα λούπινα κι' ο Καρδινάλιος εγαύγισε με χάρη. — "Οχι! το κρασί το βλοσυρό έκείνο πούπινα δεν θά με πείραζε αν ήταν γιοματάρι.

Και τώρα να: ό βενετσιάνικος καθρέφτης έφταρνίσκε κι' η μανιβάλλα ξάφνου ένινε στρυφή, να πουθενά

ποτέ κανείς στα σοβάρα δεν συλλογιόσκε αν περισσήν καμμία θέσι στο Δαφνί!

Στήν Κορυτού τα περισσότερα σ' ένα μπάρ κατασταλάσανε, με μια κλωτσο

τ' άκκορντεόν ήπανε τούμπια και βελάσανε κι' ένα ποταό

με άγανακτισοι οτά μούτρα μου πετάσανε!

Σβύσε τον τόνο! Κρύψε τα μπρίκια! Βλέψεις; Πατόνω! Πιάνω και φύκια!

"Ο Ιπποπόταμος βαφτίσκε "Ικτίνας κάποιος μαντρότοικος ένίνηκε σουπιά. — Τι λές, βρέ κτήνος; — Βούλωστο πιά!

"Ενα σαλάμι μ' ένα έξαλλο λαγό τρέκανε μπρούμυτα στού Σκρά το μονοπάτι. Μην όμειπτε, ρε παιδιά, στον όσπνό.

Της Πάρις Κόκορρη πού ήλθορε το μάτι, με μια ντουλάπα ενάριστη στη Καμά.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΑΝΤΑΡΟΙΑ 5 • ΤΗΛΕΦΩΝΑ 27.135 - 27.967 • ΠΙΝΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 600

ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 36035

Ο ΤΕΝΟΡΟΣ

Πρωτότυπο διήγημα

Μία κομψή κυρία παρουσιάσθηκε ένα βράδυ στο θυρωρείο του ξενοδοχείου "Σπλέντιτ" και ζήτησε να ήη τον τε- νόρο Μτελάν.

"Ο κ. Μτελάν μένει στο δωμάτιο 36, απάντησε ο θυρωρός. Μου φαί- νεται όμως ότι βγήκε έξω. Μία στιγμή όμως, κυρία μου, να τηλεφωνήσω για να βρεθεί αμέσως.

"Οχι, σάς εύχαριστώ, άνευθείω καλύτερα μόνη μου στο δωμάτιό του. "Όπως άναπαύε. Τό άσανσέρ εινε στο βάθος.

"Η κυρία στάθηκε σέ λίγο έμπρός στην πόρτα του δωματίου 36, και χτύ- πωσε έλαφρά. Πήγαυε με την ελπίδα ότι θά κατώρθωνε να ήη τον διάσημο τενόρο πρίν άρχισή η παράστασις της "Εθνικής. "Όπερας, στην όποια θά προ- ταγωνιστούσε εκείνο το βράδυ.

Περιμένα μερικά δευτερόλεπτα. Σέ λίγο, μια φωνή ακούστηκε μέσα άπ' το δωμάτιο: — "Ευραό!

"Εσπρώξε διακριτικά την πόρτα και βρέθηκε σ' ένα μισοσκότεινο δωμάτιο. Στή μέση στεκόταν όρθιος ο τενόρος. "Ήταν ψηλός και είχε τετράγωνους ώ- μους. Μάσω το πρόσωπό του δεν ξε- χωρίζε καλά μέσ' στο σκοτάδι.

— Σέ τί μπορεί να σάς φανή γρή- σιμος, κυρία μου; ρώτησε με μεγάλη ευγένεια ο τενόρος.

"Η έπισκέπτρια έκλεισε πίσω της την πόρτα και ψιθύρισε: — Κούριε, μήν παρεξηγήτε μια θου- μάστρια της τέχνης σου που σάς ένω- γαλει λίγες στιγμές πρίν από την πρώ- τη παράστασί σας εδώ στην πρωτεύ- ουνά.

— Μπα! Δεν μ' ένοχλείτε καθόλου. "Έχω άκόμη διαθέσιμο καιρό ώσπου ν' άρχισή η παράστασις και είμαι εύτυ- χος πού μπορώ να σάς άφιέρωσω την ώρα μου. Με συγχωρείτε, πού δεν ά- ναυα άκόμη τ' όφας, αλλά, έξοτε, μου έφτασε πολύ το ήμίφως του σου- ρουπιάτος...

— Μά κι' εγώ τρελλανόμαι για τό μισοσκόταδο. "Εκείνη τη στιγμή η άγνωστη κυρία έννοιωσε τό βλέμμα του τενόρου να την περιόλαη γεμάτο φλόγα.

— Δεν κάθεσθε, σάς παρακαλώ, στο ντιβάνι; της είπε.

"Η κυρία κάθισε με δισταγμό. "Ε- κείνος στάθηκε μπροστά της και της είπε: — Μου έπιτρέπετε να καθήσω κοντά σας;

"Η κυρία έσκυψε το κεφάλι της κα- ταφακτικά χωρίς να του απαντήσει. Τό σκοτάδι είχε άπλωθή πιά στο δωμάτιο. Με χαμηλή φωνή ο τενόρος ρώτησε: — Τόσο πολύ, λοιπόν, μ' αγαπάς, ώ- ραία μου άγνωστη, ώστε ήρθες μόνη σου σ' εμένα;

"Εκείνη πήρε τα χέρια του και τά- σφιξε τρυφερά μέσα στα δικά της ψι- θυρίσματα: — Δεν μ' αγαπάς!

— Πού τό έξέρεις; — "Αν πραγματικά μ' αγαπάς... Δίστασε λίγο κι' έξακολουθούσε: — "Αν πραγματικά μ' αγαπάς δεν θά πη "Όπερα; — "Αν πραγματικά μ' αγαπάς, σάς παρακαλώ, σήματα σημάς.

Μείνε εδώ μαζί μου. Τότε θά πιστέψω στην αγάπη σου.

"Εκείνος την κούταξε θλιμμένος και της απάντησε: — Μένω!

— Μένεις;... ψιθύρισε γεμάτη χα- ρά η άγνωστη.

"Ο τενόρος έπλωσε τό χέρι του κι' άρχισε να παίζει με τα μαργαριτάρια του λαμού της.

— Γιατί φορείς κοσμήματα; της εί- πε. Δεν μου άρέσουν καθόλου τα κο- σμήματα στις γυναίκες. "Η άληθινή ω- μορφά δεν έχει ανάγκη από στολίδια. "Εκείνη για να τον ευχαριστήσει, ξε- κούμπωσε τό κολλίε της και τό άφησε πάνω στο τραπέζι, κοντά στο ντι- βάνι. "Όστερα έβγαλε τό δαχτυλίδι, τη βέρα της, κάθε κόσμημα που φορούσε κι' ένγυρε σήην άγκαλιά του.

.....

Μέσα στο σκοτάδι του δωματίου τό ρολόι σήμανε όχτώ φορές.

Ξαφνικά εκείνη τραβήχτηκε άπ' τά χέρια του τενόρου.

— Τι έπαδες; τη ρώτησε εκείνος.

"Η κυρία με άύστηρη φωνή απάν- τησε: — Κύριε Μτελάν, όφειλω να σάς δώ- σω μία έξηγησι. "Η γυναίκα πού έξε-

τε μπροστά σας και πού την θαρρείτε για καμμία έλφοφρούμαλη, είναι μία πι- στή σύζυγος πού όλα τά θυσιάζει για τόν άνδρα της. "Ο άνθρωπος αυτός ή- ταν ως τώρα πρώτος τενόρος της "Ό- περας. Μά άξαφνα παρουσιάσθηκε α- σεί... τό κοινό σάς προτιμούσε. "Ε- πρόκειτο μάλιστα να τραγουδήσετε ά- πόψε στη θέσι του. "Αλλά καθώς βλέ- πετε τά κατάφερα καλά και τραγουδεί αυτός τώρα κι' όχι εσεις. "Ο άνδρας μου θά τό θεωρούσε μεγάλη προσβο- λή, αν του παίρνατε άπόψε τη θέση...

Τού έσωσα την άξιοπρέπεια, τού έδώ- σα τη χαρά και δέν πλήρωσα πολύ άκρίβειά γι' αυτό.

"Ο τενόρος την άκούε με μεγάλη ψυχραιμία.

— Κυρία μου, της είπε, παίξατε με την αγάπη μου και με νικήσατε κι' ό- μως δεν είμαι θωημένος μαζί σας.

"Η έπισκέπτρια σγκώθηκε τότε με ά- ξιοπρέπεια για να φύγη, αλλά εκείνος την έμπόδισε.

— Σταθήτε, θέλω να δώ μήπως είναι κανείς στο διάδρομο. Βλέπετε φρονι- ζώ για την ύποληψί σας.

"Ανοίξε τότε την πόρτα του δωμα- τίου. Βγήκε στο διάδρομο κι' άφησε την κυρία μόνη στο σκοτάδι του δωμα- τίου...

"Η κυρία, αφού περίμενε αρκετή ώ- ρα, σγκώθηκε άνησυχία και άναψε τό ηλεκτρικό. Τό δωμάτιο φωτίστηκε. "Ερ- ριζε μία ματιά στο ρολόι, είδε πως ή ώρα ήταν περασμένη κι' αποφάσισε να φύγη χωρίς να περιμένει τόν τενόρο.

Προχώρησε προς τό τραπέζι, κον- κολλεί και τά κοσμήματά της. "Αλλά τού στήνι έφθαντα!

"Όταν γύρισε σπύτι της βρήκε τόν άντρα της περιλυτό.

— Δεν τραγουδάς άπόψε στην όπε- ρα; τον ρώτησε κατάπληκτη Μτελάν.

— "Αδύνατον. Πρίν από λίγο μιλού- σα μαζί του. Δεν ήσσουν στην "Όπερα; λέν να τραγουδή.

.....

Την επόμενη, όταν η κυρία άνοιξε στις μικρές ελπίδες, διάσασε μέσα γής θύμα έπιτηδείου λαποδύτου. "Ενώ ο καλλιτέχνης έπαίσε στο "Εθνικό Μελο- δράμα, ο λαποδύτης έπωρελομένους της σης στο δωμάτιο του ξενοδοχείου του και ν' άπαίρεση ό,τι πολυτιμο είχα.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Οί έλνές του σώματος ΚΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥΣ

Τί άναφέρει ένας βυζαντινός κώδις

Οί έλνές του σώματος, αν πιστέψουμε τους πα- λαιούς φυσιογνομιστές, έχουν μία σημαντική έπι- δραση στη ζωή και στην τύχη του ανθρώπου. "Ε- ται, ένας παλός βυζαντινός κώδις, πού φέρει τό όνομα του Λέοντος του Σοφού, άναγράφει μερικά πολύ ένδιαφέροντα πράγματα για τη σημασία τους.

Οί έλνές πού βρίσκονται στο μέσον του μετώπου, και πού συναντώνται σπανιότερα από όλες τις άλ- λες, προμηνύουν πλούτη, όσες και τιμές, τόσο στον άνδρα όσο και στη γυναίκα.

"Εξαιρετικά τυχερές είναι επίσης και οι έλνές πού βρίσκονται πλάι στα φρύδια. "Οχι όμως και εκείνες πού βρίσκονται πάνω στο φρύδι. "Ανδρες και γυ- ναίκες πού έχουν τέτοιες έλνές, δυστυχούν στο γάμο τους και κηρύζουν πολλές φορές.

Οί άνδρες και οι γυναίκες πού έχουν έλνές στη μύτη είναι άπιστοι στον έρωτα και άκόρεστοι στις ήδονές. Τό σημάδι αυτό ίσχυει περισσότερο για τους ξανθούς και τις ξανθιές.

"Αν η έλνιά βρίσκεται στο πλάγιο της μύτης, ο άνδρας δυσκολεύεται να σταδιοδρομήσθ σε μία ώριμη δουλειά και στο τέλος της ζωής του δυσ- τυχεί. Στη γυναίκα, αυτή η έλνιά προμηνύει συ- χνές μετακινήσεις και έρωτικές περιπέτειες, πού έχουν συνθέστερα άσχημο τέλος.

Μία έλνιά στο μάγουλο προμηνύει πλούτη, έπει- τα όμως από κόπους και άγώνες.

Οί γυναίκες πού έχουν έλνές στο σαγόνι είναι ζυ- λότητες, μυλοκάκες και έκδικητικές. Τό ίδιο συ- βαίνει και όταν έχουν έλνές στο κάτω μέρος της κοιλιάς.

Οί έλνές πού βρίσκονται πολύ κοντά στα χείλη φανερώνουν διάθεση στην πολυφαγία και γενικώτε- ρα ζωώδη ένστικτα.

Οί άνδρες πού έχουν έλνές στο πηγούνι γίνον- ται πολύ πλούσιοι και η ζωή τους κυλάει ήρεμη και εύτυχισμένη.

Οί έλνές στα ούτια συνδεύονται συνθέστερα και από έλνές στους μάρους, προμηνύουν δε πλού- τη και τιμές.

Την ίδια σημασία έχουν και οι έλνές πού βρίσκον- ται στα πλάγια του λαιμού.

"Αλλοίμονο, όμως, στον άνθρωπο πού έχει έλνές στο πίσω μέρος του τραχήλου. Θά διακινδυνεύση πολλές φορές τό κεφάλι του και στο τέλος θά πε- θάνη από βίαιο θάνατο.

Κακή σημασία έχουν επίσης και οι έλνές πού βρίσκονται στους ώμους. "Η ζωή του ανθρώπου γί- νεται τότε βασανισμένη και τα χείλη του δεν γε- λούν ποτέ.

Τυχερές είναι οι έλνές πού βρίσκονται κάτω από τη μασχάλη. Οί άνθρωποι πού έχουν τέτοιες έλνές είναι καλόκαρδοι και εύτυχουν στη ζωή τους.

Οί άνδρες και οι γυναίκες πού έχουν έλνές στα χέρια κάνουν πολλά παιδιά.

Μία έλνιά στη μέση του στήθους είναι κακό σημάδι, γιατί προμηνύει φτώχεια, στενωχώριες και δυστυχία. "Εαν η έλνιά βρίσκεται πάνω από την καρδιά, ο άνθρωπος θά γίνη πανούργος και θά προδεψη με δολοπλοκίες και μηχανορρορίες.

"Η γυναίκα πού έχει έλνές στο μέρος της καρδιάς είναι άστατη στον έρωτα.

Οί πολλές έλνές στην κοιλιά φανερώνουν απλη- στία και λαίμαργια.

Οί έλνές στο επάνω μέρος των σκελών, τόσο στον άνδρα, όσο και στη γυναίκα, φανερώνουν διάθεση αιδήθου και όρνιαστική.

Καλό σημάδι είναι οι έλνές στο μηρό. Γιατί προ- μηνύουν έπιτυχίες και ζωή εύκολη και εύαρίστη. "Ο άνδρας πού έχει έλνές στα γόνατα θά κάμη πλούσιο και εύτυχισμένο γάμο.

"Η γυναίκα πού έχει έλνές στο δεξι γόνατο είναι καλή στοργική και ζή εύτυχισμένη.

Οί γυναίκες πού έχουν έλνές στο άριστερό γό- νατο κάνουν πολλά παιδιά.

Πολύτεκνοι είναι επίσης οι άνδρες και οι γυναι- κες πού έχουν έλνές στο κάτω μέρος των ποδιών.

Γενικώτερα, οι έλνές πού βρίσκονται προς τα δεξιά του σώματος προμηνύουν εύτυχία, πλούτη και τιμές. "Αντίθετα, οι έλνές πού βρίσκονται προς τα άριστερά προμηνύουν φτώχεια, άτυχήματα και συμφορές.

.....

.....

.....

.....

.....

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

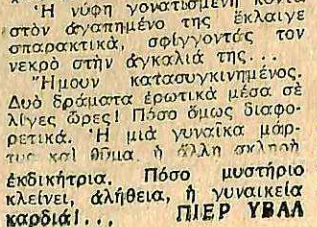
ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ἡρωϊκῶδης πρόκλησις

ν' ἀφήσω σύμπαντα τ' ἀποῦ
 καὶ νὰ σταθῶ μὲ θεός,
 πρὸ τοῦ ἐν λόγῳ νικητοῦ
 Στελίου Κυριακίδεως.
 Ὅθεν λοιπὸν τὸν προκαλῶ μετὰ σφο-
 ἐνταῦθα Μαραθῶνιων νὰ τρεῖξιμεν ὁ-
 ἵνα ὁ θηλυκόκοσμος μετὰ χαρᾶς του
 πῶς ἀξιώτερος εἶμι ἐνῷ τοῦ Κυριακίδη.
 Καὶ ὅταν τὸν σκληροεῖδῃ ἀγῶνα θά
 ἀπαξασάας τὰς γυνὰς θά ξανσκιπα-
 αῖτινες ὡς καὶ πρότερον λυσικομοί θά
 (εὔγῃ) νὰ μοὶ φωνάξωσιν καὶ νὰ με
 (προσπατεύωσιν) !..
 Ο ΓΕΡΟ ΕΥΡΕΤΗΣ

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

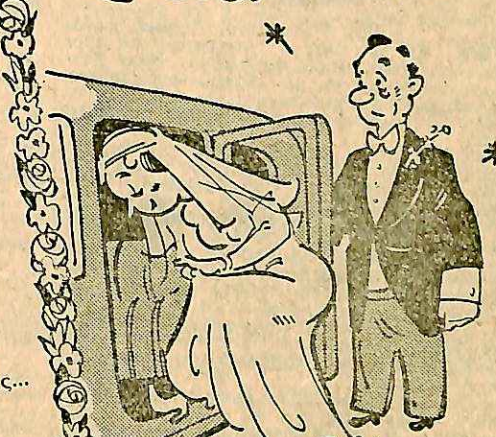
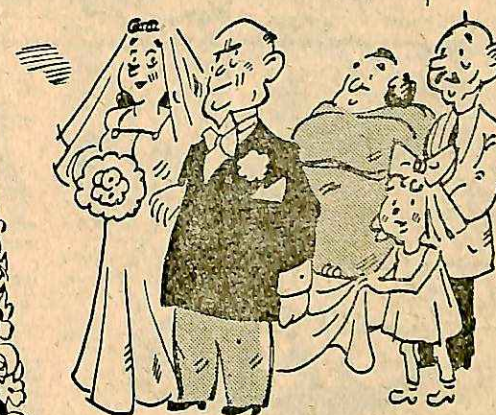
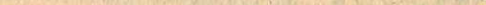
Πιχάντιχο ρεπορτάζ

και στους εργάτες που έδειξαν το μεγαλύτερο ζήλο κι' εργατικότητα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Διαγωνισμός ανοικτοδομήσεως
 Δυό γερμανικές πόλεις, η Δρέσδη και η Φρανκφούρτη, θα διανομινοῦν μεταξύ τους στην ταχυτάτη της ανοικτοδομήσεως, ὅποια κερδίσει. Ἡ πόλη ἀπ' τὴν ἄλλη 50.000 μάρκα, τὰ ὅποια θα μοιραστοῦν στοὺς ὑπεκρινόμενους στοὺς ἐργάτες, πού ἐδείξαν τὸ μεγαλύτερο ζήλο κι' ἐργασιακότητα.

Επιδικασία Δάνων

8ον -Ναι, Ρένα μου, Σέρεις, αρχίζω κι' εγώ ν' ανησυχώ για την υγεία μου. Φαντάσου χθές δεν μπορούσα να σκύψω στο βουνό και να μαζέψω ανειώδεις.

Και της διηγήθηκε το χθεσινό περιστατικό.

-Νιόβη μου, είπε η Ρένα, από καιρό δεν σου λέω εγώ να προσέξεις την υγεία σου; Δεν μπορώ να σου κρύψω ότι μου φαίνεται πολύ άρρωστη.

-Τι άρρώστεια φαντάζεσαι πως μπορεί να έχω;

-Α, δε μπορώ να σου πω Νιόβη.

-Εγώ όμως μου φαίνεται ότι έχω ένα κατ'λη διάγνωση για τον εαυτό μου. Σέρεις τι έχω Νιόβη; Άναιμία.

-Κι' έμένα κάτι τέτοιο μου φαίνεται, φθύρισε η Ρένα.

-Κι' από τι φαντάζεσαι πως προέρχεται η άναιμία;

-Που έλαιο να ξέρω εγώ; Από πολλές αιτίες προέρχεται.

-Μα τι βάζεις στο μυαλό σου;

-Μη με πιέζεις, Νιόβη να σου πω μία γνώμη έτσι στον αέρα. Πρέπει να πάς σε γιατρό.

-Καλά, θα πάω, είπε η Νιόβη, κι' αποφάσισε να πάει εκείνη κιόλας τη στιγμή σ' ένα γιατρό.

Εφύγαν μαζί με τη Ρένα.

-Πήγαινε όπου θέλεις σ' όποιον γιατρό θέλεις, της είπε στο τέλος η Ρένα όταν χωρίστηκαν. Πάντως, μη το αμελήσεις. Πήγαινε στον κ. Νέαρχο.

Προχώρησε η Νιόβη, στην τύχη κάμποση ώρα. Δεν μπορούσε κι' αυτή να καταλάβει γιατί ήταν τόσο ταραγμένη με τη σκέψη πως θα πήγαινε σε γιατρό.

Κι' ενώ στην άρχη είχε αποφασίσει να πάει στο γιατρό που της σύστησε η Ρένα, ξαφνικά άλλαξε γνώμη.

-Θα πάω σ' ένα που δεν με ζέρει καθόλου, είπε. Σ' ένα γιατρό γνωστό όμως και καλό.

Και διάλεξε έτσι στη τύχη τον περίφημο παθολόγο Γιάννη Βεντό.

Χτυπούσε η καρδιά της δυνατά όταν έφθασε στην πόρτα του.

Στην αίθουσα άναμνη περιμένε αρκετός κόσμος.

Κάθισε η Νιόβη σε μιάν ακρούλα. Τα χέρια της έτρεμαν.

-Γιατί να φοβάμαι; ρωτούσε μέσα της. Γιατί να φοβάμαι; Μήπως πρόκειται να κάνω καμμία εγχείρηση; Γιατί να φοβάμαι; Δεν έχω τίποτα. Δεν έχω τίποτα.

Εμπαίναν οι άρρωστοι μέσα, άλλοι με όφρα αδιάφορο, άλλοι χαρούμενοι, μερικοί φοβισμένοι.

Στο τέλος, κάποτε, πήρε κι' η δική της σειρά να μπει στο δωμάτιο του γιατρού.

«Θα ήθελα να ιδώ κανένα δικό σας»

Ο γιατρός Γιάννης Βεντός ήταν ένας κοντός άνθρωπος, χλωμός, με μεγάλο γυαλιά και όφρα σοβαρό. Ουγγη σιγανή, κινήσεις μετρούμενες. Τίποτα δεν έδειχνε τον εξαιρετικό επιστήμονα. Ένας άνθρωπος, που αν τον συναντούσε κανείς στο δρόμο θα τον έπαιρνε για κανένα υπάλληλο Τραπεζίτη.

-Τι ασθάνετε, κυρία μου; τη ρώτησε. Αρχίσε η Νιόβη να του μιλά για την κατάστασή της.

Αυτό που κτύπαζε καλά, όλη την ώρα πίσω από τα μυωπικά γυαλιά του, και δεν έλεγε λέξη.

Όταν επί τέλους τέλειωσε η Νιόβη, της είπε σιγά.

«Έτρεμαν τα χέρια της καθώς γδύνονταν πίσω από το παραβάν.

Κι' όταν πήγε κοντά της, με το άκουστικό του, και με το σοβαρό του το ύφος, κατάλαβε πως κρύος ιδρώς έσταζε στο μέτωπό της.

-Γιατί ταραζέστε; τη ρώτησε μαλακά ο γιατρός. Μονάχα θα σας εξετάσω.

Την ακροάστηκε στο στήθος, στην πλάτη. Κι' έπειτα άρχισε να της ψαχουλεύει το στομάχι και τη κοιλιά.

-Πονείτε πουθενά; τη ρώτησε πιέζοντας την σ' ένα σημείο.

-Όχι, του αποκρίθηκε με πεποίθηση.

-Είσαστε βρόδια; Εδώ; Εδώ;

Και της πίεσε πάλι ένα σημείο κάτω από το στήθος.

-Όχι, αποκρίθηκε ανήσυχη τώρα η γυναίκα. Μα γιατί με ρωτάτε, γιατρέ; Βρίσκετε τίποτα;

-Δεν της έδωσε απάντηση άμέσως ο γιατρός.

-Ντυθήτε, της είπε έπειτα.

Πήγε πίσω από το παραβάν και ντύθηκε. Έτρεμε συγκορμην.

-Γιατρέ, τι έχω; Τι βρίσκετε να έχω; τον ρώτησε έπειτα.

-Τίποτα σοβαρό, αποκρίθηκε αυτός, χωρίς να την κутτάζει.

-Μα πού οφείλεται η ζάλη αυτή, οι ά-διαθεσίες;

-Ε, υπάρχει βέβαια κάποια αιτία. Άλλα όχι σοβαρά.

-Είμαι άναιμική;

-Βέβαια, είσαστε άναιμική.

-Τι πρέπει να κάνω;

-Θα σας δώσω κάτι σταγόνες. Έχετε κουρασθεί πολύ τον τελευταίο καιρό, δεν είναι έτσι;

-Δηλαδή, όχι ακριβώς τώρα τελευταία. Τις έγραφε μία συνταγή.

-Από αυτές τις σταγόνες θα παίρνετε δέκα, τρεις φορές την ημέρα.

-Είστε τονωτικές;

-Βέβαια.

-Αυτή θα είναι όλη η θεραπεία;

-Ντυθήτε, μη βιάζεστε. Είστε παντρεμένη;

-Ναι, είμαι παντρεμένη.

-Ο κύριος σας;

-Είστε μηχανικός.

-Δεν ρωτάω γι' αυτό. Πώς δε σας συνδέουν ως εδώ;

-Στάσεις λιγάκι μ' αυτή την έρώτησι η Νιόβη.

-Μά... δεν υπήρχε λόγος, αποκρίθηκε. Ότε και το ήξερε πως θα έρχομουν. Δεν έδωσα τόση σημασία.

-Σας ρωτάω, είπε ο γιατρός, μ' ένα άνεπαίσθητο χαμόγελο, έπειδή συνήθως οι κύριοι συνοδεύουν τις κυρίες τους σ' αυτές τις περιπτώσεις;

-Το θεωρείτε απαραίτητο; τον ρώτησε χαμογελώντας.

-Σκεδόν... ναι, της αποκρίθηκε.

-Γιατί, γιατρέ;

-Θα σας εξηγήσω. Οι άρρώστειες είναι κάτι πολύπλοκο συνήθως. Θέλω να πω ψυχικές και σωματικές μαζί. Είσαστε ευτυχισμένη στο σπίτι σας;

Συνεννόησις

«Ο κ. Σπαγέτος είχε κουφός μέχρις απελπισίας. Κι' η άτομική βόμβα να έκραγη πλάι του δεν θα την άκουσε.

Αλλά κι' ο γειτόνας του ο κ. Μπελ-τέας είχε επίσης απελπιστικά θεόκουφός.

Κι' οι σάλλπιγγες της Δευτέρας Παρουσίας να ήχησαν πλάι του, δεν θα το πήρε χαμπάρι. Αν και περφόνοι κι' οι δυο στ' αυτή δεν έννοουν ύπό-δο να όμολογήσουν την κουφάρα τους.

Ένα πρωί ο κ. Σπαγέτος συναντά στο δρόμο τον κ. Μπελτέ, φορτωμένον μ' όλα τα σνέρνα του φαρμακείου: καλάρια, καλάρια, σνέρτες, άγκιστρία κτλ. κτλ.

-Μπα!... Στο φάρμακο πιάς, κ. Μπελτέ; του φωνάζει.

-Όχι... απαντά ο κ. Μπελτέας. Πηγαίνω στο φάρμακο.

-Α! για φαντάσου!... λέει ο κ. Σπαγέτος. Κι' εγώ νόμιζα πως πήγαινες στο φάρμακο.

Πλήρης συνεννόησις δηλαδή.

Ο ΦΑΚΟΣ

-Είμαι ευτυχισμένη, αποκρίθηκε άδ-στακτά η Νιόβη.

Έπρεπε να ρωτή κι' ο κύριος, είπε ο γιατρός σά να μην άκουσε. «Η κατάσταση σας θέλει... θέλει, να, κάποια βοήθεια και έκ μέρους του. Έχετε παιδιά;

-Έχω ένα κοριτσάκι.

Την κτύπαζε καλά για μία στιγμή, και σά να διάβαινε η Νιόβη στη ματιά του κάτι σαν λύπη, σαν φόβο. Ένα δευτερόλεπτο βάσπεζε αυτή η έντυπωσις.

Επειτα ο γιατρός, της είπε, με ύφος εύθυμο μάλλον.

-Να μου τόν στείλετε τον κύριο, κυρία μου. Τ' άκουσε; Είναι ανάγκη να τον ιδώ.

-Μα τι έχω, γιατρέ μου; φώναξε η Νιόβη, άρχίζοντας ν' ανησυχώ.

Της άκούμπησε το χέρι του στο μπράτσο της.

-Να, βλέπετε, ταραζέστε κι' όλος. Αύ-τό έχετε. Είσαστε πολύ νευρική. Και θα ήθελα να κάνω μερικές συστάσεις στο σύ-ζυγό σας. Γιατί σας φαίνεται παραξένο. Χρειάζεται πάντα η συνεργασία του σπιτιού με το γιατρό για να πετύχουμε ένα άπο-τέλεσμα.

Τον κτύπαζε καλά στα μάτια, προσπα-θώντας να τον ψυχολογήσει. Μα ο γιατρός της χαμογελούσε πίσω από τα μυωπικά του γυαλιά, και δεν την κτύπαζε για πολλή ώρα στα μάτια.

-Πολύ καλά, του αποκρίθηκε η Νιόβη. Θα τόν πω να έρθη. Πότε θέλετε να έρθη;

-Όποτε εύκαιρά. Αύριο μεθαύριο. Σύν-τομα βέβαια.

-Μάλιστα, γιατρέ.

Του πλήρωσε την επίσκεψι κι' έφυγε μουδιασμένη!

Φόβοι

«Όσο πρόχωρούσε, τόσο καταλάβαινε το φόβο να γλυτοτρή μέσα στην καρδιά της.

-Γιατί να ζητήσω να ιδή τον άνδρα μου; Γιατί να ζητήσω να ιδή τον άνδρα μου; Η έρώτησι αυτή της τριβέλιζε το μυαλό.

Τα λόγια του ώστόσο ήταν ένθαρρυν-κά. Δεν φάνηκε ναδωσε μεγάλη σημασία στην άρρώστειά της. Μάλλον σέ ψυχικούς λόγους την απέδωσε φαίνεται. Μήπως την ήθελε νευρασθενική; Μα, ποτέ δεν είχε υποφέρει από νευρα η Νιόβη. Από κορι-τσι ήταν απόλυτα ίσσορροπημένο το νευρι-κό της σύστημα. Άκου καταβύθωσε και βά-σταξε ενός μηνός άπνιγα.

Αέρονα της ήρθε η ιδέα να μπει σ' ένα φαρμακείο και να ρωτήσει για το γιατρικό που της έδωσε ο γιατρός.

-Μπορείτε να μου πείτε για ποιά άρ-ρώστεια είναι αυτό το φάρμακο; παρακά-λεσε.

-Είστε ένα τονωτικό και καταπραυντικό, της αποκρίθηκε ο φαρμακοποιός. Για ποιόν είναι;

-Για μένα.

-Πάσχετε από άπνιγες;

-Λιγάκι.

-Είστε ένα έλαφρό φάρμακο, μάλλον για τόνωση, όπως σας λέω.

-Δηλαδή... το δίνουν σε νευρασθενι-κούς; ρώτησε σιγά.

Ο φαρμακοποιός γέλασε.

-Όχι δά, κυρία μου. Μην ανησυχείτε. Είναι ένα συνθηθισμένο φάρμακο, σάς λέω, κοινότατο και έλαφρό.

Το άγγρασε, και προχώρησε με βήμα πιό έλαφρό στο σπίτι της.

Εφθασε χαρούμενη στην πόρτα της. Οι φόβοι της είχαν διαλυθί. Άφου το φάρ-μακο δεν ήταν απουδείο, βέβαια, κι' η κατάστασις της δεν ήταν ανησυχιακή. Δεν την είχε νελάσει ο γιατρός. Από άνοησία θα της είχε ότι είναι ανάγκη να ιδή και τον άνδρα της.

Δεν είχε λέξη του Άνδρα για την επί-σκεψι της στο γιατρό, και ξαναβρήκε την καλή της διάθεση!

Παράξενο όμως! Τη νύχτα είδε πάλι το ίδιο όνειρο, το άπαισιο. Το ακούληκι που την είχε τραβεί την προηγούμενη νύ-χτα, της ροκάνιζε πάλι τη σάρκα. Συνη-σε λουόμενη στον κοδόν ιδρώτα. Και θυ-μήθηκε πως ο γιατρός σ' αυτό ακριβώς το σημείο έπείνε και την εξέταζε, στο ση-μείο που και στον ύπνο της έδραπε ότι την έτρωγε το ακούληκι. Κάτω από το στήθος.

Φοβήθηκε τόσο, που άρπαξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου για να τόν πω πως είμαι καταδικασμένη;

Δάγκωσε τα σεντινια για να μη ξανα-μνησθεί.

Φοβήθηκε με τόσο φόβο, που άρ-παξε το χέρι του Άνδρα, και μόλις κατώρωσε να μη ζε-φυνίσει.

-Τι έπαθες πάλι; τη ρώτησε εκείνος μισοκοιμισμένος.

-Τίποτα, του αποκρίθηκε... Τίποτα. Κοι-μήσου...

Δεν έκοιμήσε μάτι ως το πρωί η Νιόβη. Ένας άόριστος φόβος την έτρωγε.

-Αν είμαι άρρωστη αληθινά; άναρω-τιόταν. Αν είμαι βαρεια άρρωστη; Αν είμαι καταδικασμένη; Αν ο γιατρός θέ-λει να ιδή την κατάσταση μου

'Η 'Αγγλία θά ένωθῇ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ!

Περίεργα γεωλογικά φαινόμενα

Ένα γεγονός τεραστίας γεωγραφικής και πολιτικής σημασίας προαναγγέλλεται απ' τους ειδικούς επιστήμονες: Μία μέρα, η 'Αγγλία θά ένωθῇ με τὴν ἡπειρωτική ἕδαφος τῆς Εὐρώπης, κι' έτσι θά μπορῇ κανεὶς να πῇ στὸ Λονδίνο με τὰ πόδια! Θά τελεωθῇ τότε ἡ περίοδος τῆς ελαμπρᾶς απομονώσεως, γιὰ τὴν ὁποία καυχόνταν τόσο οἱ 'Αγγλοὶ κι' ἡ ὁποία ἐώσσε τὴ χώρα τους ἀπ' τὴ χιτλερική εἰσβολή.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ 'Αγγλία ἦταν ἄλλοτε ἐνωμένη με τὴν ὑπολοιπὴ Εὐρώπη μ' ἕναν ἰσθμὸν ποὺ ἐξέκολλε ἀκόμη νὰ διακρίνεται στὸ βυθὸ τῆς θαλάσσης, στὸ Πά-ντ-Καλάι. Σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν προέχοντ' τοῦ βυθοῦ σχεδίαζαν οἱ μηχανικοὶ ν' ἀνοίξουν τὸ περίφημο σιωνεὶλ κάτω ἀπ' τὴ Μάγ-χη.

Κατόπιν ἡ θάλασσα χάρισε τὴν 'Αγγλία ἀπ' τὴν εὐρωπαϊκὴ ἡπειρο. Κατὰ τοὺς κανόνες λοιπὸν τῆς γεωφυ-σικής, θά συμῆθ' μία μέρα τὸ ἀντίθετο γεωλογικὸ σαι-νόμενον. Καὶ τότε οἱ διπλω-μάτες κι' οἱ πολιτικοὶ θά ἔ-χουν ν' ἀσχοληθοῦν με τὴ διασχίραξιν τῶν συνόρων 'Αγ-γλίας καὶ Γαλλίας.

Τὸ ἔδαφος ποὺ βρισκεται κάτω ἀπ' τὰ πόδια μας, εἶ-νε φαινόμενικὰ μόνον στερεό. Στὴν πραγματικότητά, εἶνε μὴ λεπτὴ φλούδα, ποὺ πλέει πάνω σ' ἕναν ὕδασινο λωμέ-νις λάβας, σάν σχεδία. Κάθε φορὰ πού ἡ Σελήνη περνεῖ ἀνάω ἀπ' τὰ κεφάλια μας, ἡ ἔλξις τῆς δημιουργεῖ τε-ραστίες παλινδρομίες αὐτῆς τῆς λάβας οἱ ὁποῖες ἀνασηκώ-νουν τὴ σχεδία κατὰ 50 πόντους. Μὴ ἔχοντας ὅμως μέτρον συγκρίσεως, δὲν υπο-νοῦμε ν' ἀντιληφθῶμε αὐτὲς τῆς μετακινήσεις.

Ἐξ ἄλλου κατὰ τὴ θεωρία τοῦ Βέγκνερ, οἱ ἡπειροὶ τῆς γῆς κινεῖται σιγά-σιγά, ἀπομακρύνονται μεταξύ τους. Ἀν καταλάβουμε αὐτὴν τὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴ τῆς Νοτίου 'Αμερικής, βλέπουμε ὅτι τὸ σχεδὸν τοὺς ἀντιστοι-χεῖ, σὰν νὰ ἦταν κάποτε ἐ-νωμένης ἡ μὴ τῆς ἄλλης. Ἡ προέχοντ' τοῦ Ντακὼρ ἴσως νὰ ἐφαρμοθῇ μέσῳ ἡπειροῦ καὶ τοῦ Μεξικοῦ κι' ἡ Βραζιλία στὸν κόλπο τῆς Γουινέας.

Ἐκεῖ διαπιστωθῇ ἐπίσης ὅτι ἡ Δανία χαμηλώνει κατὰ μερικὸς πόντους σὲ κάθε αἰ-ὸνα, ἡ Βόρειος Γερμανία κα-τεβαίνει λίγο-λίγο κάτω ἀπ' τὸ ὕψος τῆς ἐπιφανείας τῆς Βαλτικής, ἡ Φινλανδία ἀνι-σθάνει ἀνεβαίνει κι' ἡ Κεν-τρικὴ Εὐρώπη σαρώει, σχη-ματίζοντας μὴ μακρότατην λεκάνη. Ὅσο γιὰ τὴν 'Αγ-γλία, ἀνεδοκατεβαίνει ἀν-... φουσαρμύνηκα. Ἀλλοτε ἐν-δοφασμύνεται μ' ἕνα ἰσθμὸν κι' ἄλλοτε χωρίζεται μ' ἕνα πορθμῶ, με χρονολο-γικὴ ἀκρίβεια.

Κατὰ τὸ Γάλλο ὀκεανο-γράφου Λε Νταουὰ δὲν εἶνε σχετικὸς πολὺς καιρὸς πού ἔγινε ὁ τελευταῖος χωρισμὸς τῶν βρετανικῶν νήσων ἀπ' τὴν εὐρωπαϊκὴ ἡπειρο. Τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰουλίου Καίσα-ρος, οἱ ρωμαϊκοὶ λεγεῶνες ὑποβάσαν νὰ φτάσουν περὶ τὸ ὄρισιμὸν νησιά τῆς Μιγ-στὸ βυθὸ τῆς θα-λάσσης. αὐτῆς, βρέθηκαν θαμμένα πέτρινα ἐργαλεῖα, ποὺ δείχνουν ὅτι κατοικοῦ-σαν ἄλλοτε ἄνθρωποι στὸ μέ-σον αἰκένο. Τέλος, στὴς βό-ρειες γαλλικὲς ἀκτὲς, οἱ βο-

τανολόγοι ἔχουν παρατηρήσει τὴν ὑπαρξὴ φυτῶν, ποὺ μπο-ροῦν ν' ἀναπτυχθοῦν μόνο σὲ μεσογεια κλίματα. Αὐτὸ δείχνει ὅτι ὑπῆρχε ἐκεῖ ἀλ-λοτε ἀφθονία τέτοια θλάστη-σις, τὸν καιρὸ πού ἀπλώνον-τοισαν γύρω ἀπέραντες πε-διᾶδες στὴ σημερινὴ θῆσι τῆς Μάγχης. Ὅταν κατοπινὴ ἔ-φτασε ἡ θάλασσα, τὰ φυτὰ αὐτὰ ἔχασαν τὴ ζωτικότητά τους, κατάρρεαν ὅμως νὰ δι-ατηρηθοῦν ζωντανὰ ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

Οἱ βυθομετρήσεις τῆς Μάγχης ἐπέτρεψαν νὰ προσδι-ορισθῇ ἡ μορφή ποὺ εἶχε ἄλ-λοτε ἡ δαντελλωτὴ ἀκτὴ ἀπὸ τὴ Βρετανία ὡς τὴν Ἰρλαν-δία, καὶ ν' ἀνακαλυφθῇ μὴ πελώρια ὑποβρύχια τρύπα, ὅ-που χύνονταν ἄλλοτε ὁ Ση-κούανας.

Τὸ περιεγώτερο εἶνε ὅτι ὁ Σηκούανας ἀκολουθεῖ πάν-τοτε τὴν παλιὰ του κοίτη, διὰ μέσου τῶν ἐκτάσεων ποὺ ἔχουν σκεπασθῇ ἀπ' τὴ θά-λασσα! Στὴ Χάδερ, χύνεται μέσῳ στὸ ἀμυρὸ θαλασσινὸ νερὸ κι' ἐξακολουθεῖ νὰ κυ-λάει κάτω ἀπ' αὐτὸ. Μὲ εἰδι-κὲς συσκευές, ἔχουν ληφθῇ δείγματα νεροῦ ἀπ' τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, κι' εἶνε δια-πιστωθῇ ὅτι τὸ νερὸ αὐτὸ εἶνε γλυκὸ, ποταμιόμοιο, σ' ὅ-λο τὸ μήκος τῆς ὑποβρύχιας διαδρομῆς τοῦ Σηκούανᾶ ἕως τὴν τεραστίᾳ τρύπα, ὅ-που πέφτει καὶ χάνεται τὸ ποτάμι αὐτὸ, σάν ἄλλοτε.

Σημειωτέον ὅτι τὸ ἴδιον

«Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὴν ἡλι-κία τῆς καρδίας του», λέει ἕνα παλαιὸ γινώμικόν, ποὺ τὸ μεταχει-ρίζονται συχνὰ οἱ ὄριμοι κυνη-γοὶ ὀπλικῶν, γιὰ νὰ δικαιολογῶ-σιν τῆς ρυτίδας τους καὶ τῆς ἀσπρῆς τρίχες τους... Μία Ρωμῆανῖδα διωξ, ἡ κ. Μυριάμ Καρανῆ, τὸ χρησιμοποιοῖ κατὰ παραλ-λαγμένον «Κάθε ἄνθρωπος - λέει - ἔχει τὴν ἡ-λικία τοῦ δέρματός του». Καὶ, γιὰ νὰ τὸ ἀποδεί-ξη, βοηθεῖ τῆς πελατισσοῦς τῆς ν' ἀλλάξουν δερ-μὰ γιὰ νὰ ξανενεωθῶν!

Πρέπει νὰ ἐξηγήσουμε ἐδῶ ὅτι ἡ κ. Καρανῆ διευθύνει ἕνα ἱνστιτούτον καλλονῆς κατὰ Παρίσι, ὅπου ἐφαρμόζει τὴν καινοὺργια μεθοδὸν «Νέο - πλάνινγκ». Ἡ μεθοδὸς τῆς αὐτῆς εἶνε ὀλκλήρη ἱστορία. Τὸ 1938 ἡ κ. Καρανῆ τεξεῖδευσεν τὴν Ἄνταολή. Μία μέρα λοιπὸν, τὴν ἐκάλεσαν σ' ἕνα μὴ νύχτ', γιὰ νὰ μακιγιάρει καὶ νὰ στολίσῃ ἑφταναε μὴ κρέμα καλλονῆς καὶ ξανενεώματος. Ἡ γυναικεῖα κι' ἡ επαγγελματικὴ περιέργειά τῆς τὴν ἐσπρωξεν νὰ γνωρίσῃ μαζί τῆς. Εὐτυχῶς μίλουσε ἀριστα τὸ ἀρρεβικόν, κι' εἶσι κατάρρε νὰ γίνῃ φίλη τῆς καὶ νὰ εἰσχωρήσῃ με τὴ βοήθειά τῆς στὰ μεγάλα χορεμία τοῦ πρώην δημάρχου τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἑνὸς ἀρχοντα τῆς Δυνασκου ἀπ' τῆς ἐλάχιστες Εὐρωπαῖες. Ἦταν μὴ δεκτὲς σ' αὐτοὺς τοὺς κύκλους.

Οἱ γυναῖκες πού βρῆκε ἐκεῖ μέσῳ, ἦσαν ὅλες ὠραιότερες. Διέθεταν τὸν περισσότερον καιρὸ ἀρεῶν στὴν περιποίησιν τῆς ὠμορφίας τους, γιὰ ν' ἀρμόζον, στὸ σύζυγο καὶ ἀφέντη τους. Κάθε 3 ἢ 4 κρέμα τῆς νύχτας, γιὰ ν' ἀλλάξουν δερμὰ καὶ νὰ ξανενεωθῶν νέες καὶ δροσερές!

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ ἀνατολικὸ σύστημα, ποὺ δια-σπείρειται ἐν τῇ γυναικείᾳ, ἐφαρμόζει τὰρα στὸ ἱνστιτούτον τῆς κ. Μυριάμ Καρανῆ. Γιὰ ν' ἀ-τὰ μὴ προακτικὴ ἐπιδείξει τοῦ ἐκαμε πρῶ-νοῖκα 54 ἐτῶν, τὴν κ. Ρόζενμπεργκ, ποὺ ἦταν 50 ἐτῶν 21 ἡμερῶν, φαίνεται, καὶ τώρα, με μὴ κυστική, ὡστε... δὲν βλάπτει τὴν ὥρα νὰ βρῇ τὸ σύστημα «Νέο - πλάνινγκ» - ποὺ σημαίνει δυνά. Ἡ κ. Καρανῆ τὸ ἔχει ἐφαρμόσει ἥδη στὸν λεί τὴν καλλιτέρη ζωντανὴν ρεκλάμα τοῦ ἱνστι-τούτου τῆς.

Πῶς ν' ἀδίκηση ὅμως κανεὶς τῆς γυναικὲς γιὰτὶ θέλουν νὰ γίνουν ὠραιᾶς, ἐφ' ὅσον τὴν Ἀμε-ρικὴ παρουσιάζεται τὸ ἴδιο φαινόμενον ἀκόμη

φαινόμενον παρατηρεῖται με-τὰ τὴν ῥηγο: Κυλάει κι' αὐτὸς κάτω ἀπ' τὴ Βόρειο Θάλασ-σα, ἐνώνεται στὴν ὑποβρύ-χια διαδρομὴ τοῦ με τὸν Τά-μεσι καὶ τὸν 'Ελβα καὶ γά-νεται κάπου μεταξύ Σκωτίας καὶ Νορβηγίας. Στὰ μέρη ἀπ' ὅπου περνάει, τὰ δίκτυα τῶν ψαριῶν πιάζουν κάποτε κόκκαλα ἀπὸ μαμμοθῶ.

Μὲ τῆς παρατηρήσεις αὐ-τῆς ἐξηγεῖται ἕνα μυστήριον, ποὺ εἶχε ἀπασχολήσει πάντο-τε τοὺς ἱχθυολόγους: ὁ λό-γος γιὰ τὸν ὁποῖο ὠρισμένα ψάρια, ὅπως λ. χ. οἱ σολω-μοί, κατεβαίνουν περιοδικὰ ἀπ' τὰ ποτάμια στὴ θάλασ-σα καὶ κατοπινὴ ξανανεβαί-νουν στὰ ἴδια ποτάμια.

Ἀπλοῦστα, τὰ ψάρια αὐτὰ δὲν βγαίνουν καθόλου μέσῳ ἀπ' τὰ ποτάμια τους. Τὰ ἀκολουθοῦν στὴν ὑποβρύ-χια κοίτη τους, ἀνεδοκατε-βαίνοντας τὸ ρεῖμα τους. Ἐκεῖ παρατηρεῖται δὲ ὅτι δὲν περνοῦν ποτὲ ἀπ' τὸ στενὸ τοῦ Καλαί, σάν νὰ ἀννοοῦν αὐτὸ τὸ θαλάσσιον δρόμον ποὺ δημιουργήθηκε μεταγενέστε-ρα ἀνέμεσα σὲ δύο κομμάτια τῆς Εὐρώπης.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΔ

— Τέσσερα πράγματα εἶ-νε πάντοτε περισσότερα ἀπ' ὅ,τι νομίζουμε:

- 1) Τὰ χρόνια μας.
- 2) Τὰ κρῆμ μας.
- 3) Τὰ σφάλματά μας.
- 4) Οἱ ἐχθροὶ μας.

— Τέσσερα πράγματα εἶ-νε λιγώτερα ἀπ' ὅ,τι τι-στεύουμε:

- 1) Ἡ εὐφυΐα μας.
- 2) Ἡ ἐλπίδα τῶν κε-ρδῶν μας.
- 3) Οἱ ἀρετές μας.
- 4) Οἱ φίλοι μας.

Γυναῖκες καὶ ἄντρες ἐξωραΐζονται...

Τὰ θαύματα τῆς κ. Καρανῆς

καὶ στοὺς ἄντρες; Πράγματι, ἔπειτα ἀπ' τὸν πό-λεμον ἀρχίσαν νὰ κάνουν χρυσοῦς δουλειές στὴς ἡνῶμ. Πολιτείες τὰ «μπαύτους παρλорς», τὰ ἄν-δρικά ἱνστιτούτα καλλονῆς. Ἐχουν γίνει σχε-δὸν ὅσα καὶ τὰ γυναικεῖα, κι' οἱ πελάτες τους εἶνε τόσοι, ὥστε περιμένουν τὴ σειρά τους στὴν οὐρά!

Ὁ κ. Μῶρις Μπέρνγκμαν, πρόεδρος μίᾶς ἀπ' τῆς μεγαλύτερες ἐταιρείες καλλονικῶν προϊόντων γιὰ τὸ «ἄσχημον» φύλον, δὴλωσε τελευταίως ὅτι οἱ ἄνδρες ἐξοδεύουν σήμερον 125 ἑκατομμύρια δολάρια τὸ χρόνο γιὰ κρέμες, ἀρώματα, κολῶ-νιες, πούντρες, λοσιόν κι' ἄλλα τέτοια καλλονι-κὰ, δηλαδὴ τριπλάσια περίπου ἀπ' ὅσα δαπα-νοῦσαν πρὸ ὀλίγων μηνῶν. Στὸ ποσὸν αὐτὸ δὲν συμπεριλαμβάνονται οἱ περιποιήσεις τῶν ἱνστι-τούτων καλλονῆς, οἱ ὁποῖες κυμαίνονται γύρω ἀπ' τὰ 10 - 12 δολάρια τὴ φορὰ - ἐκτός ἀπ' τὸ μισθὸς τοῦ προσώπου καὶ τὸ μακιγιάρ, ποὺ πλη-ρώνονται ἰδιαίτερως. Σκεφθεῖτε δὲ ὅτι, γιὰ νὰ διατηρῇ ἀσχημον ἕνας κοσμικὸς Ἀμερι-κανὸς πρέπει νὰ πηγαίνῃ στὸ ἱνστιτούτον τὸ λι-γώτερον μὴ φορὰ τὴ βδομάδα!

Ποῖες εἶνε οἱ περιποιήσεις ποὺ τοῦ προσφέρει ἐκεῖ ὁ εἰδικὸς («ουσιονγκολόγος»); Τὸν ἐπιτί-νει σὲ μὴ βαθεῖα καὶ γυρτὰ πολυρῶνα, φωτίζε-τὸ πρόσωπό του με κινετοὺς προοδεῖς κι' ἐξε-τάζει λεπτομερῶς τὰ χαρακτηριστικά του. Ἐπει-τὰ ὑποδεικνύει στοὺς ὑπαλλήλους του, τὴ πρέ-πει νὰ κάμουν: Νὰ τοῦ μεγαλώσουν ἢ νὰ τοῦ μικρύνουν τὸ μέτωπον, νὰ τοῦ πικνωθοῦν ἢ νὰ τοῦ λεπτύνουν τὰ φρύδια, νὰ τοῦ μακρύνουν ἢ νὰ τοῦ κοντύνουν τὰ τοῖνα, ν' ἀλλάξουν τὴν ἀπόχρωσιν ἢ τὸ σκεδὸν τῶν μαλλιών του, νὰ βά-ψουν λίγες τρίχες γκριζες στοὺς κροτάφους του γιὰ νὰ φαίνεται πῶς «τιστεγνέ», νὰ καταρῶ-σουν ἐλαφρὰ τὰ μαλλιά του γιὰ νὰ γλυκάνῃ ἢ φουσιγγωθῇ του, νὰ τοῦ κάμουν περιμαντῇ ἢ ἀπεναντίας ἕνα χτένισμα λείον καὶ νυαλιότερον... Ἐπειτα ἀπ' ὅλες αὐτὲς τῆς σοφῆς περιποιήσε-ς, ὁ πελάτης μοιάζει μὲ... ἄστερον τοῦ Χόλλυγουντ!

Θαυροῖτες καὶ γένεια ἀποκλείονται τώρα τε-λειῶς. Μόνον ἕνα μικρὸ μουστράκι εἶνε ἀνε-κτό. Ὁ κομψὸς Ἀμερικανὸς πρέπει νὰ εἶνε ἐν-τελῶς ἐυρισμένος. Γι' αὐτὸ ἀλλοτε ἔχει αὐτῇ καταπληκτικὰ κατανάλωσις τῶν ἐυριστικῶν λεπιδῶν. Σύμφωνα με τῆς δηλώσεις τοῦ προέδρου τῆς ἐταιρείας Ζιλλέτ, ἡ κατανάλωσις ἔχει περᾶ-σει ἥδη τὰ 4 δισεκατομμύρια κομμάτια τὸ ἔτος, ἐνῶ προπολεμικῶς ἐκυμαίνετο γύρω ἀπ' τὰ 800 ἑκατομμύρια.

ΜΙΚΡΕΣ ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ἀπὸ παντοῦ

— Σύμφωνα με μὴ τελευταία στατιστικὴ, δεκάξη ὅτομα σκοτώνονται κάθε μέρα στὴν Ἀγγλία ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα.

— Ἐπὶ 33 στρατιωτῶν τοῦ Ἐρυθροῦ Στρα-τοῦ στὴ Βιέννη, οὐτε ἕνας δὲν ἐγνώριζε τὸ ὄνομα τοῦ Τρούμαν, ὅπως βεβαιώνει ἕνας Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος, ποὺ τοὺς ἀπυθύνε σχετικὲς ἐρωτήσεις. Δέκα ἐπὶ ἀπ' αὐτοὺς τοῦ ἀπάντησαν ἐπίσης ὅτι ὁ Τωρτὶλ ἦταν Ἀμερικανός.

— Στὸ Παρίσι δικάζεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὡς πράκτωρ τῆς Γκεσταπὸ ἡ δεσποινὴ θον-τάνζ πού ἦταν ἡ ὑπ' ἀρίθμ. 1 ἐρωμένη τοῦ Μουσσολίνι, κατὰ τὰ πρώτα κριτή-ρια ἀνάδοῦ στὴν ἀρχὴ τοῦ Ἰταλοῦ δικτά-τορος. Ἡ δεσποινὴς θοντάνζ ἦταν προτῆ-τερα φίλη τοῦ Γάλλου μεγαλοδιαμηκάνου ἀρωμάτων Κοτῦ καὶ γιὰ ἕνα διάστημα εἶχε παίξει ἕναν ἀξιοσημείωτον ρόλον στὰ παρα-σκήνια τῆς γαλλικῆς πολιτικῆς. Ὅταν ἔ-γινε φίλη τοῦ Μουσσολίνι, ὁ Γάλλος πρε-σβευτὴς στὴ Ρώμην κόμης ντὲ Σαμπρέν τῆς ἔκαμε μὴ μέρα αὐστηρῆς παρατηρήσεις γιὰ τὴ διαγωγή τῆς. Λέγοντάς τῆς ὅτι ἔ-ξεθετε τὸ γαλλικὸ ὄνομα. Ἡ θοντάνζ τὸν ἐπυροδόλησε τότε καὶ λίγο ἔλειψε νὰ τὸν σκοτώσῃ. Τὸ εἰδυλλίον τῆς με τὸν Μουσο-λινὶ διήρκεσε τρία περίπου χρόνια.

— Ὅπως ἀποκαλύπτει ὁ Γάλλος δημοσιο-γράφος Ὑβ Σονκλέρ, ἡ περιφημὴ Λένι Ρίβενσταλ, ἡ φίλη καὶ πισυνώτατα ἐρωμένη τοῦ Χίτλερ καὶ τοῦ Γκαίρινγκ, εἶνε σήμε-ρα «προστατευομένη» τοῦ Γάλλου στρατη-γοῦ Μπετουάρ, διοικητοῦ τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ κατοχῆς στὴ Βιέννη.

— Ἐνας Γάλλος ἐπιστήμων ἀνακάλυψε μὴ μέθοδον μετρήσεως τοῦ ἀρώματος τῶν ἀνδρῶν. Στὴν προσεχῇ λοιπὸν ἀνθοκομικὴ ἐκθεσὶ πού θά γίνῃ στὸ Παρίσι, τὰ λουλού-δια πού θά ἐκτεθοῦν θά συνοδεύονται με μὴ καρτέλλα πού θά ἀναφέρῃ τὸ εἶδος καὶ τὸν βαθμὸ τοῦ ἀρώματος πού περιέ-χουν.

ΜΠΟΕΜ...

Η Λιάνα ήρθε νωρίς εκείνο το βράδυ. Κατέβηκε τις σκάλες του υπόγειου χαρούμενη κι' άγκάλιασε τον Κώστα που της άνοιξε με κέφι.

— Άκουσε, του είπε ανάμεσα σε δυο φιλάκια, σήμερα ήρθα πιά νωρίς, γιατί ξαφνικά πεθύμησα να σε δω. Δεν είναι περίεργο;...

— Άγαστοδα μου!... — Άν είναι περίεργο αυτό, τ' είναι τότε το δικό μου, που θέλω να σ' έχω κοντά μου κάθε μέρα, κάθε ώρα, κάθε λεπτό;...

Την είχε τραβήξει μέσα στο μικρό στενόχωρο μπωέμικο δωμάτιό της, ποίχε γεμίσει απ' τις σκιές του δειλινού. Και, ξαφνικά, όλες οι σκιές γίνανε ξανθό φως απ' τα χρυσάφι μαλλιά της...

Ο Κώστας την τραβήξε απαλά πάνω στο μοναδικό έπιπλό της φτώχειας του — σ' ένα ντιβάνι καμωμένο από δυο ξύλινα στρίπδοα που άπλωσε τους Ισορροπούσανε σαν ακροβάτες όχι και πολύ επιτήδειοι κάτι σανίδες. Το συγκρότημα αυτό, σκεπασμένο από ένα κλαδωτό ύφασμα πουχε χρησιμοποιηθή κατά σειρά για ρόμπια του σπιτιού για κουρτίνα και για τραπεζομάντιλο, δε μπόρεσε ν' αντέξει στο βάρος του ζευγαριού κι' άμέσως γκρεμίστηκε με θόρυβο, ρίχνοντας τη Λιάνα και τον Κώστα κάτω, ανάμεσα στα στρίπδοα, τις τάβλες και το κλαδωτό ύφασμα...

— Χτύπησε άγαστοδα;... τη ρώτησε ο Κώστας, άγκαλιάζοντάς τη γιά να τη σηκώσει.

— Περισσότερο τρώμαξα... του άπάντησε.

ΣΥΦΑ ΛΟΙΙΑ

- ★ Έρως χωρίς έγωισμό, κοπιότητα και καυγαδικά, δεν είναι έρως.
- ★ Το όνειρο και η ζωή είναι το ένα ή οκτώ το άλλο.
- ★ Η κοσμική κίνηση συνίσταται συνήθως από να πηγαίνει κανείς γιά να πληρήνι ανάμεσα σε ανθρώπους στους οποίους είναι ένοχλητικός.
- ★ Όταν φάχνει κανείς ν' ανακαλύψει τον λόγο γιά τον όποιο είναι εύτυχισμένος, σημαίνει πως η εύτυχία του άρχισε να λιγοστεύει.
- ★ Οι ήδονες φέρνουν ζάλη όταν τις δοκιμάζει κανείς συχνά.
- ★ Γιά τον άνδρα η πλουσία γυναίκα είναι ακατάδεκτη, η έμορφη όπονη και η άσχημη άνοξία προσοχής.
- ★ Άγαπή τις γυναίκες και τα άνθη, γιάτί είναι τα πιο ύφαι πράγματα. Τι θα γίνοντουσαν οι κίποι μας δίχως λουλούδια; Τι θα γίνοντουσαν οι καρδιές μας δίχως γυναίκες;
- ★ Είναι πολύ εύκολο να βρη κανείς μια τρυφερή φίλη και να διατηρή ένα φίλο. Αυτό που είναι δύσκολο είναι να βρη κανείς ένα φίλο και να διατηρή μια έρωμένη.
- ★ Οι περισσότερες γυναίκες δεν έχουν όρχες. Οδηγούνται από την καρδιά τους κι' έξαρτώνται από τις συνήθειες εκείνων που αγαπούν.

Κυτταρίσματα στα μάτια, κι' όποτε, ξαφνικά, βάλανε κι' οι δυο τους τα γέλια. Το δικό της το γέλιο, κρυστάλλινο κι' ολοκάθαρο, γέμισε δροσερούς ήχους το μισοσκότεινο υπόγειο.

- Με συγχωρείς, Λιάνα...
- Να σε συγχωρώ;... Γιατί;
- Γιά το ντιβάνι...
- Τι φταις εσύ;...
- Φταίω... Πώς δε φταίω. Φταίει η φτώχεια μου... Είνε ντροπή να τ'α περιμένο όλα από σένα...
- Όλα;... Ποιά όλα;...
- Νά, τα μάτια σου γιά να με φωτίζουνε — μιά και δεν υπάρχει ηλεκτροκό — τα μαλλιά σου γιά να με γεμίζουνε χρυσάφι — μιά και δεν υπάρχει κανείς άλλος που να με πιστώνει με πολύτιμα μέταλλα — και το γέλιο σου γιά να πλημμυρίξη σαν καταρράκτης κρυστάλλινος την ξεραδιά του φθορού αυτού υπόγειου... Είσαι το φως μου, το κάλυμμά μου, ο παράδεισός μου... Δεν ζω εις βάρος σου;...

Τον άγκάλιασε με όρμη και τον φίλησε δυνατά στα χείλια.

— Τι όμορφα και τα λές... μουρμούρισε.

Εκείνος ταχτοποίησε σκεπτικός τις σανίδες και τα στρίπδοα, και την έβαλε να κάθση προσεχτικά πάνω στο κλαδωτό πανί.

— Όλα αυτά, της έπεε σοδαρά, είναι όμορφα γιά να τα λέμε μιά φορά και να γελάμε γιά μιά στιγμή, είν' άνυπόφορα όμως, όταν τα τραβήξει γιά όλη τη ζωή, και χωρίς έλλειψη να καλλιτέρεψη ή κατάσταση μας... Είνε φοβερό Λιάνα, να σε βλέπω να οπατολιέσαι στο πλευρό μου, μεσ' στη μιλία σου με τριγυρίζεις μόνιμα, να μοιραίνης τη δροσιά σου μέσα σ' αυτό το υπόγειο, και να δέχεσαι άποικιστικά στίχους γιά μοναδικά όδρα, από στίχους μονάχα μπορώ να διαβάσω...

Τούκλεισε το στόμα μ' ένα φίλι:

— Είσαι βλάκας! τον μάλωσε, Λυπάμαι πολύ που δε με κατάλαβες άκόμα — σε βεβαίως πως δεν οπατολιέσαι καθόλου κοντά σου... Μ' άρέσει αυτό που κάνω... Άν ήσουν πλούσιος, μπορούσα να νιώμια τον έστωό μου ταπεινό, άκόμα κι' αν σ' άναπούσα! είσαι φτωχός, είσαι καλλιτέχνης, και σε λατρεύω... Υστερα, ξεχνάς κάτι άλλο...

— Τι;

— Νά, πως άμα κλείσουμε τα μάτια μας, ξεπεταγώμαστε ψηλά, με της φαντασίας τα φτερά, σε σφαίρες άγνωστες άπρόσιτες γιά τα κοινά ανθρώπινα μέσα, και προσίτες μονάχα στους προνομίους σαν και μιάς...

Είχαν άγκαλιασθή πραγματικά στο άξιόβητο ντιβάνι, και τώρα, με κλειστά τα μάτια τους, άρμενίζανε προς το γαλάζιο άπειρο των δεινών... Μπορούσαν στην έκδηλη φαντασία τους, άνοιχτάς ο κόσμος όλος, κι' η γη με τις όλοπράσινες χλωράδες της και των βουνών της τη θαμνή όμορφιά, κι' η βάλασσα με των ακρογιαλιών της νταντέλλες και το μεγαλειό της νυχτερινής ζωής, με τα γκαρόνια της σερβίθουνε τα φαγάκια των πλουσιών στα κρυστάλλινα σερβιτσια κι' τις όργηστρες που λικνίζονται τις όμορφες με τους ρυθμούς του έρωτος...

Πόσο βάσταζε το στρατοφανικό τους πέταγμα;... Όρες, πολλές ώρες... Το ταπεινό όπιοιό της είχε, έπλωσθ με τα βαρύτιμα έπιπλά των όπειρων. Υστερα, ήρθε κι' ο έρωτας να προσθήκη τη χρυσόκοχη των άναλάφων φτερών του. Κι' όταν κάποτε πέσαν οι όρες και προχώρησε η νύχτα κι' άνοιξαν τα μάτια, η Λιάνα κι' ο Κώστας προσγειώθηκαν ήρεμα στην ταπεινή πραγματικότητα χωρίς τραντάγματα. Το παιχνίδισμα της φαντασίας έξακολουθούσε να τους έξαφανίζει τη μιζέρια.

Η Λιάνα φτιάχτηκε στο καθρεφτάκι της με το φως ενός σπαρματσέτου. Ο Κώστας χτενίστηκε.

— Πού προτιμάς να πάμε;... τη ρώτησε. Στο «φρόλζ» στην «Αρκεντία», στο «Μαίμυ» ή στην «Ιδωμία»;

— Όπου προτιμάς, καλέ μου... του άπάντησε μ' ένα καινούργιο φίλι. Πήγανε στην ταβερνούλα του «Συμπέθερου», φάγανε «λίγες» πατάτες φούρνου, κι' ήπιαν ένα κατσικάρσκι. Στο γυρισμό τους όμως νιώσανε τα στομάχια τους χορτασμένα από άστακό και τα κεφάλια τους ζαλισμένα από σμπάνια...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Οι έπιστήμονες δημιούργησαν ύλη!

Το μεγαλύτερο θαύμα από καταβολής κόσμου

Επειτα απ' τη διάσπασι του ατόμου, δηλαδή τη μεταβολή της ύλης σε ενέργεια, οι Άμερικανοί έπιστήμονες φαίνεται ότι έπέτυχαν προσφάτως το αντίθετο: τη δημιουργία ύλης από ενέργεια. Η ουσία της νέας αυτής ανακάλυψης είναι τεραστίου, λιγνιούδης, όσο κι' αν ένας άμυρτος στην Έπιστήμη δεν αντιλαμβάνεται έκ πρώτης όψεως τις άπέραντες δυνατότητες που παρουσιάζει. Άλλωστε ο ίδιος άμυρτος δεν θα μπορούσε να προβλέψη πρό 28 έτών την ατομική βόμβα κι' όλες τις άλλες εφαρμογές της ατομικής ενέργειας, αν άκουσε απλάως το διάσημο Άγγλο φυσικό Ράδερφορντ να δικαιολογείται ως έξης γιά την άπουσία του από μια συγκέντρωση έπιστημόνων που άναζητούσαν ένα τρόπο άνιχνεύσεως των υποβρυχίων.

Με συγχωρείτε πολύ, κύριοι, αλλά πειραματιζόμενοι στο έργαστήριό μου γιά τη διάσπασι του ατόμου του άζωτου. Κι' αν την έπιτύχω, όπως έλπίζω, οι συνέπειές της θα είναι πολύ σπουδαιότερες απ' τον σημερινό πόλεμο!

Σεφύναμε όμως λίγο απ' το θέμα μας, το όποιο δεν είναι η διάσπασι του ατόμου, αλλά αντίθετος η δημιουργία του. Συμφωνά με τις χημικές θεωρίες, που ίσχυαν επί αιώνας, όλα τα σώματα της ύσεως άποτελούντο από διαφόρους συνδυασμούς 92 χημικών στοιχείων, που άρχιζαν απ' το έλαφρότατο υδρογόνο και κατέληγαν στο βαρύτατο ούρανιον. Άλλά, το 1940, οι φυσικοί του άμερικανικού πανεπιστημίου του Μπερκέλεϊ χρησιμοποίησαν μιά νέα συσκευή βάρος 220 τόννων, το «κυκλοτρόνιον», γιά να βομβαρδίσουν άτομα ούρανιου με ηλεκτρίσματα σωματίδια, που είχαν ταχύτητα 40.000 χιλόμετρα στο δευτερόλεπτο. Κάθε δευτερόλεπτο το κυκλοτρόνιον έξεσφενδόνιζε 600.000.000 τέτοια «βλήματα». Τα άτομα του ούρανιου τα άπορροφούσαν και μετεβάλλοντο σ' ένα καινούργιο άπλό στοιχείο, βαρύτερο απ' όλο τα γνωστά, με αύξοντα αριθμό 93. Το νέο αυτό στοιχείο ονομάστηκε «νεποτιούνιο». Παρετήρησε δε ότι δεν ήταν σώμα σταθερό, όπως π.χ. το όξυγόνο ή ο σίδηρος. Με τον καιρό, μεταβαλλόταν σιγά-σιγά σε ένα άλλο στοιχείο, άκόμη βαρύτερο, το 94ον, το «πλουτώνιον». Αυτό τα δυο φαίνεται ότι άποτελούν τα κύρια συστατικά της ατομικής βόμβας.

Τα κλασσικά δόγματα της Χημείας είχαν πιά καταρρεύσει... Με την ίδια μέθοδο, τον περασμένο Νοέμβριο, ο καθηγητής Ζήμπαργκ κατόρθωσε να δημιουργήση άλλα δυο στοιχεία, το 95ον, και το 96ον. Προβλέπεται δε ότι η Έπιστήμη μπορεί έτσι να φθάση ως τον αριθμό 118!

Επειδή ωστόσο το «κυκλοτρόνιον» παρουσιάζει άρισμένα τεχνικά μειονεκτήματα, έφευρθηκε απ' τον Άμερικανό καθηγητή Κέρσι μιά άνάλογη και τελειότερη συσκευή, το «βητατρόνιον», που ζυγίζει 130 τόννους κι' άναπτύσσει δύναμη 100.000.000 βόλτ. Τα «βλήματά» του έχουν ταχύτητα 295.000 χιλόμετρα στο δευτερόλεπτο. Άν χτυπήσουν ένα μέταλλο, διασπούν τα άτομά του. Άπ' τα συντρίμιά τους εκπέμπονται τότε κάτι ίσχυρότατες ακτίνες, οι όποιες μπορούν ν' άπορροφηθούν από ένα χαλκόβινο έλασμα και ν' άπομυρρηνώσουν ύλικα συστατικά του ατόμου. Έτσι λοιπόν συμπληρώνεται ο κύκλος. Μετά τη μεταβολή της ύλης σε ενέργεια (τις ακτίνες), η ενέργεια αυτή ξαναγίνεται ύλη.

Τελειοτάως, η Άμερικανική Κυβέρνησις έδωσε στις έφημερίδες ένα σύντομο άνακοινώθεν, που άνηγγελλε ότι μιά όμας ειδικών έπιστημόνων κατόρθωσε γιά πρώτη φορά να φτιάση ύλη απ' την ενέργεια. Το συνώδευε ένα σημείωμα που έτόνιζε ότι η φύσις των πειραμάτων αυτών επέβαλλε άπόλυτη μυστικότητα ως προς τις λεπτομέρειες και τα όνόματα των έπιστημόνων, και παρακαλούσε τις έφημερίδες να άποφύγουν τα άσκοπα και πρώωρα σχόλια. Γι' αυτό άκριβώς, το άνακοινώθεν δημοσιεύθηκε έτσι όπως ήταν, λακωνικό και ξερό. Όστόσο, έφ' όσον γίνεται λόγος γιά έντελέως καινούργια ανακάλυψη, φαίνεται ότι δεν πρόκειται απλάως περί μεταβολής ενός χημικού στοιχείου σε άλλο βαρύτερο, αλλά περί δημιουργίας νέας ύλης εκ του μηδενός, απ' την άόρατη ενέργεια!

Το άποτέλεσμα αυτό έχει ένα χαρακτήρα υπεράνθρωπο. Μπορούμε δηλαδή να πούμε ότι η Έπιστήμη κρατεί το κλειδί της δημιουργίας του κόσμου!

Μιά και δημιουργήσε το άτομον, δεν θα είναι πολύ δύσκολο να φτιάση και το κύτταρο, δηλαδή τη ζωή. Και τότε, ο άνθρωπος, κατέχοντας το μυστικό της ύλης θα διασφύγη το μυστήριο της φυσικής! Μ' άλλα λόγια, το άποτέλεσμα που έπέτυχον ήδη οι Άμερικανοί έπιστήμονες, θα οδηγούη πιθανώς τα σε ανακαλύψεις μεταφυσικές, άούλλπτες γιά την ανθρώπινη φαντασία. Είναι λιγνιούδης κι' επικίνδυνος ο δρόμος που διέτρεξαν μέσα σε λίγα χρόνια οι άνθρωποι, παλεύοντας με το άγνωστον!... Οι γνώσεις, γιά τις όποιες μιλούμε πιά πάνω, μπορεί να προκαλέσουν βαθειές ήθικές επαναστάσεις. Κανείς δεν μπορεί να προβλέψη αν θα διασωθή απ' τον κλονισμό αυτό η Ισορροπία της ανθρωπότητας...

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΩΝ ΥΚΑΝΥΚΟΤΕΡΩ

Οι αλματρινές συρράξεις μεταξύ των διαφόρων ομάδων των γκάγκστερ άνηκουν πιά στο παρελθόν. Άλλά, ά άκανε μεγάλο λάθος εκείνος, που θα έβγαζε το συμπέρασμα απ' αυτό, ότι έξαφανίσθηκαν και οι γκάγκστερ. Άπλούστατα, άλλαξαν μεθόδους και συστήματα, συγχρονισθηκαν και ώργανώθηκαν σ' έπιχειρήσεις που είναι το ίδιο... νόμιμες, όπως και κάθε άλλη.

Τελευταία, δυο άπ' αυτούς, ο Φράνκ «Ο Άληρ» και ο Μόρρις Λίμινς κυκλοφόρησαν ένα λεξικό, που όπως λέγε σ' έναν πρόλογο τους, συγκέντρωσαν το ύλικό τους σε 125 κεντρικές φυλάκες και σε 3450 άλλες των διαφόρων πολιτειών και που στη συγγραφή του συνεργάστηκαν οι διαπρεπέστεροι μεταξύ των «βασιλέων» του έγκληματος, όπως ο Μπιλ ο Κας, ο «Γραφεϊοκράτης» ο «Χασάπης» ο «Αδφ. Χόπς», ο «Δούξ», ο «Συνταγματάρχης», ο «Μάκ ο Κοκκινιστήρης», ο «Μακρυπόδρος» ο Στόμπς και πολλοί άλλοι.

Το λεξικό αυτό περιέχει τις διάφορες συνθηματικές λέξεις και εκφράσεις, που χρησιμοποιούν οι γκάγκστερ, γιά να συνεννοούνται μεταξύ τους και που ο άριθμός τους φθάνει πιά 18.500.

Γιά το φόνό υπάρχουν περί τις πενήντα διαφορετικές λέξεις, ενώ γιά την κλοπή περί τις έπτακόσιες!

Κάθε λέξις αυτής της έγκληματικής «αργίας» εκτός άπ' όσα έπεξηγήσθη της, συνοδεύεται έπίσης και από μερικές φράσεις, που δείχνουν σε ποιές περιπτώσεις πρέπει να χρησιμοποιηθεί.

Νά ένα παράδειγμα: «Τυροφάγος» — Καταδότης. «Όλοι οι τυροφάγοι παχαίνουν εις βάρος των έργαζομένων, οι όποιοι πρέπει να τους βγάλουν από το δρόμο τους» — Όλοι οι καταδότες παχαίνουν εις βάρος των γκάγκστερ, που πρέπει να τους σκοτώσουν.

Όσο γιά τον τερματισμό των αλματρινών συρράξεων, είναι κοινό μυστικό σήμερα σ' όλη την Άμερική, ότι οι γκάγκστερ έχουν όργανώση πλέον σε μεγάλες επιχειρήσεις, που έργάζονται κατά το σύστημα των άνωμένων εταιριών. Άλλ' άποφeyουν πιά τα έγκλήματα όπως και τις διαρρήξεις ή τις κλοπές, που τις άφήνουν γιά τους κοινούς κακοποιούς. Προτιμούν να «ελέγχουν» άρισμένα είδη του έμπορου και της βιομηχανίας και έχουν το άποκλειστικό προνόμιο της εκμεταλλεύσεως των ολοντεν ματωδών ποτών, των χαρτοπαιγνίων, διαφόρων κέντρων διασκεδάσεως κτλ.

Οι μεταξύ των διαφορές άδονται συμβιβαστικές. Ειδικά δικαστήρια λειτουργούν γιά το σκοπό αυτό στη Νέα Υόρκη, στο Σικάγο και σ' άλλες πόλεις της Άμερικής. Ο βασικός της άμελιώδης νόμος π' είναι ότι δεν άπαιτείται σ' ένα γκάγκ-

τελούν ένα είδος δικαστηρίων πελατών.

Η άστυνομία βρίσκεται σε άδυναμία να τους καταδιώξη, γιάτί οι σημερινοί γκάγκστερ έργάζονται μέσα στο περίβριο των νόμων και έξερουν να καμουφλάρουν τη δράσι τους.

Ο Ισχυρότερος απ' αυτούς είναι σήμερα ένας Κάρολος Λουσιάνο, που θεωρείται ως ο άνθρωπος με τα μεγαλύτερα εισοδήματα όλης της Άμερικής. Οι «επιχειρήσεις» του εκτείνονται από τη μιά άκρη των Ήνωμένων Πολιτειών ως την άλλη. Κι' ωστόσο, το μόνο που κατορθώνει η άστυνομία είναι να τον στέλνη κάπου-κάπου στη φυλακή γιά μικροπαραβάσεις. Γιάτί δεν μπορεί ν' άνακαλύψη τίποτε άλλο εις βάρος του, μ' όλο που είναι γνωστόν ότι «ελέγχει» τις μεγαλύτερες βιομηχανίες και φορολογεί με τους ανθρώπους του τα κυριότερα είδη του έμπορου.

Ο Λουσιάνο έχει προσλάβει έπίσης στις επιχειρήσεις του με ποσοστά και άλλους διασημούς άρχηγους γκάγκστερ. Έτσι, όλοι μένουν ευχαριστημένοι και οι άστυνομικοί δεν έχουν να πολυσκοτίσουν το κεφάλι τους με την καταδίωξη του έγκληματος, που διεξάγεται πιά κάτω από την άσφαλεια και την προστασία των νόμων.

ΜΙΛΤΟΝ ΜΠΛΑΟΥ

Στο δρόμο.

Εκείνη (με θυμό): Άλλά, κύριε, είμαι παντρεμένη!

Εκείνος: Κι' ενώ το ίδιο συμβαίνει στην έδρα, στα θέατρα και τα κοσμικά κέντρα. Τα καλύτερα θεωρείται προορίζονται πάντα γιά τους γκάγκστερ, που άπο-

Τα «μέτρα» της ιδανικής γυναίκας

Πώς θα άποκτήσετε την τελεία ώμορφιά

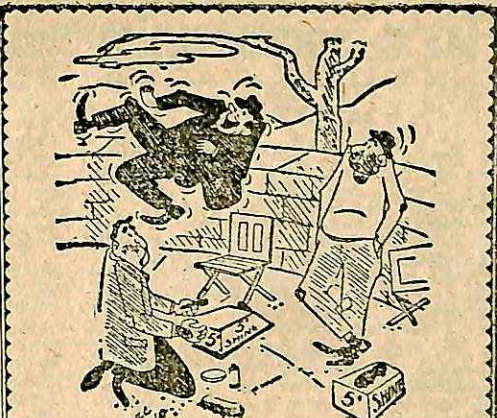
	Βάρος	Ύψος κορμού	Στήθος	Μέση
Κλ. αρχαϊότης	64 κιλ.	0,70 μ.	0,91 μ.	0,91 μ.
Άναγέννησις ..	45 »	0,67 μ.	0,79 μ.	0,87 μ.
16ος αιών	58 »	0,67 μ.	0,88 μ.	0,89 μ.
17ος αιών	72 »	0,72 μ.	0,98 μ.	0,102 μ.
18ος αιών	60 »	0,66 μ.	0,90 μ.	0,90 μ.
19ος αιών	64 »	0,64 μ.	0,90 μ.	0,98 μ.

σαν σε γεροδεμένες και γεμάτες ύνεα σιλουέτες και η μοναδική άπαιτήσις μας είναι να είναι οι σκηναίοι τους Ισορροπημένοι και άρμονικοί. Ποιά όμως είναι τα σημερινά «μέτρα»;

Αυτό θα μάς το δείξη ο κατωτέρω πίναξ, που έχει συνταχθ με τη συνεργασία των διαπρεπέστερων μελετητών των γυναικών του γυναικείου σώματος, τόσο της Ευρώπης όσο και του Νέου Κόσμου.

Ύψος	Βάρος	Περίμετρος στήθους	Περίμετρος μέσης	Περίμετρος κορμού	Περίμετρος βραχιόνων	Περίμετρος μηρών	Περίμετρος λαίμου	Περίμετρος γαστροκνήμιου
1 μ. 50	51 κιλ.	78 εκ.	82 εκ.	60 εκ.	25 εκ.	45 εκ.	31 εκ.	31 εκ.
1 μ. 52	51½ »	79 »	83 »	61 »	25,3 »	45,6 »	31,4 »	31,4 »
1 μ. 54	52 »	80 »	84 »	62 »	25,7 »	46,3 »	31,8 »	31,8 »
1 μ. 56	53 »	81 »	85 »	63 »	26 »	47 »	32,2 »	32,2 »
1 μ. 58	54 »	82 »	86 »	64 »	26,3 »	47,6 »	32,6 »	32,6 »
1 μ. 60	56 »	83 »	87 »	65 »	26,7 »	48,3 »	33 »	33 »
1 μ. 62	57 »	84 »	88 »	66 »	27 »	49 »	33,4 »	33,4 »
1 μ. 64	58 »	85 »	89 »	67 »	27,3 »	49,6 »	33,8 »	33,8 »
1 μ. 66	59½ »	86 »	90 »	68 »	27,7 »	50,3 »	34,2 »	34,2 »
1 μ. 68	60½ »	87 »	91 »	69 »	28 »	51 »	34,6 »	34,6 »
1 μ. 70	62½ »	88 »	92 »	70 »	28,3 »	51,6 »	35 »	35 »
1 μ. 72	63 »	89 »	93 »	71 »	28,7 »	52,3 »	35,4 »	35,4 »
1 μ. 74	64 »	90 »	94 »	72 »	29 »	53 »	35,8 »	35,8 »
1 μ. 76	66 »	91 »	95 »	73 »	29,3 »	53,6 »	36,2 »	36,2 »
1 μ. 78	67½ »	92 »	96 »	74 »	29,7 »	54,3 »	36,6 »	36,6 »
1 μ. 80	68½ »	93 »	97 »	75 »	30 »	55 »	37 »	37 »

Όταν γνωρίζετε, λοιπόν, ποιό είναι το ύψος σας δεν έχετε παρά να συμβουλευθήτε αυτόν τον πίνακα, που θα σας δείξη ποιό πρέπει να είναι τα «μέτρα» σας. Άν συμψή να τα ξεπερνάτε ή να υστερείτε απ' αυτά, τότε μιά κατάλληλη δίαιτα, συνδυασμένη και από τις άπαιτητές γυμναστικές άσκσεις θα μπόρεση να σας κάμνη να προσεγγίσετε πολύ σύντομα στην ιδανική τελειότητα που θα επιθυμούσατε να έχετε και που οι άλλοι θα επιθυμούσαν να βλέπουν σε σας.

Ο Λουστρός: Δε στέκεται να του γυαλίω τα παπούτσια γιάτί γαργαλιέται!

— Πού πιάς;
— Ξέχασα τα τσιγάρα μου!

Μαρτυρία και ΘΗΡΙΩΔΙΕΣ

Η Ιερεία της Σελήνης

Δυο φυλές γολατικές, πολύ διαφορετικές μεταξύ τους στις συνήθειες και στον τρόπο της ζωής...

Ο πόλεμος μεταξύ τους ήταν μία σειρά από ενέδρες και παγίδες, πριν από την αποφασιστική μάχη.

Επειτα από μία σύντομη περίοδο ανάκλισης, θα ξαναρχίζαν τώρα οι εχθροπραξίες. Τα αινιγμένα σκοτεινά δάση αντιπικούσαν και πάλι από πολεμικά τραγούδια...

Όλες αυτές οι προετοιμασίες γινόντουσαν με ζήλια χαρά απ' τους βαρβάρους πολεμιστές...

Η μόνη που έμενε σιωπηλή κι' απορροφημένη, ανάμεσα στο γενικό ένθουσιασμό, ήταν η ώρα Βιτικίνδη, μία απ' τις Ιερείες της Σελήνης...

Η νύχτα εκείνη, η Βιτικίνδη εξαφανίστηκε. Οι πολεμιστές υποψιάσθηκαν άμέσως ότι είχε δραπέτευσει...

Τη νύχτα εκείνη, η Βιτικίνδη εξαφανίστηκε. Οι πολεμιστές υποψιάσθηκαν άμέσως ότι είχε δραπέτευσει...

Εφτάσε η ώρα της μεγάλης ανθρωποθυσίας. Σ' ένα ξέφωτο του δάσους, είχε στήσει ένα είδος ζυλινού πυργού...

Όταν έφτασαν στον χώρο της θυσίας, έβλεπαν τα πόδια των μισών Μαύρων...

Ενός είδους ζυλινού πυργού, από κορυφή του. Τον τριγύριζαν πελώριοι σφαίρες...

Οι φλόγες μεγάλωναν, ανέβηκαν, έγλυψαν τον πυργό, που πήρε κι' εκείνος φωτιά...

Επ' κεφαλής των Μαύρων, που είχαν ενεργήσει αυτό τον αιφνιδιασμό, βρισκόταν η Βιτικίνδη, ώρα και τρομερή...

Επ' κεφαλής των Μαύρων, που είχαν ενεργήσει αυτό τον αιφνιδιασμό, βρισκόταν η Βιτικίνδη...

Οι γενναίοι Μαύροι μπόρεσαν τότε ν' ανασυνταχθούν και ν' αντιμετωπίσουν τους εχθρούς...

Το φοβερότερο δε απ' όλα ήταν ότι η Βιτικίνδη είχε εξαφανιστεί! Ο Χίλιπρις τραβούσε τα μακριά μαλλιά του...

Η Βιτικίνδη είχε πιασθεί αιχμάλωτος απ' τους Κόκκινους. Το έγκλημα της ήταν βαρύ...

Η Βιτικίνδη είχε πιασθεί αιχμάλωτος απ' τους Κόκκινους. Το έγκλημα της ήταν βαρύ...

Η Βιτικίνδη είχε πιασθεί αιχμάλωτος απ' τους Κόκκινους. Το έγκλημα της ήταν βαρύ...

Η Βιτικίνδη είχε πιασθεί αιχμάλωτος απ' τους Κόκκινους. Το έγκλημα της ήταν βαρύ...

Η Βιτικίνδη είχε πιασθεί αιχμάλωτος απ' τους Κόκκινους. Το έγκλημα της ήταν βαρύ...

Η Βιτικίνδη είχε πιασθεί αιχμάλωτος απ' τους Κόκκινους. Το έγκλημα της ήταν βαρύ...

Η Βιτικίνδη είχε πιασθεί αιχμάλωτος απ' τους Κόκκινους. Το έγκλημα της ήταν βαρύ...

Η Βιτικίνδη είχε πιασθεί αιχμάλωτος απ' τους Κόκκινους. Το έγκλημα της ήταν βαρύ...

Ενός είδους ζυλινού πυργού, από κορυφή του. Τον τριγύριζαν πελώριοι σφαίρες...

Οι φλόγες μεγάλωναν, ανέβηκαν, έγλυψαν τον πυργό, που πήρε κι' εκείνος φωτιά...

Επ' κεφαλής των Μαύρων, που είχαν ενεργήσει αυτό τον αιφνιδιασμό, βρισκόταν η Βιτικίνδη...

Επ' κεφαλής των Μαύρων, που είχαν ενεργήσει αυτό τον αιφνιδιασμό, βρισκόταν η Βιτικίνδη...

Οι γενναίοι Μαύροι μπόρεσαν τότε ν' ανασυνταχθούν και ν' αντιμετωπίσουν τους εχθρούς...

Το φοβερότερο δε απ' όλα ήταν ότι η Βιτικίνδη είχε εξαφανιστεί! Ο Χίλιπρις τραβούσε τα μακριά μαλλιά του...

Η Βιτικίνδη είχε πιασθεί αιχμάλωτος απ' τους Κόκκινους. Το έγκλημα της ήταν βαρύ...

Η Βιτικίνδη είχε πιασθεί αιχμάλωτος απ' τους Κόκκινους. Το έγκλημα της ήταν βαρύ...

Η Βιτικίνδη είχε πιασθεί αιχμάλωτος απ' τους Κόκκινους. Το έγκλημα της ήταν βαρύ...

Η Βιτικίνδη είχε πιασθεί αιχμάλωτος απ' τους Κόκκινους. Το έγκλημα της ήταν βαρύ...

Η Βιτικίνδη είχε πιασθεί αιχμάλωτος απ' τους Κόκκινους. Το έγκλημα της ήταν βαρύ...

Η Βιτικίνδη είχε πιασθεί αιχμάλωτος απ' τους Κόκκινους. Το έγκλημα της ήταν βαρύ...

Η Βιτικίνδη είχε πιασθεί αιχμάλωτος απ' τους Κόκκινους. Το έγκλημα της ήταν βαρύ...

Η Βιτικίνδη είχε πιασθεί αιχμάλωτος απ' τους Κόκκινους. Το έγκλημα της ήταν βαρύ...

Η Βιτικίνδη είχε πιασθεί αιχμάλωτος απ' τους Κόκκινους. Το έγκλημα της ήταν βαρύ...

Η Βιτικίνδη είχε πιασθεί αιχμάλωτος απ' τους Κόκκινους. Το έγκλημα της ήταν βαρύ...

Η Βιτικίνδη είχε πιασθεί αιχμάλωτος απ' τους Κόκκινους. Το έγκλημα της ήταν βαρύ...

Το σφάλμα ΤΟΥ Κ. ΚΟΞ

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

Η σκηνή παριστάνει μία κοσμοπολίτικη σκηνή. Καθρέπτης, τραπέζι, τσάι...

Πρόσωπα: Ο Μίστερ Χάρλεϋ Κόξ, εισοδηματίας. Κοντός, χοντρός, πρόσωπο κατακόκκινο...

Η Μίστερς Έδελβιν Κόξ, κοντή, χοντρή, με προγονικά τύπος νοικοκυράς...

Η Κρεσθόνομα έβλεπε σκοτεινή. Άκουγονταν απ' έξω γυναικείες φωνές...

Κα ΚΟΞ: Πότε μου δεν θα πίστευα τέτοιον πράγμα. Αυτή, διάλεξε. Χάρλεϋ...

Κα ΚΟΞ: Συχώρεσέ με, Έδελβιν, άλλη φορά, όταν θα το ξανακάνω θα φέρω τα μεταξωτά μου...

Κα ΚΟΞ: Πού να φανταζόμουνε εγώ όταν σ' έστειλα εμπρός να την είσοποιήσεις...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

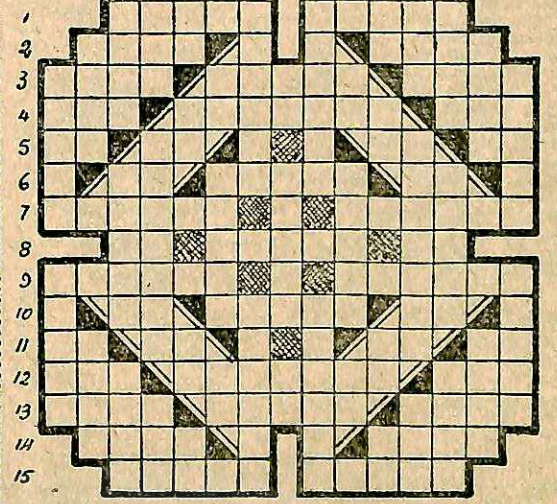
Κα ΚΟΞ: Τί σου ζήτησε, βρε άσχημοσύνη! Είδες λιγάκι τη μούρη σου...

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 71

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Τέτοιος ήταν ο Περικλής. - Ήμερα άργίας. 2) Το βάθος τους είναι μικρό. - Αρχικά ενός οργανισμού που βοήθησε τους φτωχούς στην κατοχή. 3) Έκδηλων την εκτίμησή μου. - Βρίσκεται στην τράπουλα. - ...όρα και... ακούει! 4) Σύνδεσμος. - Σύμβολον θρησκείας. - Αρχαία θεά (άνορθ). 5) Απαγορευτικό. - Διφθογγος. - Ανώνυμος έταιρία. - Και άλλη διφθογγος. 6) Μισό «κύμα». - Ένας μικρός παράδεισος μέσα στην καρδιά της έρημου. - Νότα μουσικής. 7) Αρχαίος ποιητής. - Είναι μάλλον, γνωστή ως θαλάσσιος λέων ή θαλασσία άρκτος. 8) Θεός των άρχ. Αιγυπτίων. - Το εργόχειρο της άράχνης. - Νότα μουσικής. 9) Το νόημα του είδους αυτού κρατάει πολύ καιρό. - Αρχαιοτάτη πόλη της Αιγύπτου. 10) Μισό «ΜΙΣΟ». - Περιβάλλει τα όσα (δημ.). - Άρθρο. 11) Νότα μουσικής. - Έκτο. - Τροπικό επίρρημα. - Πολύτιμο μέταλλο (γαλλικά). 12) Ανθυμίες του εδάφους. - Τόπος προσευχής για τους Μωσαϊκούς. - Πρόεδρος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 13) Έμβλημα. - Τροφή των ζώων. - Έπαναλαμβανόμενο σημαίνει: βασικά, όπως - όπως. 14) Σύνολο εξαρτημάτων, απαραίτητων σ' ένα φορτηγό ζώο. - Είδος ποιήσεως. 15) Δεν έχουν να παρουσιάσουν κανένα λάθος. - Διπρόσωπος θεός των άρχ. Ρωμαίων.

ΚΑΘΕΤΩΣ

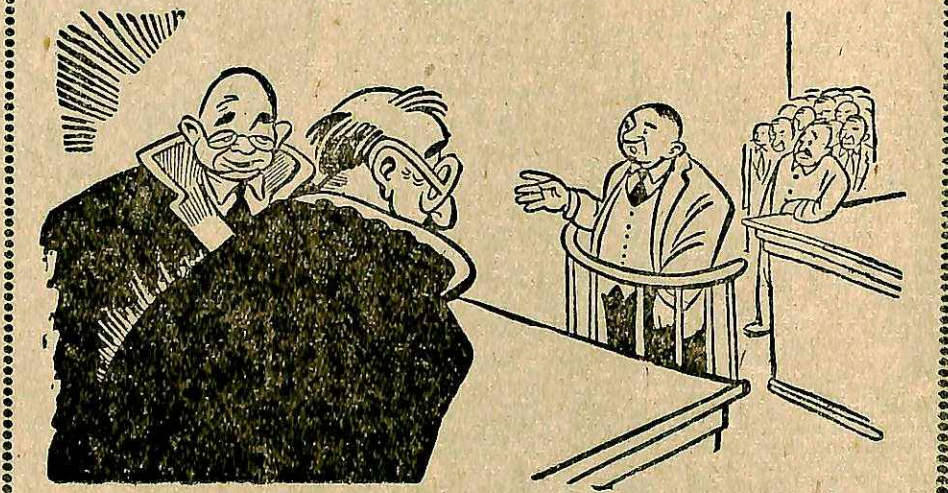
- 1) Τέτοιο είναι το έργο που αποτελούσε τον σταυρό του Χριστού. - Ανάμνηση. 2) Έργαλειο των μαργαριτών. - Αρχαίος θεός. 3) Μέρος του λόγου. - Προϊόν των μελισσών. - Προσωπική αντανάκλαση (αίτ.). 4) Έπαναλαμβάνει την φωνήν μας. - Όπου κι' αν πάμε τον έχουμε από πάνω μας. - όρω, όδηνώ. 5) Άρθρον. - Δεικτική αντανάκλαση. - Σύμφωνο εις διπλούν. - Της οποίας... 6) Έκτο. - Αφιερωμένο στο θεό. - Σύμφωνον του γαλλικού αλφαριθμητικού. 7) Ακάθαρτα. - Μεγάλος πολεμικός στόλος. 8) Διφθογγος. - Ο σάτων. - Αριθμητικός. 9) Τέτοιοι ήταν οι Γερμανοί. - Πολεμικό όπλο. 10) Δύο γράμματα από τη λέξη «ΒΙΟΣ». - Κρασί κατωτέρως ποιότητας. - Αναφορική αντανάκλαση. 11) Νότα μουσικής. - Τα δικά σου. - Χρονικός σύνδεσμος. - Αριθμητικός. 12) Άρθρον (αίτια). - Περιφρασμός 'Ολλανδός συνγραφέας. - Πρόεδρος. 13) Τους αντίλαλθανόμεθα διά της άκοης. - Μικρό καϊκάκι (δημ.). - Πρόεδρος. 14) Λεπτοτάτη νησίδα του ανέμου, μόλις αίσθητη. - Αποτελούν τη συνθήκη (ενικός). 15) Έρπετον. - Νησί των Κυκλάδων (αίτια).

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΚΑΛΩΨ - ΛΕΙΨΙΑ. 2) ΔΟΝ. 3) ΛΥΩΝ - ΛΑΨΟΣ - ΕΡΩΣ. 4) ΝΥΝ - ΗΤΑ. 5) ΘΑ - ΞΥΔΙ - ΑΓΝΗ - ΤΟ. 6) ΔΑΣ. 7) ΟΥΛΙΑ - ΒΑΘΟΣ. 8) ΠΥΡ - ΡΟΛΟΙ - ΜΗΝ. 9) ΣΕΠΤΑ - ΟΥΡΟΣ. 10) ΙΕΛ. 11) ΥΡ - ΑΡΗΣ - ΛΟΥΡ - ΡΕ. 12) ΙΝΑ - ΣΟΣ. 13) ΛΥΡΑ - ΟΥΡΟΣ - ΝΙΚΑ. 14) ΚΑΙ 15) ΨΗΚΤΡΑ - ΘΗΡΑΝΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΚΑΛΑΘΙ - ΚΥΚΛΩΨ. 2) ΟΥΣ. 3) ΛΕΩΝ - ΟΥΡΕΡ - ΠΑΚ. 4) ΝΥΣ - ΑΝΑ. 5) ΨΥ - ΝΥΧΙ - ΤΟΡΑ - ΠΡ. 6) ΑΡΑ. 7) ΔΑΥΤΑ - ΙΣΑΛΑ. 8) ΟΟΣ - ΑΥΛΟΣ - ΡΑΕ. 9) ΝΟΜΑΣ - ΑΛΛΟΙ. 10) ΒΙΟ. 11) ΕΝ - ΗΝΙΑ - ΧΟΥΣ - ΜΗ. 12) ΕΤΗ. 13) ΟΝ. 14) ΠΑΡΑ - ΤΟΜΟΣ - ΣΙΝΑ. 15) ΕΠΕ. 16) ΑΙΣΧΟΣ - ΜΕΤΑΡΑ.

ΓΙΑΤΙ ΤΟΥ ΕΒΛΕΞΕ ΜΙΚΡΟ ΠΡΟΣΤΙΜΟ Ο Πρόεδρος: Πέντε λίρες πρόστιμο, γιατί πούλησε πενήντα λίρες ένα ζευγάρι παπούτσια των εικοσιπέντε λιρών... Ο Μαυραγορίτης: Ο θεός να σ' εφ' γερά, κύριε Πρόεδρε!...

Έξυπνια Στο Θέατρο

Περιπετειώδες διήγημα

Όλο σκεούν το ταχυδρομείο που λαμβάνει καθημερινώς ο σιαστικός πλοιοκτήτης Μπέρλ, προέρχονται απ' τις πολυάριθμες θαυμαστικές του. Ήταν λοιπόν φυσικό να εκπλαγεί, όταν μία μέρα ανοίξε και διαβεί το εξής γράμμα:

«Στην απογευματινή παραστάση της 24ης Δεκεμβρίου, ενώ θα παίζετε το «Ποσειδών», τη μεγάλη επιτυχία σας, θα σας σκοτώσω. Επειδή κατοπιν θύο σκοτώθω κι εγώ. Θα πεθάνει στην αρχή της περπίας πράξεως, τη στιγμή που θ' απυγγέλλει ο στίχο: «Είπε πολύ οδωρήμενος ο αιώνας που ζούμε. Θέλω να φύγω απ' τη ζωή...». Εφ' όσον θ' αφύομε σκεούν συγχρόνως τον κόσμο, έχομε πιθανότητες να κανούμε μαζί αριστογεννα στο «Περπέρων».

«Εξυπνή φάρσα αλλά λίγο μακάβρια! — συλλογίσθηκε ο Μπέρλ. Καποιος θέλει να οδοκώσασιν κανονικά με να φύωθω... Συμφωνώ με το γράμμα του, έχω να ζω ακριβώς τρεις ροομασες!». Οι μέρες έπερσαν. Ο Μπέρλ είχε ζαλασει πια το ανώδυνο γράμμα. Τού ζωντανέει ο οδωλο πια το βρουν της 24ης Δεκεμβρίου, την παραμονή της παραστάσεως του «Ποσειδών», και τού εκάει ζωννικά ενυπνώσι κάτι που δεν είχε προσέξει στην αρχή. Πώς εντός που τού είχε προέξει το γράμμα, ήξερε απ' τις 3 τού μινός ότι στις 24 θα παίζον το «Ποσειδών», εφ' όσον οι εφημερίδες ομολογούσαν το πρηνόμα του θεάτρου μόνο για τις 15 επόμενες ημέρες. Έπρεπε λοιπόν να εινε καποιος σκετικός με το θέατρο...

«Η παρατήρησις αυτή τον αινε σκεπτικό. Κοιμήθηκε ασχημά τη νύχτα εκείνη. Σηκώθηκε το πρωί ενωρίς, αντίθετα προς τις συνήθειες του, και πνισε πολύ. Επειτα βγήκε έξω. Πέρασε την ημέρα του κανόντας διάφορα χριστουγεννιάτικα ψώνια.

Το απόγευμα, έφτασε στο θέατρο λίγο πριν απ' την ώρα της παραστάσεως. Ο κυρμός τούσσε εινε γράμμα. Το φύλαξε στην τσέπη του, σικώς να το ανοίξει.

«Ετοιμάσθηκε βισοτικά για τον ρόλο του. Ή παραστάσις άρχισε. Ή αθούσα ήαν γεμάτη.

Όλοι παρακολουθούσαν με ικανοποίησι το παίξιμο του Μπέρλ. Στο διάλειμμα της τρίτης πράξεως, όταν πνγε να ξεκουρασθί στο καμαρίνι του, θυμήθηκε το γράμμα που βρισκόταν στην τσέπη του. Το ανοίξε και διάβασε:

«Θα πεθάνετε σε λίγο, στο τέλος του στίχου 1486. Σας υπενθυμίζω, για να σας παρηγορήσω, ότι θα σκοτώθω κι' εγώ άμείως κατοπιν. Αντίο».

— Θα φροντίσω αύριο ν' ανακαλύψω αυτό τον ήλιο και να τού σπάσω τα μούτρα! φημίρσει.

Στην τέταρτη πράξι, ήταν τούσος εκνευρισμένος, ώστε έπαιζε ασχημά. Οι συνάδελφοι του πιστεύον ότι είχε διαθεσθίσει — τόσο φαινόταν αλλοιώτικος... Τέλος, άρχισε η πέμπτη πράξις. Ο Μπέρλ προφίρε τις φράσεις:

«Είπε πολύ διεστραμμένος, ο αιώνας που ζούμε. Θέλω να φύγω απ' τη ζωή...».

Δύο πυροβολισμοί άντηκσαν άμείως. Κι' ο ήθοποιος έπεσε. Χτυπημένος στην καρδιά, νεκρός!... Σε λίγες στιγμές, ακολουθούσε τρίτος πυροβολισμός. Οι θεαταί είχαν πανικόβλητοι. Φώναζαν, έτρεχαν προς τις πόρτες... Ή σκηνή γέμισε από ήθοποιους και μηχανικούς. Μετέφεραν τόν Μπέρλ στο καμαρίνι του, όπου ο γιατρός διαπίστωσε το θάνατό του. Μόνον έπειτα από μία ώρα, βρήκαν τόν υποβολέρο τού θεάτρου στο κουδούκι του, νεκρό με το ρεβολβόρι δίπλα του. Ή ανάκρισις απέδειξε ότι είχε σκοτώσει τόν Μπέρλ κι' είχε κατοπιν αυτοκτονήσει. Στο σπίτι του βρέθηκε ένα γράμμα, με την επιγραφή: «Προς τήν Δικαιοσύνη». Περιείχε τις εξής συντομές:

«Εγώ, ο Άντονι Μπελλό, υποβολέρος τού Γαλλικού Θεάτρου, αποτυχισμένος ήθοποιός, ασήμαντη μετριότητα, σκότωσα τόν Μπέρλ, γιατί μ' έπνιγε τη θέσι μου να θριαυβώ ήαν στην σκηνή, να καμαρξέ, έννοιθα σάν να κοινόν που τόν έθαύρατα νύχια! Έπειτα, όταν έζοαζαν το στήθος αόηματα κι' άνεδοκατέβαινε ή αυλαία, υπέφερα ά να γίνω κι' εγώ διάσημος ήθοποιός, είχαν οθύσει βολεύς... Να γιατί καταντήσε ένας άσημος ήθοποιός ήλεια, από μίσος, για να μην ακούω πια τα κι' έπειτα ν' αυτοκτονήω γιατί δεν μου έμενε πια τίποτε άλλο να κάω... Θα τόν πυροβολήσω στην πιά κατάλληλη στιγμή, μετά το στίχο 1486, που λέει: «Θέλω να φύγω απ' τη ζωή...».

ΣΕΡΖ ΛΕΜΠΕΡ

Πετρέλαιο απ' τὰ άγριόχορτα

Ή έφεύρεσις τού καθη ητού Μπέρλ

Ή έφεύρεσις τού καθη ητού της Βιομηχανικής Χημείας τού Πολυτεχνείου Κρήτης τού Πιολι-πυργκ Έρνέστου Μπέρλ προορίζεται άσφαλώς ν' αλλάξει ριζικά την παγκόσμια οικονομία και νάχη τις πιο άπρόβλεπτες συνέπειες. Πρόκειται για τήν άνακάλυψιν μιάς άνεξάντηλης πηγής πετρελαίου.

Με την τεραστία χρησιμοποίησι πετρελαίου, βενζίνης κλπ., στη βιομηχανία και στις μεταφορές κατά τα 30 τελευταία χρόνια, οι πετρελαιοπλήγες άπέκτησαν μεγάλη άξια. Συγχρόνως όμως γεννήθηκε το άγωνιώδες έρώτημα τί θα γίνη όταν άρχίσουν να έξαντλούνται αυτά τα κοιτάσματα, μετά 15 ή 20 χρόνια. Κι' άχρηστεύει τότε ένα όληκό, που άντιπροσωπεύει δεκάδες διεσποτισμένους. Και με ποιά πηγή ένεργείας θ' άντικαταστήθ τού πετρελαίου;

Υπόκειν βέβαια ή πολυβρύλη-τη άτομική ένεργεια. Είνε άγνωστο όμως άκόμη πότε θα άπορροούν οι έπιστήμονες να τήν χολι-αναγάγουν άποελεματικά. Άλλωστε ή χρησιμοποίησις της θα άπατή τήν κατασκευή καινούργιων και διατηρήσιν μηχανών.

Ή πρακτικότερη λύσις συνεπώς ήταν να βρεθί έπιγονόμας μιά μέθοδος παραγωγής τεχνητού πετρελαίου. Διάφοροι έπιστήμονες Γάλλοι, και Γερμανοί, κατάφεραν να φτιάσουν συνθετικό πετρέλαιο, ένώνοντας άνθρακα και ύδρογόνου, υπό άριστές συνθήκες πίεσεως και θερμοκρασίας. Ή παραγωγή όμως με τις μεθόδους αυτές ήταν μικρή και το κόστος τού προϊόντος μεγάλο. Τώρα λοιπόν ο καθη ητής Μπέρλ ξεκίνησε από μιά έντελώς διαφορετική άρχή.

Σκέφθηκε δηλαδή ότι εφ' όσον τού πετρελαίου εινε μίγμα ένώματων ύδρογόνου και άνθρακος, κάθε ούσιον που περιέχει αυτά τα δύο στοιχεία, μπορεί να δώση πετρέλαιο. Τα φυτά άποτελούνται κυρίως από ύδρογόνου άνθρακα και ύδρογόνου. Άν λοιπόν διάθι ή κανέλι το όύονό και υποβάλι το ύπόλοιπο σε κατάλληλη κατεργασία, θα σχηματισθί πετρέλαιο. Σ' αυτή τήν άρχή στηρίζεται ή καταπρακτική έπιτυχία τού Μπέρλ.

Πρέπει να σημειώθι ότι ο έπιστήμων αυτός δεν χρησιμοποίησε για τα πειράματά του φυτά που έχουν κάποια άξια. Μάκρινε άσχηστα άγριόχορτα. Άχουρα, κλπ. Τα έβαλε όλ' αυτά μέσα σε μιά συσκευή που παράγει μεγάλη πίεσι, άφού τ' άνακάτεψε με μιά ποσότητα άσβεστολίθου. Σε θερμοκρασία 325 βαθμών και σε κατάλληλη πίεσι όλες αυτές οι φυτικές ούσιες «έσκηκαν» και μεταβλήθηκαν μέσα σε λίγες ώρες σε μιά ήμιρρευστή ούσια, που άπεδείχθη με χημική ανάλυσιν ότι περιείχε τα ίδια βασικά συστατικά τού πετρελαίου. Με άλλα λόγια, ο Μπέρλ πρηνιστοποίησε μέσα στη συσκευή του ότι εινε απ' τη φύσι στα έγκατα της γής, όπου ή ευλαία τών θαμμένων προϊστορικών δασών μετέβληθη σιγά-σιγά σε πετρέλαιο.

Έπειτα ο Μπέρλ υπέβαλε σε άκόμη μεγαλύτερες θερμοκρασίες και πίεσεις το άπτεροαίω του κι' έπέτυχε ένα σκόρδο ύνός, που ή άπόσταξις του έβωσε βενζίνη, νάφθα και όρυκτάλια.

Μερικοί άριθμοί άρκούν για να δείξουν τήν πρακτική σπουδαιότητα αυτής της έφευρέσεως: Ο Μπέρλ κατεργάσθηκε 100 τόνους ζαχαροκάλαμα — άπ' το όποιο έλαχ έξαχθί ποσά 8½ τόννοι έαχρη — και παράγαγε 15 τόννους βενζίνης, άλλο τόσο άκάθαστο πετρέλαιο και 5 τόννους όρυκτάλια!

Έτσι λοιπόν ή άνθρωπότης έχει πια στη διάθεσι τήν μιά πηγή πετρελαίου που θα διαρκέη όσο υπάρχουν φυτικά άπορίπτατα. ή λωδή ως το τέλος τού κόσμου! Για να κινή τα τρακτέρ της και τα αυτοκίνητά της, για να φωτίζεται, για να ζεσταίνεται, δεν θα χρειάζεται πια να διασθί ήλίτρουα, πριονίδια και άγριόχορτα!

Εκτός όμως απ' τόν καινούργιο πλοτό, που θα προσφέρει στον άνθρωπο ή έφεύρεσις τού καθη ητού Μπέρλ, θα έξαλειψι έπίσης μιά άπ' τις σπουδαιότερες αιτίες τών διεθνών συγκρούσεων: τού κυνήγι τού πετρελαίου που κάνει να τρώγονται μεταξύ τους οι μεγάλες άνωμεις, για να ύποστηρίξουν τα συμφέροντα τών κολοσσικών τράστ τών πετρελαιοπηγών. Ποιά χώρα θα πολεμή πια γ'ά το πετρέλαιο όταν όλες θα τού έχουν στη διάθεσι τους, άφρονο και άμφοβη νο;

Το αυτόματο γκαρσέιν

Όταν τὰ ρεστωράν έφοδιασθούν μ' ένα νέο μηχανήμα που έφευρέθηκε στην Αμερική, ο κάθε πελάτης δεν θα χρειάζεται πια να περιένη τη σειρά του για να σεβρισιθί ή αχρη έμπρός του, πάνω στο τραπέζι του ένα μικρό κουτί με διάφορα κουμπιά που καθένα τους θ' άντιστοιχί σ' ένα φαγητό. Θα πιέζη λοιπόν το κουμπι τού φαγητού που προτιμά, κι' άμέσως ένα άλλο μηχανήμα στην κουζίνα θ' άνοίγη μιά τρύπα σε ύψιστον σημείο μιάς άριθμομένης κάρτας. Κατόπιν ή κάρτα αυτή που θ' άναγράφει και τόν άριθμό τού τραπέζιού, θα διαβάζε-ται αυτομάτως στον άρχιμάνειρο, ο όποιος θα έκτελι τήν παραγγελία.

(Ή σκηνή στη Βάρκιζα. Ή άμμουδιά ή ύμα, ζεστή σάν άνθρώπινη σάρκα. Ή θάλασσα μ' έλαφρότατο άνωγικήισμα, όσο άρκει για να παιγνιώζη το φως και να κάνη, στον άφρό, άπειρες όλοχρυσες πεταλούδες. Στο ύπόσκι της Άρτεμιόσις άπέναντι, οι γαλάσιες x o u ν συνέλευσι.

Μιά βάρκα εινε τραδηνμένη έξω. Έείνη, έαπλωμένη γραμμές άρτες (φως, μαιγκρι), που τις δείχνει άκόμη πιο φειδιόσις ένα μαγιώ ακούρο, μπλέ, που τελειώνει σε γκρενά λεπτή γαρνιτούρα που εινε άπάντησι σε μιά νόστιμη γκρενά ζωνίτα. Ο ήλιος τής έχει δώσει ένα έλαφρό σοκολατί χρώμα, που πάει θουμμάσι με τα έσθα μαλλιά της και πρό πάντων με το πράσινο μάτι της. Έκείνος ως είκοσιόκτι, με μαύρο μαγιώ. Μπράτος μονιώς κολυμηθί, άνώστικανονικό, μάτια μεγάλη, ύψος άνθρώπου που δεν έχει συνήθεισι ν' ακούη (όχι) από τις κυρίες).

ΕΚΕΙΝΗ (ύπτι με το κεφάλι άνάμεσα στις παλάμες της, κυττάζοντας τόν ούρανό): Δεν τού καταλαβαίνω αυτό... να θυμώσης, έπειδή δεν είμαι σύμφωνη μαζί σου... Ένας αληθινός ήπιος πρέπει να συμφωνή πάντα με μιά κυρία!...

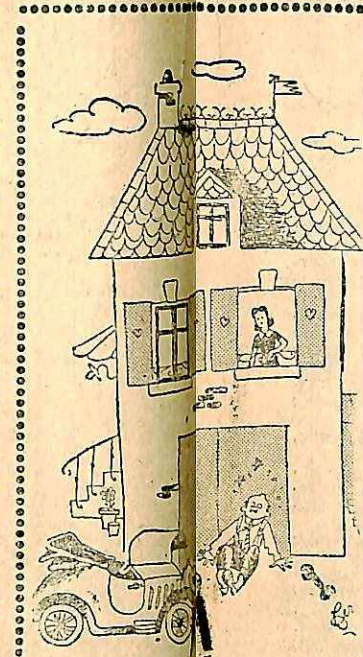
ΕΚΕΙΝΟΣ (εύθυμα): Όταν ή κυρία εινε μιά νέα και ώραια ζωντοχώρα... πρέπει αυτή να συμφωνή με τόν ήπιότη... και να μη τόν τσιγορίζη.

ΕΚΕΙΝΗ (ζωηρά): Μά, παιδί μου, θέλεις να τσιγορίζω... τού άποφάσις μονάχος σου!... Κι' αυτό τούσος τελευταίος!... Δεν τα πνγαινόμω καλά ως εδώ και λίγες μέρες... Δεν είχες πει, όχι, ότι ή φιλία μεταξύ άνδρός και γυναίκας, όχι μόνον εινε δυνατή, αλλά και κάτι θαυμασίο; Τι έμφοδούσθες, ώστε ν' αλλάξω γνώμη;...

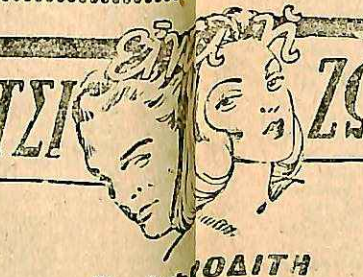
ΕΚΕΙΝΗ (σοβαρά): Ή θάλασσα! ΕΚΕΙΝΗ (νελώντας, μ' έλαφρά περι-οονητικό ύφος): Επειδή με βλέπεις με μαγιώ! Χαράς τού πνγνίμα!... Κυτία πιο πέρα τι γίνεται!... Ένα σωρό γυναίκες ύπαιστές προσφέρουνται σ'α μιά σου!... Θα τσιγορίζω σου, πές μου, για όλες αυτές και θα τις κατηγορούσες, ότι φταίνε άπέναντί σου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (το ίδιο): Δεν με κατάλαβες!... Ή θάλασσα μ' έχει άναψί!... ΕΚΕΙΝΗ (νελώντας πάλι): Άλλη παραδοξολογία αυτή! Έξω πως ή θάλασσα δροσίει, δεν έφανταστικά ότι πυρπολεί!

ΕΚΕΙΝΗ (σπκωνώντας τόν τόνο): Μην προσποιείσι, ότι δεν νοιώθει! Ή θάλασσα ζηννάει το αίμα. Έινε πηγή έρωτισμού. Μην έσχνάς ότι οι άρχαίοι Έλληνες πίστευαν ότι ή Άφροδίτη είχε βγί από τη θάλασσα. Εινε πολύ βαθύς ο

—Μά τί π... μου; Σου έ... ζικο κλειδί... σες...

Η ΑΦΙΟΔΙΤΗ

Ή Άρλετ Σταβίσκου συγγραφεύς

Ένα συναρπαστικό διβλίο

Σ' ένα βιβλίο που πρόκειται να γράφη ή κ. Άρλετ Κούκ, πρώην Σταβίσκου, θα διηγηται λεπτομερώς τήν περιπετειώδη ζωή της. Το θέμα εινε τόσο πλούσιο, ώστε δεν χρειάζεται ναχρη πολύ ταλέντο ή συγγραφέας, για να διαβάσει ή άπληστα τού βιβλίου της απ' όσους δεν έχουν έχάσει το πολύ-κροτο προπολεμικό «σκάνδαλο Σταβίσκου». Λέγεται μάλιστα ότι ένας Άμερικανός εκδότης τού έχει προαγοράσει. Για να έσφαλίσθι δε τα πρώτα τών άποκαλύψεων της πρώην κ. Σταβίσκου, έδωσε στο συμβόλαιο έναν όρο που της άπαγορεύει ρητάς να μιλήση με δημοσιογράφους πριν από τήν έκδοσι τών άπομνημονευμάτων της. Γιατί πιστεύει — δικαίως — ότι οι έπικίνδυνοι αυτοί άνδρες που κάνουν να μιλήσουν άκόμη κι' οι μουγοί!

Σήμερα ή Άρλετ πρώην Σταβίσκου εινε 40 ετών. Έχει μένει άρραστή. Ούτε τα χρόνια ούτε οι σκληρές δοκιμασίες που πέρασσε, άφισαν ίχνος στο πρόσωπό της.

Είχε γνωρίσει τού μεγαλοσπατε-ώνα Σταβίσκου στο Παρίσι, όπου ένογαζόταν ως μακενέ ο' ένα οικό-ροπτική. Τον παντρεύθηκε και πέρασε μαζί του τη «μεγάλη ζωή». Τον Ιανουάριο τού 1934, έξέπασε το σκάνδαλο Σταβίσκου. ένα από τα συνταρακτικότερα τού αιώνας μας. Κι' ένα απ' τα έπιστάδια τού ήταν ή αυτοκτονία τού πρωταγωνιστού του υπό μυστηριώδεις συνθήκες.

Ή Άρλετ θεωρήθηκε τότε συ-

μμοβολισμός αυτός. Όλες οι σύγχρονες παρρησιόσεις έχουν έπιβεβαιώσει τη διαί-σθησι τών άρχαίων. Οι περιπνγνται τών πρωτογόνων φυλών διηγούνται — όμοφωνα — ότι οι λαοί που ζούν κοντά στη θάλασσα και λούζονται συχνά και όμειδικά, έχουν έρωτικώς διάθεσι πολύ έντονότερη από τούς μεσογείους!... Ή θάλασσα επέδρασε και σε μένα... Είχα φθάσει σε άμείως, έπειτα έπείρασα να είμιασε δύο κα-λοι («καμάρναι»). Νάχω μαζί σου μιά φιλία στενή, όπως μ' έναν άνδρα... να βγαίνουμε περιπατό... να πνγαινόμω στα σινεμά... να μιλούμε... να γλεντούμε χωρίς έρωτικές συγκινήσεις!...

ΕΚΕΙΝΗ (έλαφρά ειρωνική): Και τώρα... εινε άδύνατο;

ΕΚΕΙΝΟΣ (το ίδιο): Ναι!... Άπό τότε που άρχισα να κολυμπώμε. Ή θάλασσα μ' άνασταύωσε!... Σύντησε πόθος!...

ΕΚΕΙΝΗ (αδιδόχα πονηρά): Γι' αυτό κλαίγεις, παιδί μου; Τό γιατρίκι εινε πολύ εύκολο: Δεν έχουμε παρά να πούσουμε να κατεβαίνουμε στην ακτή!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (άνακάθεται): Όραίο!... Μά τού ζη-τημα εινε, άν μπορούμε τώρα πιά!...

ΕΚΕΙΝΗ (κατηγορηματική): Έγώ μπορώ θαυ-μασία!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαρκαστικά): Μωρέ μπράβο έγωί-σμός!... Και άν δεν υποθί ο άλλος; Άν αυτός ο άλλος άναπα τού μαεστρίου του;... Άν δεν μπορεί πια ν' άποσπασθί απ' αυτό;... Άν προτιμά τις άυπνίες, τα δάκρυα;...

ΕΚΕΙΝΗ (έκπληκτη): Δάκρυα; Μου λές αλή-θεια;

ΕΚΕΙΝΟΣ (έντονα): Γιατί θ' απ' ψέμματα;... (Με φλόγα): Νιώθω πως θ' άρρωστήσω!... Μ' όλα τα πλάσματα τού κόσμου μπορεί κανείς να γίνη («καμάρναι»), κυρία μου!... Άλλά ποτέ με μιά ώραια γυναίκα, που άναψί!...

ΕΚΕΙΝΗ (πνγνρά): Μά εσύ μιλήσες για πό-θος! Άνάπη τού λες αυτό;

ΕΚΕΙΝΟΣ (το ίδιο): Όχι!... Και σου τού άπέ-δειξα ως τού τώρα!... Άλλά, βλέπεις άρχισα να κατεβαίνουμε στη θάλασσα... κι ή Άφροδί-τη έκπτε τού θάνατος της... Τώρα είμαι πινγνί-στα ρόδινα δακτύλά της!... Μ' άνυνία λοιπόν, σε ρωτά, τώρα, που έξερεις άκριβώς τί μου συμβαίνει; Θ' άφήσες να δυστυχώ ή θα έζωκολο-υθώσουμε να κατεβαίνουμε στην ακτή, και τώρα, που έξερεις τί συνέπειες για μένα;

ΕΚΕΙΝΗ (σπκωνίει για λίγα λεπτά. Έπειτα σπκωνεται, βρίσκει ένα μυτερό χαϊκάκι και γρά-φει στην άμμο: (Θα έξακολουθήσουμε). Αύαία).

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

νένοχός του και προφυλακίσθηκε. Οι άνακρίσεις όμως απέδειξαν ότι δεν είχε άνακατέυθι καθόλου στις σκοτεινές μηχανοραφίες και στις άπάτες τού συζύγου της, κι' έτσι άφέθη έλεύθερη.

Όταν άποφυλακίσθηκε, διεπί-στωσε με πικρία ότι ήταν όλοτελα κατεστραμμένη, άπέντηρη. Για να μεγαλώσει τα παιδιά της — τόν Κλώντ και τή Μισέλ, που εινε σή-μερα 18 και 16 ετών — έέχθηκε να έμφανίζεται ως νομέρο σ' ένα νυκτερινό κέντρο της Νέας Υόρ-κης. Οι έφημερίδες έγρψαν τότε ότι πνγνώνται 500 δολάρια τή βδομάδα, ποσόν όχι εύκαταφρόνη-το, και μάλιστα για μιά άμύθητη άκόμη άρτίστα. Ή άλήθεια εινε όμως ότι εισέπραττε μόνο 50 δολ-λάρια, γιατί τα ύπόλοιπα 450 έο-δεύοντσαν για διαφήμισι.

Το καλλιτεχνικό στάδιό της δεν διήρκεσε πολύ. Ή Άρλετ γύρισε σε λίγο καιρό στη Γαλλία όπου πέρασε ζωή άσχημη, κερδίζοντας τού ψωμί της με τή ραπτική. Ή τύχη όμως δεν τήν άφισε να μείνη για πάντα στη μετριότητα. Είκοσι χρόνια μετά τόν πρώτο γάμο της, βρή-κε στο δρόμο της ένα δεύτερο έ-ρωτα, έναν άλλον έξαιρετικό σύ-ζυγο.

Το έρωτικό μυθιστόρημά της με τού γοητευτικό Άμερικανό ύπολο-χαγο Ροσσέλ Κούκ μοιάζει λίγο με παραμύθι... Άρχισε πρό έ-νός έτους, όταν είχε γίνε στο Πα-ρίσι ή παρέλασις της νίκης. Ή Άρλετ παρακολουθούσε τού θέαμα από ένα παράθυρο. Καθώς περνού-σε έμπρός απ' το σπίτι της, έπί κεφαλής τού λόχου του, ο ύπολο-χαγός Κούκ έτυχε να κυττάξί ψηλά. Τό βλέμμα τού διασταυρώ-θηκε με τού δικό της... και τήν έρωτεύθηκε κεραυνόδολα!

Μόλις τελείωσε ή παρέλασις, ο άξιωματικός έτρεξε στο σπίτι ό-που είχε ίση τήν ώρα άγνώστη. Άσραβωνιάσθηκαν άμέσως, και παντρεύθηκαν με αληθινά άμερικα-νική ταχύτητα.

Έπειτα από λίγο καιρό, ο ύπο-λογαγός Κούκ άναγκάσθηκε να φύγη με το λέχο του για τού νησιό Αντίλλων Πέρτο-ΡΙκο. Ή σύζυγός του δεν μπορούσε να τόν άκολουθήσει άμέσως, γιατί χρειά-σθηκαν πρώτα διάφορες διακυβι-σεις. Τέλος, κανονίσθηκαν όλα, κι' ή Άρλετ πήγε να βρή τόν άν-δρα της, στην άμερικανική στρα-τιωτική βάση τού Σάν-Χουάν. Πιά ν' άποφύγη δίως τη στρατιά τών δημοσιογράφων, που περιμέναν τού θρόνισμό της στο Πόρτο-ΡΙκο. Έ-καμε ένα μεγάλο γάμο, άποδίδω-σθηκε σ' άλλο λιμάνι κι' έφθασε κυρούα τού Σάν-Χουάν, ενώ ο άν-δρας της, ή ο οικογένεια τού βε-βαίοναν ότι βρισκόταν άκούη στη Γαλλία. Τώρα, στη μοναξιά τού Σάν-Χουάν, άρχισε να γράφη τού βιβλίο της, που προμηνύεται ότι θ' άφίσθι έποχί.

●●

Ή Άρλετ (άνακάθεται): Όραίο!... Μά τού ζη-τημα εινε, άν μπορούμε τώρα πιά!...

ΕΚΕΙΝΗ (κατηγορηματική): Έγώ μπορώ θαυ-μασία!

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαρκαστικά): Μωρέ μπράβο έγωί-σμός!... Και άν δεν υποθί ο άλλος; Άν αυτός ο άλλος άναπα τού μαεστρίου του;... Άν δεν μπορεί πια ν' άποσπασθί απ' αυτό;... Άν προτιμά τις άυπνίες, τα δάκρυα;...

ΕΚΕΙΝΗ (έκπληκτη): Δάκρυα; Μου λές αλή-θεια;

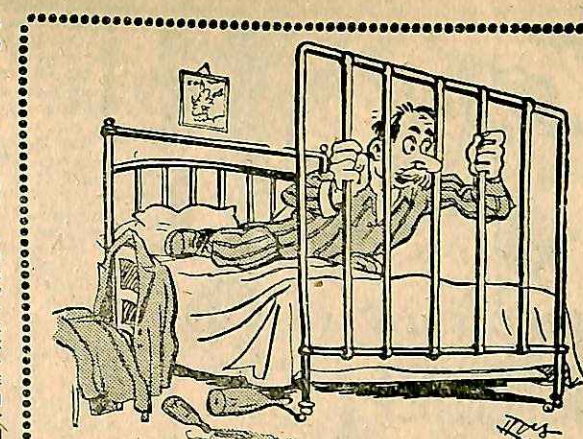
ΕΚΕΙΝΟΣ (έντονα): Γιατί θ' απ' ψέμματα;... (Με φλόγα): Νιώθω πως θ' άρρωστήσω!... Μ' όλα τα πλάσματα τού κόσμου μπορεί κανείς να γίνη («καμάρναι»), κυρία μου!... Άλλά ποτέ με μιά ώραια γυναίκα, που άναψί!...

ΕΚΕΙΝΗ (πνγνρά): Μά εσύ μιλήσες για πό-θος! Άνάπη τού λες αυτό;

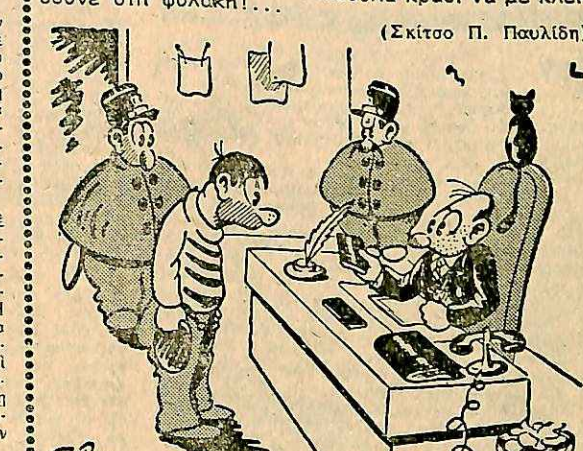
ΕΚΕΙΝΟΣ (το ίδιο): Όχι!... Και σου τού άπέ-δειξα ως τού τώρα!... Άλλά, βλέπεις άρχισα να κατεβαίνουμε στη θάλασσα... κι ή Άφροδί-τη έκπτε τού θάνατος της... Τώρα είμαι πινγνί-στα ρόδινα δακτύλά της!... Μ' άνυνία λοιπόν, σε ρωτά, τώρα, που έξερεις άκριβώς τί μου συμβαίνει; Θ' άφήσες να δυστυχώ ή θα έζωκολο-υθώσουμε να κατεβαίνουμε στην ακτή, και τώρα, που έξερεις τί συνέπειες για μένα;

ΕΚΕΙΝΗ (σπκωνίει για λίγα λεπτά. Έπειτα σπκωνεται, βρίσκει ένα μυτερό χαϊκάκι και γρά-φει στην άμμο: (Θα έξακολουθήσουμε). Αύαία).

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΟΥ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΥ
—Βρέ άδικία! Για μιά όκαδούλα κρασί να με κλει-
σουνε στη φυλακή!...

—Επιμένεις άκόμη ότι αυτό τού πορτοφολί τού
βρήκες;
—Μάλιστα... σε μιά τσέπη!

—Θέλει να δοκιμάσθι πρώτα τού ζυγνιτήρι, πριν
τ' αγοράσθι!...

ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΟ
—Μιστόκλη, είδες ποτέ σου λιοντάρι;
δύη.

Ἕνας πρωτόγονος λαὸς

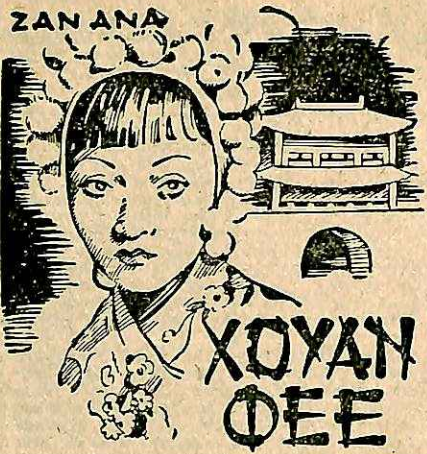
MEABETIA

Τένγκου, οἱ ἐχθροὶ τῆς συναδελφώσεως

ΔΗΜΩΔΗ ΔΙΕΤΧΑ

24

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΤΟΥ ΠΕΚΙΝΟΥ

5ον Πέρασαν έτσι κάμποσες μέρες γαλήνιες. Η Σινάν - Κιάγκ κι η Χουάν - Φέε βλέπονταν συχνά. Πολλές φορές η αυτοκράτειρα καλούσε τη δεύτερη σύζυγο κοντά της, και καθόνταν ώρες και μιλούσαν. Κατάλαβε η Σινάν - Κιάγκ ότι είχε να ψηφίσει από τη συναναστροφή με τη Χουάν - Φέε. Η κόρη του πομπη είχε διαβάσει πράγματα που ποτέ αυτή η ίδια ούτε τα είχε φανταστεί κι' ήξερε να τα διηγείται με χάρη. Οι γυναίκες την άκουγαν με θαυμασμό, και πολλές από αυτές που την είχαν υποδεχθεί εχθρικά, ένοιωσαν τώρα μία άκαταπίπτει έλξη προς την έξυπνη και μορφωμένη κοπέλλα.

Μία μέρα που η εύτυχια της φούσκωνε πιο πολύ την καρδιά, η Χουάν - Φέε, πρότεινε: - Σινάν - Κιάγκ, αν σου είναι ευχάριστο μπορεί να φέρω το (π) και να σ'αφαιρέσω. Θα μάς κάνει χάρη, είπε η αυτοκράτειρα.

Κι' η μικρή Χουάν - Φέε έφερε το κινέζικο φλάουτο κι' άρχισε να παίζει τόσο γλυκά και τόσο μελωδικά, που πολλά όμορφα μάτια δούλευσαν.

- Πού τ'αγαπάς όλα αυτά; ρωτούσε και ξαναρωτούσε με θαυμασμό η Σινάν-Κιάγκ. Πες μου πού τ'αγαπάς όλα αυτά, τόσο μικρή;

- Σίτη μου τις αποκήρυξε λέγοντάς της την αλήθεια η κόρη του πομπη. 'Ο πατέρας μου μ'αγάπησε ελεύθερα. Δέ μ'έκαλε ποτέ. Μ'αφίνε μ'άκουη τις συζητήσεις με τους σοφούς του φίλους, μ'άλλους ποιητές, και να παίρνω μωβήματα από τεχνίτες. Μουδωσε πολλά βιβλία να διαβάσω...

- Καλότυχο έσ'! άνασταναζε η Κιάγκ. Έμεις, κι' άς είμαστε ποιητικοί, ζούμε στο σκοτάδι, και δεν έχουμε ιδέα τι γίνεται παρά έξω από τον κόσμο.

- Τότε άρχισε η Χουάν - Φέε, να τους λέει μ'ένθουσιασμό:

- Όπως ζούμε έμεις, δεν είναι άξιο για άνθρωπο. Είμαστε άνθρωποι κι' έμεις, άλλά δεν μάς το άναγνωρίζουν. Σε τι ύστερεί η γυναίκα; Γιατί να μην άνηκουν και σε μάς οι όμορφες κι' οι χάρες του κόσμου;

Την κτύπησαν τρομαγμένες και γοητευμένες οι γυναίκες.

- 'Η όαν - όι, η ζοδέλη του Κιάγκ - Σού, είπε υ' ένθουσιασμό:

- Όχι, δεν περνώ να σκεπώμαστε όλες όλες των άνδρων.

- Ένας άνδρας σχεδόν έπαναστατικός άρχισε να πνέει μέσα στο γυναικωνίτι. Χωρίς να καταλαβαίνει καλά τη δύναμη που νόταν μεγάλη ευχαρίστηση υ' άκούη τώρα άναμεσα στις γυναίκες του πομπη, τα λόγια που τα θεωρούσαν όλοι τόσο φυσικά στο σπίτι της.

Μά άσφονα, μέσα στο νεκρό ένθουσιασμό, άκούστηκε η φωνή της Τένκ: - Χουάν - Φέε, άυτές οι ιδέες θα καταστρέψουν τον τόπο μας. Τα άημια είναι στατεύουν. Άλλοιόνα, τέχνη που μάς προνά τα κλονίζει. Δεν θα κάνη τίποτε άλλο παρά να ματώση η γη του.

Κι' η κόρη της, η Λάγκ, συμπλήρωσε σαν ήχώ των λόγων της μητέρας της, όπως το συνήθιζε:

- Είνε κακό να επικρίνης τα άημ του τόπου μας!

Τότε μονάχα κατάλαβε η μικρή Χουάν - Φέε πως ό ένθουσιασμός της την είχε παρσούρει μακριά. Τότε μονάχα θυμήθηκε πως όταν μιλούσαν για τέτοια ζητήματα

στο σπίτι του πατέρα της, πρόσκειαν να είναι κλεισμένες οι πόρτες. Και πολλοί συμβούλευαν πάντα τον πατέρα της:

- Πρόσεξε! Οι ιδέες σου μπορούν να θεωρηθούν έπαναστατικές, και θα ξεμπελές άσχημα.

Πιο πολύ την τρόμαξαν τα λόγια που ξεστόμισε τώρα η Τένκ.

Με ύφος γλυκύπικρο, γελώντας άπαισία, και δείχνοντας τα δόντια της που ήταν καλασμένα, είπε:

- Μά, δεν πειράζει, έδω είμαστε μεταξύ μας. Ποιος θα πάν να έπαναλάβη τα λόγια που πρόφερε άστοχάστα η δεύτερη σύζυγος του αυτοκράτορα;

- 'Η όαν - όι την έκοψε γρήγορα: - Μονάχα η κακία μπορεί να κάνη ένα τέτοιο πράγμα. Γιατί τα λόγια της Χουάν - Φέε είναι παιδικά κι' άθωα.

- 'Η Τένκ γέλασε πάλι, με το ίδιο άπαισιο γέλιο της.

- Έμεις έδω, είμαστε σαν άδελφές. Άλλά, ποιος ξέρει αν δε βρεθί καμμία κακία ανάμεσα μας;

- Έκείνη την ημέρα άνέθηκε μελαγχολική η Χουάν - Φέε στο δωμάτιό της. Περίμενε τον Κόαγκ - Σού. Έλπιζε πως θα έρχόταν να περάση μαζί της τη νύχτα, γιατί ήθελε να του διηγηθί όλη αυτή τη συζήτηση. Άλλά, ό αυτοκράτορας της παράγγειλε να κοιμηθί όταν θα ήθελε, έπειδή έπρεπε να μείνι κοντά στη Σινάν - Κόαγκ άπόψε.

Τό είχε προσέξει η Χουάν - Φέε πως η πρώτη σύζυγος του αυτοκράτορα τον κρατούσε τώρα κάθε νύχτα σχεδόν κοντά της. Έκλειγε όταν της έλεγε ότι πρέπει να πάει και στη Χουάν - Φέε. Κι' ό Κόαγκ - Σού είχε εμψύχισι στη Χουάν - Φέε ότι δικό της συμφέρον ήταν να μη κινήση το μέρος και τη χίλεια της Σινάν - Κιάγκ.

Μά άπόψε τόσο της έλειπε, τόσο της έλειπε!

Δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της. 'Ηταν τα πρώτα δάκρυα που έδινε, παντρεμένη. Τόσες μέρες είχε πνίξει μέσα της κάθε πίκρα, κάθε νοσταλγία, είχε δεχθί το ρόλο της ταπεινά, άπλά.

Τό άλλο πρωί, μόλις άνοιξε τα μάτια της, η πρώτη κυρία έπ' των τιμών της έίπε: - Υψηλότητά, δε ζητεί η βασιλομήτωρ Γεχονάλα. Τόι.

- 'Η βασιλομήτωρ! έκανε παραξενεμένη η Χουάν - Φέε. Πώς; Αυτή βρίσκεται μακριά, στο θειντό της άνακτορας.

Πραγματικά, μετά το γάμο του Κόαγκ - Σού με τη Χουάν - Φέε, η Γεχονάλα είχε άποδοθή από το παλάτι. Είχε δηλώσει πως δεν άνακατεύεται πια στην πολιτική, κι' είχε έγκαταστήσθ στο θειντό της άνακτορας, τό Βανουσάν, όπως τό έλεγαν, στα περίχωρα του Πεκίνου.

- 'Ηρθε μ'ατοφόρος τώρα την αύγη, έίπε η κυρία της τιμής. Σε ζητεί να πας άμέσως.

- 'Η Χουάν - Φέε άρχισε να έτοιμάζεται. Μία άόριστη άννησκία της έφίγγει την καρδιά.

Την ώρα που έτοιμαζόταν να ξεκινήση, παίρνοντας μαζί της μονάχα την καλή όαν - όιν ήρθε κοντά της ό Κόαγκ - Σού. 'Η καρδιά της σκίρτησε άπό χαρά. Του τό διηγήθηκε σύντομα όλα.

Τό μωpetto του αυτοκράτορα σκατενίστηκε. - Χού... έκανε, φοβάμαι πως η πρόσκλησι αυτή της μητέρας, έχει οξεί με τη χρεσινή συζήτηση στο γυναικωνίτι.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Πολιτική

Μία και τοιμήθηκες κι' έσ' και της καρδιάς σου, π' όροσι, έπήρα τό κουβέρνο, σε βεβαιώνω μ'ό το νοι πως τό καθήκοντά το νέ-στα σοδάρα τα παίρνω.

Είς' έλαφρόμυαλη γυνή κι' έτοι γιά να σε κυδερνή.

Και όμαλά κι' έντάζει, πάση θυσί-θα προσπα-νά ξηγηθώ πολύ σπείθι στα λόγια και στήν (πράξι).

Έχω γιά σε καλό (σκοπό) μ'ό δε χρειάζεται να τίποτα πάρα πάνω, (πώ) γιάτι σε μέρες μερικές δηλώσεις προγράμματι- (κές).

Όροσι μου, θα σου κά- (νω)!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

ΤΙ ΔΙΟΡΡΟΙ ΦΩΝΑΖΕ ΚΤΥΠΩΝΤΑΣ ΤΑ ΧΕ-

- Δεν θπρεί να μιλήσω όπως μιλούσι ρώπος φοβισμένη η Χουάν - Φέε.

- Γλυκί μου άγάπη, κι' έγώ δεν ξέρω τι να σου πώ. Μ' άρέσει τό θάρρος σου και μ' ένθουσιάζουν οι ιδέες σου. Κι' όμως φοβάμαι. Τρέμω γιά σένα. Γι' αυτό σε ίκετεύω, με τη μητέρα μου να είσαι ταπεινή αν σου κάνη παρατηρήσεις.

Κοκκίνισε βαθείά η κοπέλλα, και τα μάτια της βούρκωσαν.

- Μά λες να είναι τόσο κακές; ρώτησε. Πότε πρόσθαν κιόλας να της μαρτυρήσουν τα λόγια μου; Σε μία νύχτα!...

- Σε μία νύχτα; γέλασε ό αυτοκράτορας πικρά. Δεν ξέρεις τη ζωή του παλατιού, μικρή μου. Μία νύχτα άρκει γιά να κοπούν πολλά κεφάλια, όχι ένα. Και μία νύχτα άρκει γιά να φέρη σωστή έπαναστασι.

- Έγώ δεν φοβάμαι, έίπε η Χουάν - Φέε και σήκωσε ψηλά τό κεφάλι της. Κόαγκ - Σού, θα της μιλήσω σαν ελεύθερος άνθρωπος, σαν άνθρωπος σε άνθρωπο. Και δεν είναι δυνατόν να με παρεξηγήση.

ΣΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΣΙΟ ΒΑΝΟΥΣΑΝ

Καθώς τή λίκνιζε τό φορείο που την έφερνε μέσα από τους δρόμους του Πεκίνου έξω από την πόλη, η Χουάν - Φέε έννοιζε την καρδιά της να φουσκώνη άπό ένα παράξενο πόθο, ένα πρωτόγνωρο αίσθημα. Μέσα από τις κουρτίνες, έβλεπε στο δρόμο τις γυναίκες με τα βασανισμένα πρόσωπα, με τα μπλε μακριά πανταλόνια, που δούλευαν στα χωράφια, ή στα μαγαζιά, και τις χήλες.

Αυτές τουλάχιστον οι φτωχές, αυτές που κερδίζουν τό ψωμί τους με τον ιδρώτα τους μπορούσαν να χαίρωνται ελεύθερα τον άέρα και τον ήλιο. Ένώ, όι καθώς πρέπει γυναίκες κι' οι κοπέλλες των καλών οικογενειών, ήταν υποχρεωμένες να περνάνε τη ζωή τους κλεισμένες. Άν ήθελαν ποτέ να βγουν έξω, να επισκεφθούν καμμία συγγενή τους ή καμμία φίλη τους, χρειάζονταν όλοκληρη διοίκηση. Άν υπορούσε να γινι τό θέμα να ελευθερωθούν όλες αυτές οι χιλιάδες οι γυναίκες, να χήσουν κι' αυτές σαν άνθρωποι, σαν ελεύθεροι άνθρωποι!...

Πέρασαν στο μεταξύ τό τείχος που χώριζε τη Ταταρική από την Κινεζική πόλη. Μία συντροφιά από νέους, καθάλλα σε γαϊδουράκια, άπάνω στα φορδειαί τείχη γελούσε, ευτυχισμένη, κάτω από τον ήλιο.

- 'Η μπορούσα κι' έγώ ν' άνεθώ σ' ένα γαϊδουράκι, με τις φιλενάδες μου, και να τρέχω και να γελώ στον ελεύθερο άέρα, άπάνω στα τείχη. Νάχω μπροστά μου ολακίρη την πόλη, και να μη συλλογίζω-μαι τίποτε! σκέφτηκε.

Ποτέ δεν είχε γιώσει τόσο βαθείά τον πόθο της ελευθερίας η παιδίούλα.

Πέρασαν την Πύλη του Χατωμών, διέσχισαν την άριστοκρατική συνοικία όπου βρίσκονταν οι Προσβείες, και βγήκαν έξω από την πόλη.

Μία άπέραντη πεδιάδα άπλώθηκε μπροστά τους. Πού και πού κανένα βουνάκι, με μία παγόδα στην κορυφή του, που φάνταζε άπό μακριά σαν λουλούδι καμμένο άπό πολύτιμα πετράδια. Όταν ζύγινες παρατηρούσε τις νταντελλωτές πολυχρώμες σκεπές, τη μία άπάνω στην άλλη και τα γαλάζια κεραμίδια που τις σκεπάζαν. Αυτή ήταν ή μόνη όμορφη. Έπειτα φυτείες και έλη.

- Ένα καρβάνι από καμήλες τους έκλεισε γιά λίγη ώρα τό δρόμο.

- Έρχονταν φαίνεται άπό μακριά, γιάτι τα ζώα φαίνονταν άποσταμένα κι' οι άνθρωποι σκονισμένοι. Κουβαλούσαν φορτάματα όλακίληρα τα μετάξια. Ήταν και κάμποσες γυναίκες άνάμεσα στους άνδρες, οι ίδιες φτωχές γυναίκες με τα γαλάζια μακριά πανταλόνια και τα ήλιοκαρμένα πρόσωπα.

- Άζαφνα, σε μία στροφή του δρόμου, η Χουάν - Φέε, παρά λίγο να ξεφωνίσθ άπό χαρούμενη έκπληξη.

Μπροστά της άπλώνονταν τα γαλάζια νερά ενός ποταμού. Και αντίκρυ, ένας λόφος κατάφυτος, παραμυθένιος. Στην κορυφή του ύψωνταν ένα παλάτι με νταντελωτές πύργους, με σκιές πολυχρώμες τη μία άπάνω στην άλλη. Πριν τήν τήν ποινε το μάντευε. Αυτό ήταν τό Βανουσάν, ό μικρότερο παράδεισος, τό μέρος που είχε διαλέξει η Γεχονάλα γιά να περάση τα νεράματα της, μακριά από την πολιτική, καθώς έλεγε ή ίδια.

- (Τό παρατηρητήριο της, άπ' όπου κατασκοπεύει όλη την Κίνα), ψιθύριζαν όσοι την ήξεραν καλά.

- Ένοιωσε την καρδιά της να κτυπά ή Χουάν - Φέε όταν σταμάτησε κάποτε έπ' τέλους τό φορείο της μπροστά σε κάτι μαρμαρένιες σκάλες.

- Πίσω της, σε άλλο φορείο είχε φθάσει ή όαν - όι.

- Τι όμορφα φώναζε κτυπώντας τα χε-

ρια της μ' ένθουσιασμό ή κοπελλούλα! Τι παραμυθένιο τοπίο!

- Την κτύπησε ή όαν - όι αστισμένη. - Γιατί με κτύπας έτσι; γέλασε ή Χουάν - Φέε.

- Μά... τραύλισε ή γυναίκα... μ' άπορώ πως μπορεί... πως έχεις διάθεσι, μία τέτοια στιγμή να κτύπας τό τοπίο.

Στα λόγια αυτά ή καρδιά της παιδίούλας σκίπηκε. Είχε ξεχάσει σχεδόν όλόκληρα γιά ποιά σκοπό είχε γίνει αυτή ή έκδρομη. Τόσο της είχε δώσει χαρά ό ήλιος, ό άέρας, ή όμορφιά της πλάσης.

- Δεν φοβάμαι, έίπε, σπκνώνοντας τό κεφάλι της. 'Η ζωή είναι όμορφη κι' ελεύθερη. Όσο υπάρχει ό ήλιος όσο υπάρχουν τα γαλάζια ποτάμια και τα λουλούδια, δεν φοβάμαι.

Και άκολουθώντας με βήμα σίγουρο τις ύποπτες που είχαν έρθη να την υποδεχθούν και να την οδηγούν στην Βασιλομήτωρα.

Νύφη και πεθερά

- 'Η αϊθουσα όπου την υποδέχθηκε η Γεχονάλα ήταν παραμυθένια όμορφη. Τα παράθυρα έβλεπαν πάνω στο ποτάμι. Έργα τέχνης τή στέλιζαν. Όπου και να γύριζες τό μάτι σου παντού όμορφη, πολυτέλεια.

Προσκύνουσε ή Χουάν - Φέε και περίμενε. - Καλωσύρισε, της έίπε η Γεχονάλα. Τόι, προσπεσθώντας να δώση στο πρόσωπό της μία ευχάριστη έκφρασι. Σε κάλεσα κοντά μου, έπειδή θα ήθελα να μιλήσουμε λιγάκι. Έπειτα, πρέπει ποτέ ποτέ να βλέπω τις συζύγους του γιου μου.

- 'Ο τόνος της ήταν φιλικός, και τα λόγια της άπλά. Κι' όμως, άθελά της η Χουάν - Φέε έννοιωσε σ' μία τρεμούλα μέσα της. Δεν θα φοβόταν τόσο αν από την πρώτη στιγμή την υποδεχόταν εχθρικά ή βασιλομήτωρ.

Κάθισε άντίκρυ της, και περίμενε. - Πώς τα περνάς στην καινούργια σου ζωή; ρώτησε η Γεχονάλα.

- Είμαι ευτυχισμένη, αποκρίθηκε άδισταχτά η κοπέλλα.

- Αυτό είναι ευχάριστο... Άλλά... αυτό δεν άρκει μικρή μου... Είναι ευτυχισμένοι όλοι γύρω σου;

- Δεν ξέρω...

- Πώς; Έσ'! μία μορφωμένη κοπέλλα καθώς είσαι, δεν μπορείς ν' αντίληφθεις; Πώς σου φαίνεται; Είναι ευτυχισμένες οι γυναίκες που ζουν μέσα στο παλάτι;

- Άν ήταν πού παντρή η Χουάν - Φέε και πού μεγάλη στα χρόνια, σίγουρα θα αντίληφθονόταν άμέσως την παγίδα που τέλει έστεινε μ' αυτά τα λόγια. 'Η καρδιά όμως της παιδίούλας ήταν άγνη. Κι' έτσι, άδισταχτά, νομίζοντας πως η Γεχονάλα της μιλούσε άπλά και μετρικά αποκρίθηκε:

- Δεν ξέρω... μ' άνομιζω πως δεν είναι τόσο ευτυχισμένες οι γυναίκες μέσα στο παλάτι, όσο θα έπρεπε να είναι.

- Γιατί, μικρή μου; ρώτησε ή αυτοκράτειρα γλυκά.

- Μά... γιάτι δεν μπορεί να είναι ευτυχισμένες με τις συνθήκες που ζούμε.

- Έννοιρε η Γεχονάλα μπροστά, και την κτύπησε σαν παραξενεμένη.

- Άλήθεια; Τι κατάλαβες; Τι άντελήφθηκες; Θα μ' ένδιέφερε πολύ να τό μάθω.

- Μπότερα, αποκρίθηκε με θάρρος η κοπέλλα. Πώς μπορεί να είναι ευτυχισμένη μία γυναίκα όταν περνά όλη της τη ζωή κλεισμένη στο γυναικωνίτι, με άποκληστικό ποροισμό να υποκύπτει στις θελήσεις του άνδρος;

- Ένώ... Τι θάπρεπε να κάνη; ρώτησε μαλακά η Γεχονάλα.

- Θα έπρεπε να είναι κι' αυτή άνεξάρτητη πλάσμα, νάχη δική της θέλησι, δική της όντοπία...

- Χού... έκανε η Γεχονάλα, και με κόπο χαμήλωσε τα βλέφαρά της, γιά να μην ίδθ ή Χουάν - Φέε την άγρια άστραπή των ματιών της.

- Θα έπρεπε κι' οι Κινέζες σιγά - σιγά να άποκτήσουν όλη την ελευθερία τους, όπως την άποκτήσαν οι γυναίκες του κόσμου, έίπε η Χουάν - Φέε.

- Αυτά που λες είναι πολύ ένδιαφέροντα, συμπύνησε η Γεχονάλα. Άλλά, πως θα μπορούσε να γινι αυτό;

- Πού ξέρω έγώ; γέλασε ή μικρή. Σιγά - σιγά, να τό ζητήσουν οι ίδιες, κι' οι άνδρες θα καταλάβουν πως είναι σωστό και θα τους δώσουν τα δικαιώματα τους.

- Άλλο τίποτε, έχεις σκεφθί; ρώτησε η Γεχονάλα π'ό μαλακά άκόμα.

- Ά... έχω σκεφθί πολλά, έίπε ή κοπελλούλα. Άλλά είναι μονάχα χίμαιρες, όνειρα.

Κάμποση ώρα δεν μίλησε η Γεχονάλα. Κτύπησε την Χουάν - Φέε στα μάτια. Μά ή φυσιογνωμία της άλλαξε σιγά - σιγά έκφρασι. Όπου στο τέλος έγινε σκληρή σαν μία πέτρινη μάσκα. Όταν ξαναμίλησε, ό τόνος της φωνής της ήταν σκληρός κι' αυτός, παγωμένος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

Νύφη και πεθερά

ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ένα τρυφερό είδύλλιο

Πρό δόλγων έβδομάδων, πέσανε στο Παρίσι μιά έγγονη του Μεγάλου Ναπολέοντος.

- 'Η είδησι αυτή θα φωνή καταπληκτική κι' άπίστευτη, γιά τον πολύ κόσμο που ξέρε ότι ό Βασιλεύς της Ρώμης, που πέθανε νεώτατος κι' άνύπαντος στην έξορία, ήταν ό μοναχός γιός του μεγάλου Κορσικανού. Στην πραγματικότητα όμως, ό Ναπολέων είχε άποκτήσει άλλο ένα άγόρι, καρπό μίας άπ' τις λιγώτερο γνωστές έρωτικές σχέσεις του.

Μπότερα, τό νόθος αυτός παιδίό ήσαν κάποιος 'Ελεονόρα Ντερελ, ζωντοχίρα, πρώην σύζυγος ενός λοχαγού των δραγόνων, ό οποίος είχε καταδικασθί σε φυλάκισι γιά πλαστογραφία, μερικές βδομάδες μετά τό γάμο του. Είχε γεννηθί τό 1789 κι' όπηρεσε συμμαθήτρια της Καραλίνας Βοναπάρτη. Όταν άργότερα ή άδελφή αυτή του Ναπολέοντος χώρισε άπ' το σύζυγό της, πήρε κοντά της ως άναγνώστριά την παλιά φίλη της. Γυρίζοντας άπ' την έκστρατεία της 'Αούστερλις, ό Ναπολέων έπίσπεφθηκε την άδελφή του. Γνώρισε τότε την ωραιότητα 'Ελονώρα - που ήταν 17 έτών - μαγεύθηκε άπ' τη γοητεία της και δεν έδυσκολεύθηκε πολύ να την κατακτήσει.

- Έννεα μήνες άργότερα, τό Δεκέμβριο του 1806, ήλθε στο κόσμο ένα άγόρακι. 'Η μητέρα του τό δήλωσε ως γεννημένο άπό άπομυσήζοντα πατέρα. Πράγματι, την εποχή εκείνη, ό Ναπολέων βρισκόταν στη Ρωσία. Έμαθε τό ευχάριστο γεγονός έπειτα από λίγες μέρες, τό βράδυ της παραμονής της Προτοχρονιάς.

- Ήταν ό πρώτος γιός που άποκόμισε. Είχε έπ' τέλους ένα διάδοχο, άπ' τό αίμα του, νόθο βέβαια, που μπορούσε όμως να νομιμοποιηθί έκ των ύστερων, αν παντρευόταν οι γυναίκες του. Όπως βεβαιώνουν λοιπόν οι ιστορικοί, ό μεγάλος κατακτητής σκέφθηκε γιά μία στιγμή να κάμη νόμιμη γυναίκα του την 'Ελεονώρα και ν' άνακηρύξη τό παιδί τους διάδοχο του αυτοκρατορικού θρόνου.

- Άλλά οι μεγάλοι άνδρες είναι εύμετάβλητοι, όσο κι' όνειροπόλοι... Την άλλη μέρα κι' όλα ή Ναπολέων έλαβε ένα μπουκέτο άπ' τη λα-

τρευτή του Μαρία Βαλδεσκα. Κι' ήταν άφοκτό αυτό, γιά να έξαχση όριστικά την 'Ελονώρα Ντερελ. Άπό πόσο μικρά πράγματα έξερτώνται κάποτε οι τύχες των ανθρώπων και των αυτοκρατοριών!...

- Όπωσδήποτε, ό Ναπολέων δεν έξέχασε τα πατρικά καθήκοντά του άπέναντι του γιού του. Τον έκαλε σε μία καλή παραμάν. Έπειτα ώρισε κηδεμόνα του έναν άνθρωπό της εμπιστοσύνης του, τό Βαρώνο ντε Μωδιέρ. Κι' όταν ή νίκη άρχισε να έγκαταλείπη τις στρατιές του, έλαβε τα μέτρα που γιά να έξασφαλίσθ τό μέλλον του παιδιού του. Τό 1814, κατόνισε να παίρνη ό γιός του ένα έτήσιο εισόδημα 12.000 χρυσών φράγκων, και τό 1815, πριν παραιτηθί άπ' τό θρόνο, του έκαμε μιά δωρεά 100.000 φράγκων. Έν τώ μεταξύ του είχε δώσει τον τίτλο του 'εκόμης Λεων' και τον είχε δεχθί επανειλημμένως στο Φονταινμπλώ στα διαλείμματα των πολέμων του.

- Δυστυχώς, ό νεαρός Λεόν είχε άσχημο χαρακτήρα. Είχε κληρονομήσει άπ' τη μητέρα του μία άδίστοβη έπιπολαιότητα και μία περιφρόνησι προς τό χρήμα, που δεν άργησε να τον οδηγήση στη χρεωκοπία. Τό 1830, είχε μείνει πια άπέναντος. 'Ο Λουδοβίκος - Φίλιππος τον βοήθησε λίγο οικονομικά.

- Μία μέρα, σε κάποιο χαρτοπαίγιο, ό κόμης μάλωσε μ' έναν Άγγλο άσιαματικό, μονομάχησε κατόπιν κανονικά μαζί του στο δάσος της Βουλώνης και τον σκότωσε. Θεώρησε φρονιμότερο τότε να περάση στην Άγγλία. Ήταν άλλωστε ένας τρώπος γιά να ξεφύγη άπό τους ένοχλητικούς δανειστές του... Έκει συνάντησε τον έξάδελφό του, πρίγκηπα Λουδοβίκο - Ναπολέοντα, διεκδικητή του γαλλικού θρόνου. Άφού στην άρχή ήλθε σε σύγκρουσι μαζί του, κατόπιν τον ύπεστήριξε στις αξιώσεις του.

- Έτσι, όταν ό πρίγκηπς έγινε ό αυτοκράτορας Ναπολέων Γ', έξασφάλισε στον κόμητα Λεόν μία γενναία έπιχορήγησι, που του επέτρεπε να ζήση ήσυχά έπ' 18 χρόνια. Μετά την πτώσι όμως του Ναπολέοντος, ό κόμης βουτήθηκε πάλι στην άνέχεια. Άφού περιπλανήθηκε σε διάφορα μέρη της Γαλλίας, πέθανε έπ' τέλους στο Ποντουάζ τον Άπρίλιο του 1881.

- Άπό τις έρωτικές σχέσεις του με μία Παριζιάνα μοδιστρούλα, είχαν έλθει στον κόσμο 4 παιδιά, τρία άγόρια κι' ένα κορίτσι, ή Σαρλότ. 'Η τελευταία γεννήθηκε τό 1886. Άφού έν τώ μεταξύ οι γονείς της είχαν νομιμοποιηθεί τις σχέσεις τους.

- 'Ο ένας γιός του κόμητος Λεόν πέθανε άκλήρος στη Βενεζουέλα, όπου είχε άκαλάσει την κατασκευή μίας σιδηροδρομικής γραμμής. 'Ο δεύτερος τον άκόλουθησε στον τάφο έπειτα από μερικά χρόνια, χωρίς ν' άφήση κι' αυτός παιδιά. 'Ο τρίτος εργάστηκε στο Παρίσι ως έμποροπάλλης, άνακατέβηκε λίγο στην πολιτική, παντρεύθηκε κι' άπέκτησε 3 παιδιά, άπ' τα όποια όμωσ δεν ζή σήμερα κανένα.

- 'Η Σαρλότ Λεόν όπηρεσε στα νεατά της σακάλα. Έμοιαζε καταπληκτικά με τον Ναπολέοντα. Παντρεύθηκε με κάποιον Μενάρ κι' άπέκτησε δυο παιδιά. 'Ο γιός της σκότωθηκε στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Άπό 10 χρόνια τώρα, ή οικογένεια Μενάρ ήταν έγκατεστημένη σ' ένα άρατο σπιτάκι των περιχωρών του Παρισιού κρυμμένο μέσα στα λουλούδια. Τελευταίως, ή Σαρλότ Μενάρ άρρώστησε και πέθανε σε ήλικία 86 έτών, κι' έτσι ή μοναδική άπόγονος του Μεν. Ναπολέοντος είναι σήμερα ή κόρη της Λεόν, σύζυγος του μηχανικού Ρεπικέ.

Τά «πνευματικά» επαγγέλματα

800 λέξεις στο λεπτό

Είσαστε ικανός γιά τα «πνευματικά» επαγγέλματα;

- Είναι πολύ εύκολο να τό έξακριβώσετε και μόνοι σας, άκολουθώντας τη μέθοδο που τό διδάσκει στους μαθητάς του ό καθηγητής Νόρμαν Λιούις τό «Κολλέγιο της Πόλεως της Νέας Υόρκης».

- 'Η άπορίτητη προϋπόθεσι, λέγει ό 'Α. μερικανός καθηγητής, γιά ένα νέον ή μία νέα που θέλει να άκολουθήση ένα άπό τα καλούμενα «πνευματικά» επαγγέλματα είναι να μωρη να διαβάση γρήγορα και καλά, δηλαδή να καταλαβαίνει συγχρόνως εκείνα που διαβάει. Τα μέτρα που δίδει είναι τα ακόλουθα:

Κάτω των 400 λέξεων στο 1': Άνικανότης. Καμμία προσπάθεια δεν μπορεί να ώφελήσει.

400 - 500 λέξεις στο 1': Σχετική άνικανότης, που μπορεί να θεραπευθί με μία έπιμονή και συστηματική προσπάθεια.

600 λέξεις στο 1': Έλάχιστον όριον ικανότητας, που πρέπει να ξεπερασθί.

Οι μαθητά του Νόρμαν Λιούις διαδάζουν - ξανατονίζουν: διαβάζουν και καταλαβαίνουν - 800 περίπου λέξεις στο 1' άπό συγγράμματα πάσης φύσεως, ιστο-

ρίας, ψυχολογίας, φυσιολογίας, μαθηματικών, κοινωνιολογίας κτλ.

- 'Ο Θεόδωρος Ρουβέλ, ό θεός του άποθανόντος Προεδρού, είχε τη φήμη ότι μπορούσε να διαβάση μιά όλοκληρη σελίδα με μία ματιά! 'Η αλήθεια είναι ότι διαβάσε, αλλά «ξάφριζε» τό κείμενο. Άποτύπωνε, δηλαδή, άσπρασις από το μυαλό του τις «λέξεις - κλειδιά» που περιείχαν τις βασικές έννοιες και κατόπιν συναρμολογούσε τό υπόλοιπο.

- 'Ο Νόρμαν Λιούις τον παρουσιάζει σαν πρότυπο στους μαθητάς του και τους άπευθύνει τις ακόλουθες συστάσεις:

1) Συνήθιστε τό μάτι σας να άγκαλιάζη όσο τό δυνατόν μεγαλύτερη έκτασι ενός κειμένου μέσα σε έλάχιστο χρονικό διάστημα.

2) Πλουτίστε τό λεξιλόγιό σας με καινούργιες λέξεις και έκφράσεις. Διαδάζοντας ένα κείμενο μην άφήνετε καμμία λέξι που να μην καταλαβαίνετε τη σημασία της. Στην ανάγκη καταφύγετε σε λεξικά ή σε ειδικά βιβλία.

3) Εύρύνετε τον κύκλο των γνώσεων σας. Όσο περισσότερα ξέρετε, τόσο εύκολότερα θα καταλαβαίνετε ό,τι διαδάζετε.

ήταν πάλι περσική... την αίσθη-
ση των δακρύων:

—Μάλιστα, κύριε.
—Τη νύχτα, γυρίσει περίπολος;
—Όχι. Ο ηλεκτρισμός είναι ο
καλλίτερος φρουρός.

—Από πού έρχομαι τώρα, με
το φαγητό;

—Από την κουζίνα, που συγ-
κοινωνεί μ' ένα διάδρομο με την
κεντρική στρογγυλή αίθουσα.
—Πώς επικοινωνούν οι άνδρες
της φρουράς με τον κύριο του
πύργου;

—Τηλεφωνικώς μόνον.

—Πόσο είναι όλοι όσοι βρίσκον-
ται στον πύργο;

—Εγώ ξέρω τριάντα, μαζί μ'
μμένα και τον Ράγκ. Είμαι βέβαια
όμως ότι υπάρχουν κι' άλλοι...

—Ποιά ώρα σημαίνει το σια-
πητήριο;

—Έχει σημαίνει τώρα, πρό μι-
σης ώρας. Δεν θα βρήτε πια κα-
νένα, ούτε στη στρογγυλή αίθου-
σα, ούτε στον περιφερικό διάδρο-
μο περιπολίας. Όλες οι πόρτες
είναι κλειστές κι' ηλεκτρισμένες,
εκτός από την πόρτα της κουζί-
νας, που μένει ανοιχτή για τις
ανάγκες των ανδρών που φρουρούν
εδώ. Μας δίνουν απ' όλα και α-
φώρα, εκτός από κρασί και αλ-
κοόλ, τα οποία απαγορεύονται α-
πολύτως.

—Στις 8 το πρωί, διακόπτεται
το ηλεκτρικό ρεύμα, οι πόρτες α-
νοίγουν και ξαναρχίζει η συνηθι-
σμένη ζωή, η κυκλοφορία των
στρατιωτών...

—Τι ξέρετε εσύ για τον πύρ-
γο, για τη ζωή του κυρίου σου;

—Τίποτε! Απολύτως τίποτε!
Δεν έχω προχωρήσει ποτέ πέρα
απ' την αίθουσα των δακρύων.

—Αλλά κι' όσοι συνάδελφοί μου ξέ-
ρουν κάτι, δεν το λένε, γιατί ύ-
πάρχουν κατασκοποί μεταξύ μας,
κι' η μικρότερη, η πιο ασήμαντη
αδιακρισία, τιμωρείται με θάνα-
το! Αυτή η τύχη περιμένει κι' ε-
μένα τώρα, αν δεν με πάρει μα-
ζί σας, για να με σώσετε!

—Θα σε πάρω μαζί μου, α-
πάντησε ο Σαυκλάρ. Κορσά, α-
πόψε τον και θέσε τον πάλι...
Σπρώξε τον νεκρό κάτω από το
κρεβάτι... Έσύ Πιλού, έλα μα-
ζί μου!

—Αν, στο διάστημα της άπου-
σίας μας, τηλεφωνήσει ο κύριος
του πύργου, απάντησε τον εσύ,
Κορσά, όσο μπορείς καλλίτερα.
Κι' αν έλθω κανείς, σκότωσε τον,
δίχως θέρουδο. 'Η περίστασις μάς
επιβάλλει να φανούμε αμείλιχοι!

—Ακούσε, Κορσά: 'Η ώρα είναι
10½ τώρα. 'Αν, ως τις 4½ το
πρωί, δεν έχεις ξαναδεί εδώ ο-
ύτε τον Πιλού ούτε εμένα, κατέβα
τότε με το σχοινί και γύρισε στο
Κολάρι. Περιμένε εκεί τρεις ημέ-
ρες, κι' έπειτα πήγαινε να τα δι-
πληρώσεις όλα στον Πρίγκιπα, στο
Παρίσι.

—Ο Σαυκλάρ και ο Πιλού βγή-
καν απ' το δωμάτιο, ανέβηκαν τη
σκάλα κι' έβρασαν στην στρογ-
γγυλή αίθουσα. Γύρω σ' αυτήν ό-
λη την πολυαίθουσα πόρτες, κλει-
στές όλες, εκτός από μία: της
κουζίνας. Μέσα στην κουζίνα δεν
ήπιε κανείς. Πίσω από μια αλ-
λη πόρτα άκουγόντουσαν δυνατά
ροχαλητά.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

ΑΝΤΩΝ. Α. ΛΑΪΚΑΡΙΣ

Γυναικολογικά — Μεταδοτικά —
Σεξουαλικά.

ΧΡΗΣΙΣ ΠΕΝΙΚΙΛΙΝΗΣ

'Αθήνα 11α 6-8 μ.μ.
Τηλ. 53.807

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ

Ζέρσευ παντός είδους (με
σουτιέν, κέντημα, απλακα-
σιόν, μοτίφ, διπλά προπο-
λεμικά λείκιλα κλπ.)...
Κάλτσες γυναικείες ανδρι-
κές παιδικές

ΘΗΣΕΩΣ 17

(Πρόεδρος Κολλοτριών).
Πλησιόν δόου Λέκκα.

Επειτα από 15 χρόνια...

Πρωτότυπο διήγημα

—'Η 'Αρλέρ χάθηκε σε μία μι-
σοσκότεινη γωνιά του καταστρά-
ματος κι' έσφιξε σπασμωδικά το
μπράτσο της Ντενίς. 'Ηταν κατά-
χλωμη, έστρεψε.

—Θεέ μου! Τι έχεις αγαπητή
μου; τη ρώτησε η φίλη της μ' α-
νυσυλία.

—Έλα μαζί μου!... κατέφερε
έπι τέλους να μουρμουρήσει η 'Αρ-
λέρ. Θα σου εξηγήσω...

—Οπισθοχώρησε σιγά-σιγά, χώ-
ρίς να πιάσει να κυττάξει τον ταξεί-
διώτη, που είχε ακουμπήσει στα
κάγκελλα του πλοίου και παρα-
κολούθουσε το πέταγμα των γλά-
ρων. 'Ηταν ένας άντρας ψηλός,
με γκριζά μαλλιά και τραχύ προ-
σώπι. 'Όταν οι δύο φίλες βρέθηκαν
στην καμπίνα της πρώτης, η 'Αρ-
λέρ σταμάτησε, σφίγγοντας το
στήθος της για να συγκρατήσει
τους παλμούς της καρδιάς της.

—'Η φυσιογωμία της ήρθε σε κά-
πως.

—Δεν με είδε, ευτυχώς! είπε.
Είπε αυτός... ο Ουμπέρ!

—Ο Ουμπέρ; Ο παλιός άνα-
πημένος σου; ρώτησε η Ντενίς
κατάπληκτη.

—Ναι, ναι! 'Αν με είδε, είμαι
χαμένη!

—Μά, αγαπητή μου, ήσυχασε!
'Εχουν περάσει 15 χρόνια από τό-
τε...

—Και τί μ' αυτό; Το μίσος έ-
νε ίσως το μόνο συναίσθημα που
δεν ξεθωιάνει με τον καιρό...

—Σώπασαν κι' οι δύο, άποπλό-
ντας το παλιό δράμα. 'Η 'Αρλέρ
σκούπιζε το ιδρώμα μ' ένα μαντή-
λι.

—Δεν πίστευα πως θα ξανα-
ναυτούσε ποτέ αυτό τον άθλιο,

είπε η Ντενίς. Πόσο τον είχαν
καταδικάσει τότε για την άποψή-
ρα φόνου;

—Πέντε χρόνια... 'Ενώ βρισκό-
ταν στη φυλακή είχε καταφέρει
να μου στείλει ένα γράμμα. Τό
έχω μπάει απ' έξω: «'Αν την πρώ-
τη φορά άσότησα, τη δεύτερη
θα σε βρή ή σφαίρα μου στην καρ-
διά! 'Αν χρειαστή, θα περάσω ό-
λη μου τη ζωή αναζητώντας τα
ίχνη σου, κι' όταν σε βρώ, θα σε
σκοτώσω αλύπητα!...»

—Κι' αυτό γιατί δεν ήθελες
πιά να άναχθής τον τυραννικό έ-
ρωτά του!

—Ναι... Και δεν είχε άνα-
θρώπος που περιορίζεται στις ά-
πειλές! Ξέρω καλά το βίαιο χα-
ρακτήρα του, και τη μνησικακία
του. 'Ο,τι λέει, το κάνει!...

—Τα μάτια της 'Αρλέρ ήσαν
γοργολυμένα απ' τη φρίκη. 'Η Ντε-
νίς την κυττάζε με συμπόνια.

—Μη πανικοβόλλεσαι, αγαπητή
μου, της είπε σταθερά. 'Η κατά-
στασις είναι λεπτή, όχι όμως άδιέ-
ξοδη. Το πάλιν είναι να δείξης ψυ-
χαίμα... 'Ο Ουμπέρ δεν σε εί-
δε κι' άγνοεί άσφαλώς ότι βρί-
σκεσαι στο πλοίο...

—'Υποθέτω ότι θα επιδιόσθη-
κε τυχαίως, στο τελευταίο λιμάνι
απ' όπου περάσαμε.

—Ωραία! Δεν πρέπει λοιπόν να
εμμανώσης καθόλου ως τη Σιν-
γαπούρη. Θα δώσω άντολη να
σου σερβίρουν το φαγητό στην
καμπίνα σου, με την πρόβας ότι
είσαι άρρωστη. Θα βγούμε μαζί
στη Σινγαπούρη. Θα είναι μία
εύκαιρία για μένα να επισκεφθώ

αυτή την πόλη, ως διατ περσική
το έπιόμενο πλοίο.

—'Ηταν η τρέη νύχτα που περ-
νούσε η 'Αρλέρ κλεισμένη στην
καμπίνα της. Πνιγόταν πιά μέσα
στη στενόχωρη εκείνη φυλακή της.
Δεν μπορούσε ούτε να διαβάσει ο-
τε να κοιμηθώ. 'Ηταν μουσκεμένη
στον ιδρώτα. 'Ανέπνεε λαχανια-
σμένα... 'Ω, αν μπορούσε να
κάμει ένα κρύο ντους!... Γιατί
όχι, αφού κοιμόντουσαν οι άλλοι
ταξιδιώτες, αυτή την ώρα;

Φόρεσε ένα κιμονό και μισάνοι-
ξε την πόρτα με προσύλαξη. 'Ο
διάδρομος ήταν άδειανός Διευ-
θύθηκε βιαστικά προς το λου-
τρό...

—'Όταν ξανόβηκε απ' έ-
κει, τ' αυτή της βούλιαξε άκόμην
απ' το νερό, κι' έτσι δεν άκουσε
κάτι βήματα που πλησίαζαν. Ξα-
φνικά, μία φωνή την έκαμε να γυ-
ρίση άπότομα... κι' έμεινε άκί-
νητη τρομοκρατημένη, με την
πλάτη της κολλημένη στο ξύλινο
τοιχώμα. 'Ο Ουμπέρ!... Προχω-
ρούσε, κουδεντιάζοντας κι' ένα α-
ξιοματικό του πλοίου, με τα μά-
τια του κορμωμένα στην 'Αρλέρ.

—'Η νέα γυναίκα πρόσεξε με φρίκη
ότι τα χέρια του ήσαν γυμνά
στις τσέπες του σκακιάτου του,
και φαντάστηκε το ρεβόλβερ του,
κουμμένο εκεί μέσα, σαν την αλ-
λη φορά...

—Συγγνώμη, κυρία...
'Ο αξιωματικός την είχε γαι-
ρετήσει φιλοσοφικώς, περνώντας
έμπρός της. Το ίδιο έκαμε κι' ο
Ουμπέρ. 'Επειτα οι δύο άνδρες
άποακρύβησαν ήσυχα. Στύν ά-
δειανό και πάλι διάδρομο έμεινε
μόνη η 'Αρλέρ, κορμωμένη στη
θεί της, σαν άπολιθωμένη...

—'Όταν το πρωί, η Ντενίς την
επισκέφθηκε στην καμπίνα της, τη
βρήκε έμπρός στον καθρέφτη να
μελετά τις ρυτίδες της, τα πλα-
δαρά της μάγουλα, το μαρμαρέ-
νο πρόσωπό της και τα ξέθωρα μαλ-
λιά ποδιών της στους κροτάφους
της.

—'Απόψε τη νύχτα, είπε με πικρή
ήρεμια, συνήγαγα στο διάδρομο
τον Ουμπέρ. 'Αλλά δεν με γνώρι-
σε καθόλου, έτσι που γέρεσα μέ-
σα σε λίγες στιγμές μόλις τον
αντίκρισα!...

ΣΩΡΣ ΒΙΝΤΛΑ

Αισθητικών Έπιστημονικών

Έργαστήριον

Βεσού-76ου 12α

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53-674

—'Αναλαμβάνει την εξέλιξιν δ-
λων των δυσμορφιών του προσώ-
που, ως και την ριζικήν αποτρί-
ψιν, εξασφαλίζει τις ρυτίδας,
ουλές, εγκαύματα, στίγματα (πα-
νίδες), στίγματα εύλογας και θε-
ραπείας την τριχόπτωσην.

ΦΑΚΙΔΕΣ

—'Ο ειδικός Δερματολόγος Πο-
ριολών

Κ. Ι. ΜΑΤΑΡΑΖΙΟ

Θεραπεύει ριζικά τις φακίδες
(εφελίδες) εντός όλγων ημε-
ρών.

Πληροφορία δωρεάν

Δεχεται 9-1 και 3-3

ΟΔΟΣ ΠΠΠΙΝΟΥ 36

Στάσις Άγγελουπούλου

Τηλέφ. 85.089

Katia
ΠΟΥΔΡΑ ΚΡΕΜΑ
ΡΟΥΣ ΚΡΑΓΙΟΝ

Οι ηρωίδες της Εφταπύλης

Παρατσούκλια

—Στη Σμύρνη, κυρία Τοβλα μου, ή-
γε η 'Εφταπύλη, άκουγες τουρλού-τουρλού
παρατσούκλια, που το καθένα είχε και την
ιστορία του, ποτέ λυπητερή, και ποτέ γκε-
δεβόδια. Θυμούνται ένα τσαγκάρη, το
Τζωρτζή το Μεταλλίκο, που σαν άκουγε το
παρατσούκλι του, σηκώνονταν η τρίχα στη
κεφαλή του κι' ήρριξε βλαστήμους,
ήλκαινε, κι' ήταν άναστα ο Θεός. Ανα-
τα και καθόντανε οθλος ο μαχαλάς!...

—'Η 'Εφταπύλη στά-
θηκε λίγο, άναστέ-
ναξε βαθεία και
συνείχε:

—Αυτός, κυρία
Τοβλα μου, είχε στο
Γερανίο τσαγκάρη,
και στον 'Αη Γι-
ώργη σπύτι με μία
άδερφή πολύ θύο-
ρη, την γκυοζέλ
Κατίνα με τ' όνο-
μα. Κάθε άπόγεμα
λοιπόν τούλεγε μά-
ζους: «Τζωρτζή δώ-
μου ένα μεταλλίκο»,
ήδεν πως θα πάη
τότε στο ένα, και
στο άλλο.

—Κότε στο ένα, και
στο άλλο. 'Εωκκλήσι, και τοπαίρινε
το μεταλλίκο, για ν' άνάγη κερί. Μά εκεί-
νη ή σκύλα πήγαινε κι' ήβρισκε τοσι για
δουλοκάδες της. Μία μέρα όμως την είδε
κάποιος κι' ετύς την σπίνεψε στο Τζωρ-
τζή:

—Μωρέ άμικλή! αυτή πάει και βγάζει
τα μάτια της στο Χάλκι μπουρνό κάθε βρά-
δυ και ρεζίλιζε το μαχαλά!

—Καλή ή άθεόφληκη, δεν φοβήθηκε
θεός! 'Αφορμού ά πόμπε να διαβάσει απ'
τον άθλιωνα ο Δεσποτικός.

—'Ακούσε να με ψευτογελιά!», ήλεγε με
λίσσα στην παρέα του, «Τζωρτζή δώμου
ένα μεταλλίκο... 'Αχι την άτιμη, καρτέ-
ρι θά τη κάνω, και θά την σφάζω σαν
τον 'Αη Γιάννη!

—Κι' όπως τότε, τότε. Κρύφτηκε με
δύο φίλοι του στο ντουρσέκι, και παραμύ-
νε ως πού να περάσει.

—'Η 'Εφταπύλη στάθηκε πάλι, ξεροκατά-
σε και συνέχισε:

—Στά λέω, κυρία Τοβλα μου, και το
παιδί μου πάει βρουστάρ, βρουστάρ. 'Εκει-
βανός λοιπόν, άποπύνο μεσάνυχτα, ένας
Ισκιός φάνηκε να άριβέρη.

—Νάηνη! Πάρε, μουρμουρίσανε οδοι-
ματό και βάλανε στο Τζωρτζή τη φο-
κιά την φαλτσέτα του.

—Μά το αίμα νερό δέ γίνεται. 'Ηγασε τα
κολάρια του εκείνος, κοπήκανε τα ήπατά
του, τα χέρια του τρέμανε.

—Βρέ τι καρτερός! του φωνάξεαν ά-
νθρωποι οι άλλοι.

—Μά είναι άντρας, είπε αλαφρωνμένος
ο Τζωρτζής.

—Είπε άντρίκια ντυμένη!», του μετά-
εψε.

—Σκύλα ντυμένη τζόβενο, τέτοια όρα
του ήσαν; της φώναξε.

—'Εκείνη ταμουδιά.

—Νά λοιπόν άτιμη! Τζωρτζή το μεταλ-
λίκο, έ; φωνάξε και τ' ήμπεξε τη φαλτσέ-
τα στο στήθος.

—'Η άλλη μέρα ένα τέτοιο φονικό πώς
να κρατηθώ μουσικό; Οι ζαπτιέδες ντυμέ-
νοι πετσίλια με τα μάουερ στα χέρια τον
έκιναν τεσάλι. Και με τοσι κελεψέδες τον
πήγανε στη χάψη, και βγάλανε το ήαμι
του λούδα.

—'Από τότες χρόνια πολλά περάσανε οι
μικροί μεγαλώσανε, οι μεγάλοι άσπρίσανε,
τη γκυοζέλ Κατίνα ο χαμός ξεχάστηκε
μαζί με την άτιμη της, και μόνου το πα-
ρατσούκλι του Τζωρτζή πόμεινε. Κι' όταν
ο Σουλτάν Χαμίτ στο 'Χουρίετ ήδωκε με-
ράτι και βγήκε απ' τα μπουρνούσια, μ'
όλο που άλλαζομυστούσανε και μετέρι-
σαν να τον γνωρίσω, οι ασερτζήδες απ' τον
καφέ φωνάξαν: «Βρά να ο Τζωρτζής
αφ' ημελλήν!»

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΚΙΡΚΟΡ

ΜΙΑ ΚΛΗΣΙ

—'Η Τακούτσα είπε στον Κιρκόρ τρομαγμένη
όταν γύρισε απ' την αγορά:

—'Αμάν, κουζούμ, ντύο φορές πολύποια έρένα
γύρεψε, και τώρα ήρτε Πολίτης Μουνδουρού κι'
ένα ντιατάκι άφιος, γιαβούμ.

Ξαφνιασμένος ο Κιρκόρ πήρε το σημείωμα και
διάβασε το έξης:

«Παρακαλείσθε όπως διέλθετε έκ του 'Αστυνο-
μικού Τμήματος δι' ύπόθεσιν ή όποια σας άφορά».

—'Όσο ήσυχη κι' άν ήταν ή συνείδησι του καυ-
μένου του Κιρκόρ μία τέτοια κλήσι δεν μπορούσε
παρά να τον άναστήσει.

—Βάι! βάι! αίμα μου κεφάλι μου άνεδαρμένος
έννηκε φώναζε. 'Εγώ τι άκανα, μπε; Νε καμ-
παέτ βάρ; Μερακλή, κουζούρλη, ήτιο άντρωπο
είμαι, κριστιάν είμαι, Ιστούρο μου κάνω.

Και προσπαθούσε να θυμηθώ μήπως είχε δια-
πράξει καμμία άξιόποινη πράξι.

—'Απ' την άλλη ή Τακούτσα, λίγο μουρντάρα,
ήξερε καλά πως μέσ' τον πόλεμο είχανε κάνει
ένα σωρό ματσουράγκες κι' άρχισε άυστηρή έ-
ρευνα στο νοικοκυριό της, απ' τα συρτάρια της
ως τα μπουναδοκοφινά της.

Και πέταξε ότι ήδρισκε ύποπτο. Κλειδιά π'
άνοιγουν κονσέρβες, μινιτόνια έγγυλέζικα, ως κι'
ένα ζευγάρι γάντια στρατιωτικά, τάρτες μέσ' το
κορκοιού. 'Επίσης θυμήθηκε το δελτίο της συ-
χωρεμένης της πεθεράς της, που σαν πέθανε το
41 δεν το έπέστρεψε στον 'Ερυσρό. Και τώρα
πριν παρουσιάσει ο Κιρκόρ στην 'Αστυνομία, κα-
λού, κακού, έτρεξε και το παράδωσε στο μπα-
κάλη τους. Κι' έτσι την άλλη μέρα, πρωί,
ντύθηκε ο Κιρκόρ ήθαλε τα γαμπρικά του, πήρε
κι' ένα ντραγυμάνο ματζύ του, και τράβηξε για
το Τμήμα.

Μόλις έφθασε, ο σκοπός τον ύποδέχτηκε άυ-
στηρά, κι' άπότομα:

—Κακομοίρη μου, σαν κουνούπι σε βλέπω.

—Κουνούπι, μουνούπι, γιατί μπε;

—'Ελα τώρα μέσα, του φώναζε και τον έβαλε
σ' ένα στενό διάδρομο. 'Εκει πλάι του ένας κύ-
ριος άνοιξε να διαβάσει μία έφημερίδα που στην
τελευταία σελίδα με κτυπητά κορόνα γράμματα
έγραφε:

—'Ενας 'Αρμένιος κατάσχετος

—'Ο Κιρκόρ χλώμιασε σαν πεθαμένος, και μουρ-
μούρισε:

—Βάι, βάι γι' αυτό φώναζε έμένα καρακόλι. Τι
παλούκι, μπε, είν' αυτό;

Και γύρευε ο φουκαράς τρόπο να βγεί κατοίρω
από εκεί μέσα. 'Αχι να μπορούσε να μπη σ' ένα
ταξί, να τραβήξει για τον Πειραιά, και με το
πρώτο καράβι που δέ βρή να φύγει την 'Α-
μερική.

Τη στιγμή εκείνη ένας άστυνομικός φώναζε:
—Κιρκόρ Τουλουμουτζιάν!

—'Εφέντη μ'! άπάντησε ο Κιρκόρ και με την
καρδιά σφιγμένη απ' την άγωνία μπήκε στο γρα-
φείο του άστυνομικού.

—'Επιτέλους σε βρήκαμε! του είπε ο διοικη-
τής.

Και το φοβερότερο, τον άγριοκύτταζε και
προσέθεσε στεγνά στεγνά:

—Σε κάλεσα εδώ, Κιρκόρ έφέντη, και θέλω
οέ ότι σε ρώτησω να μ' άπαντήσεις με ειλικρίνεια.
Βλέπεις σ' έπιασα με το καλό, δεν θέλω να σου
τρίξω τα δόντια.

—Τρίξεις, μείρες, γιατί μπε; είπε με δάκρυα
στα μάτια ο Κιρκόρ. 'Αμάν γιαβούμ, χίτε, μπε,
ντέν κατάλαβα. Περιμένα, μη γράφεις, κουζούμ.

—Αυτό είναι άσχετο.

—'Ασχετο, μάσκετο, ούλος ο κόσμος ξέρει έ-
μένα. Ντραγουμένος μου ντικηγός μου δέω
είνε, ούλες μπσκαλούμ, μπσμένος να ένεταί,
αυτό τα πη ή άντρωπο είμαι.

—'Ο άστυνομός έσκασε στα γέλια.

—'Όστε, Κιρκόρ έφέντη, θέλεις και δικηγόρο
για να μου δώσης τις πληροφορίες που χρειά-
ζομαι;

—Πληροφορίες, μπλοφορίες, έμένα σεκέτι
μεγάλο φέρνουνε, τραύλιος ο Κιρκόρ. Κατάλα-
δες, μπε;

—Μά βέβαια, μάς είχε ζητήσει να μεταφερ-
θουν τα δελτία σου στη Βουλιγαμένη γι' αυτό σου
έστειλα την κλήσι για...

—'Αμάν! 'Αμάν! ξεφώνισε ο Κιρκόρ. Τόσο ά-
θανός, μπουνταλά, ήπιόποια είσαι, μπε! Κλή-
σι - πλησι μου τάρδεσε καρνιά μου. Γιατί, μπε,
ντέν ήγραψες κατέκοσσα; 'Υναίκα μου πολύ φο-
βήθηκε. Λιποθυμωμένη έννηκε, έγκώ άκόμα παγω-
μένος γένομαι, μάτια μου τρομαγμένα, πόντια
μου ξεδιωξμένα, μούτρα μου παλιντισμένα,
σερσερής έννηκα άρρωστημένος έννηκα, καρνιά
μου άκομα-σμπαστόν καντάρ, πάφ πούφ ήκανε!

Κι' έφυγε καταγανακτισμένος κι' άκόμα να συ-
νέληθ απ' την ταραχή του.

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Κόφτοι!

Τι διαμαρτυρείσαι βρέ για την άντιση-
σι των τοιγάρων; Και φωνάζεις και βρι-
ξεις και άνασταίσεις και καταφέρεις και
άπειλεις και άφρίζεις και ξεφρίζεις και
γκροκίζεις και μάς παίρνεις τ' αυτιά; 'Α-
κρίβησαν τα τοιγάρα; Και ποτέ δεν άκρι-
βήσαν; Τα τοιγάρα είναι πάντοτε το πρώτο
θύμα της οικονομικής πολιτικής όλων των
κυβερνήσεων. Κάθε μία που έρχεται τους
βάζει και κάτω. 'Αλλά εσύ γιατί φωνάζεις;

—'Ας πούμε, έμπε; 'Εγώ τι άκανα, μπε; Νε καμ-
παέτ βάρ; Μερακλή, κουζούρλη, ήτιο άντρωπο
είμαι, κριστιάν είμαι, Ιστούρο μου κάνω.

Και προσπαθούσε να θυμηθώ μήπως είχε δια-
πράξει καμμία άξιόποινη πράξι.

—'Απ' την άλλη ή Τακούτσα, λίγο μουρντάρα,
ήξερε καλά πως μέσ' τον πόλεμο είχανε κάνει
ένα σωρό ματσουράγκες κι' άρχισε άυστηρή έ-
ρευνα στο νοικοκυριό της, απ' τα συρτάρια της
ως τα μπουναδοκοφινά της.

Και πέταξε ότι ήδρισκε ύποπτο. Κλειδιά π'
άνοιγουν κονσέρβες, μινιτόνια έγγυλέζικα, ως κι'
ένα ζευγάρι γάντια στρατιωτικά, τάρτες μέσ' το
κορκοιού. 'Επίσης θυμήθηκε το δελτίο της συ-
χωρεμένης της πεθεράς της, που σαν πέθανε το
41 δεν το έπέστρεψε στον 'Ερυσρό. Και τώρα
πριν παρουσιάσει ο Κιρκόρ στην 'Αστυνομία, κα-
λού, κακού, έτρεξε και το παράδωσε στο μπα-
κάλη τους. Κι' έτσι την άλλη μέρα, πρωί,
ντύθηκε ο Κιρκόρ ήθαλε τα γαμπρικά του, πήρε
κι' ένα ντραγυμάνο ματζύ του, και τράβηξε για
το Τμήμα.

Μόλις έφθασε, ο σκοπός τον ύποδέχτηκε άυ-
στηρά, κι' άπότομα:

—Κακομοίρη μου, σαν κουνούπι σε βλέπω.

—Κουνούπι, μουνούπι, γιατί μπε;

—'Ελα τώρα μέσα, του φώναζε και τον έβαλε
σ' ένα στενό διάδρομο. 'Εκει πλάι του ένας κύ-
ριος άνοιξε να διαβάσει μία έφημερίδα που στην
τελευταία σελίδα με κτυπητά κορόνα γράμματα
έγραφε:

—'Ενας 'Αρμένιος κατάσχετος

—'Ο

ΟΙ ΑΦΑΝΕΙΣ ΗΡΩΕΣ της ατομικής ενέργειας

Μία ζωή άδιακόπων κινδύνων

Πριν από λίγο καιρό, το όνομα της πόλεως Χάμφοντ ήταν όλο και άγνωστο όχι μόνο για τον υπόλοιπο κόσμο, αλλά και για τους ίδιους τους Αμερικανούς. Άλλα σήμερα την μνημονεύουν κάθε φορά που γίνεται λόγος για την περίφημη ατομική ενέργεια.

Έκεί βρίσκεται το κυριότερο από τα «κέντρα δοκιμών» που έχει ιδρύσει η αμερικανική κυβέρνηση σε διάφορες πόλεις για τη μελέτη των εφαρμογών της ατομικής ενέργειας.

Οι άνθρωποι που εργάζονται σ' αυτό βρίσκονται σε διαρκή συναγερμό, από τη στιγμή που θα μπουν μέσα στις ερμητικές αίθουσες των εργαστηρίων, ως τη στιγμή που θα τους επιτραπεί να ξαναγυρίσουν στο σπίτι τους. Γιατί, για να τους δοθεί η σχετική άδεια, πρέπει να έχουν απορροφήσει οι ίδιοι και ότι τα ρούχα τους δεν έχουν ποτισθεί με ποσότητες ακτινοβολιών ανώτερη από εκείνη που θα μπορούσε να γίνει άνεκτη χωρίς κίνδυνο από τον οργανισμό τους.

Καθώς από εκείνους που εργάζονται στο κέντρο δοκιμών του Χάμφοντ, προτού αρχίσουν την εργασία του ερμητικού «ένα μακροχρόνιο ηλεκτροσκόπιο» που μοιάζει σαν θερμόμετρο και που πρέπει να το κρατάει κρεμασμένο από το λαιμό του, έτσι που να βρίσκεται σε διαρκή επαφή με το στήθος του.

Το ηλεκτροσκόπιο αυτό δείχνει κάθε βράδυ ποιά είναι η ποσότητα των ακτινοβολιών που απορροφώνουν το σώμα του κατά τη διάρκεια της ημέρας.

Ένα άλλο όργανο, που πρέπει να το έχει μέσα στην τσέπη της μπλούζας του και που μοιάζει σαν στυλογράφος, δείχνει την ποσότητα των ακτινοβολιών, με την οποία έχουν ποτισθεί τα ρούχα του.

Και τα δύο αυτά όργανα έχουν ένα μικρό κουδούνισμα, που σημαίνει άμεσα μόλις ο δείκτης των ράβων στο όργανο, που περνά από αυτό, οι ακτινοβολίες αρχίζουν να γίνονται επιβλαβείς.

Εκείνος που άκουσε αυτό το κουδούνισμα πρέπει να εγκαταλείψει την ίδια στιγμή την εργασία του και να τρέξει σε μία αίθουσα όπου ειδικά όργανα θα τον απαλλάξουν από την πλειοψηφία ποσότητας ακτινοβολιών, που έχουν εισχωρήσει μέσα στον οργανισμό ή στα ρούχα του.

Σε ώριμες περιπτώσεις μάλιστα χειρίζονται ημέρες και εβδομάδες για να το επιτραπεί να συνεχίσει την εργασία του.

Εκτός από τα δύο όργανα που αναφέραμε, κάθε εργαζόμενος στο εργαστήριο του Χάμφοντ έχει πάντοτε επάνω του το καλούμενο «ελεγκτικό ταυτίσματος» που, στην πραγματικότητα, αποτελείται από μικρά κομμάτια φιλμ, τα οποία τοποθετούνται γύρω από τα χέρια, το στήθος, τα πόδια του κλπ.

Τα φιλμ αυτά, που είναι καυμάνια από ειδική ουσία, και είναι εξαιρετικά ευαίσθητα, επηρεάζονται και από την παραμικρότερη ακτινοβολία και χρησιμοποιούνται για να συμπληρώνουν τις έλλειψεις που παρέχουν τη ηλεκτροσκόπιο και ο στυλογράφος. Τα φιλμ αυτά, όμως,

διατρέχει κανένα κίνδυνο. Είναι άλλο ζήτημα, όμως, αν το επιτρέπεται πάντοτε να έρχεται σε επαφή με τη σύζυγο ή τα παιδιά του. Γιατί οι ακτινοβολίες με τις οποίες εινε ποτισμένος και που εινε ακίνδυνες ίσως γι' αυτόν θα μπορούσαν να αποτελέσουν μία σοβαρή απειλή για τους άλλους.

Όπως βλέπετε, οι συνθήκες της εργασίας και της ζωής εκείνων που ασχολούνται με την ατομική ενέργεια δεν εινε καθόλου ευχάριστες.

Όλοι αυτοί οι άνθρωποι κινούνται στην κατηγορία των «ατόμων ήρώων», που έχουν διαβάσει πρόβατα τον εαυτό τους στην υπηρεσία της επιστήμης και της πρόοδου χωρίς να ελπίζουν και χωρίς να επιζητούν καμιά προσωπική ικανοποίηση...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΡΟΛΕΥ

Για το γλυφό νερό

Έκατομμύρια αμερικανικές οικογένειες θα εξυμνηθούν πολύ από ένα νέο μηχανήμα, που ελπίστηκε να τα έλπει εύγεστο και κατάλληλο για κάθε οικιακή χρήση — μαγειρέμα, πλύσιμο κλπ.

Τα μηχανήματα αυτά δεν θα πουλιούνται. Μία μεγάλη εταιρεία θα τα νοικιάζει για 2,25 δολάρια το μήνα. Μία φορά το μήνα, ειδικό υπάλληλος της, θα γυροεισέρει τα μηχανήματα και θα αναρρώνουν τις χρεώσεις ούτως που αποτινούνται για τη λειτουργία τους.

Όλη αυτή η δουλειά θα διαρκεί μόνο 2 λεπτά της ώρας. Η λειτουργία του νέου μηχανήματος εινε τελείως αυτόματος.

ΚΡΕΜΕΣ ΡΟΖΟΠΟΥ ΚΟΛΩΝΙΕΣ ΧΥΜΑ ΕΡΩΜΑΤΑ - ΚΑΙΛΥΝΤ ΚΑ ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ένα τηλεσκόπιο - δούμα

Πώς θα εξερευνηθεί το Σύμπαν

Όσοι δλες αυτές οι δυσκολίες υπερνικήθηκαν. Και σήμερα, στα ειδικά εργαστήρια του Πολυτεχνείου της Καλιφόρνιας, όπου η θερμοκρασία διατηρείται σταθερά, κλειστά και νύχτα, κλειστά και καλοκαίρι, ελπίζουν τεχνίτες δίνουν το τελευταίο γυαλί στον τεράστιο καθρέφτη — που οπτικήως αρχικώς στη Ν. Υόρκη, με ειδικό γυαλί «Πύρεξ», κι έπειτα μεταφέρθη με άπειρες προφυλάξεις στην Καλιφόρνια. Στην αρχή, ο καθρέφτης ήταν επίπεδος, και τότε ν' αποτελούσε ένα τεράστιο κάμψιμο, έτσι ώστε ν' αποτελούσε ένα υποθετικό σφαίρας με διάμετρο 74 μέτρων.

Η μεταφορά του παρουσίασε άλλες μεγάλες δυσκολίες. Γιατί ενώ μία γέφυρα π. χ. λυγίζει αρκετούς πόнтους κάτω από ένα βαρύ τρένο χωρίς να πάθι τίποτε, ο καθρέφτης του τηλεσκοπίου έπρεπε να ειναι έτσι στερεωμένος, ώστε να μη λυγίσει ποτέ ν' από το βάρος του περισσότερο από ένα χιλιοστό το μέτρο.

Αφού γυαλισθεί τέλεια κι επικαλυφθεί η μία του πλευρά μ' ένα σιλαντίν στρώμα αλουμινίου — που θ' αντικαταστήσει τον υδράργυρο των κοινών καθρεπτών — θα μεταφερθεί με ειδικό καμινιόν ως τη δασική κορυφή του όρους Παλόμαρ, 160 χιλιόμετρα μακριά από το Λος Άντζελες. Εκεί πάνω, σε ύψος 1870 μέτρων από την επιφάνεια της θαλάσσης, συλλέγεται τώρα το χτισμένο του νέου αστεροσκοπίου. Το τηλεσκόπιο του θα έχει απόλυτα σκελετό και συνολικό βάρος 500 τόννων. Κι όμως θα ειναι ισορροπημένο με τόσο ακρίβεια, ώστε θα μετακινείται μ' ένα μηχανισμό όχι μεγαλύτερο από μία ηλεκτρική ραμπτομάνη.

Θα υπάρχουν επίσης τρία μικρότερα, βοηθητικά τηλεσκόπια. Το αστεροσκοπείο θα ειναι εφωδιασμένο με δικό του ηλεκτροπλητισμό, με σύστημα υδρεύσεως, με προσυλκτικά μέσα κατά της πυρκαϊάς, με ραδιοφωνικό σταθμό, με αεροδρόμιο, και με άνετες κατοικίες για τους επιστήμονες τους εργαζομένους σ' αυτό, και για τις οικογένειές τους.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

ΟΙ ΣΤΡΑΒΙΟΙ
1) ΡΑΔΙΟΝ. 2) ΕΣΑΛΛΑ. 3) ΙΣΑΖΟΝ.
4) ΟΡΙΣΤΕ. 5) ΕΠΟΝΑΡ. 6) ΕΜΑΛΙΑ. 7) ΚΑΛΩΒΟΣ. 8) ΘΗΛΕΙΑ. 9) ΟΡΑΤΙΣ. 10) ΕΒΕΝΟΣ. Το δέ όνομα του Έλληνα πολιτικού εινε: ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ Κ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ.

Τετράγωνο με αριθμούς
1) 1 7 5 2) 4 3 7 3) 7 5 3
8 2 2 6 2 4
4 3 6 8 5 1 6 1 8

Πολύπλοκες συγγένειες

Μπορεί να εινε θεσιος και. Για τους φίλους του κινηματογράφου 1) ΛΑΘΟΣ (Η Αντιμετάλλα ούς έπρεπε ούτως του Ζάν Γκομπέν. Ήταν σύζυγος του Ζ. Ζ. Μυρά και τώρα εινε κυρία Γάυρον Πάουερ). 2) ΛΑΘΟΣ (Η Γκάμπο βρίσκεται στην Αμερική και λέγεται ότι θα πρωταγωνιστήσει σ' ένα νέο φιλμ εμπνευσμένο από τον περιήγο του «Μοντέρνου» του Ρεζάρ. (Αφίση του «Θριάμβου»). 3) ΣΩΣΤΟ. 4) ΣΩΣΤΟ. 5) ΣΩΣΤΟ (γεννήθηκε στις 5 Απριλίου 1900). 6) ΛΑΘΟΣ (Η Σόνια Ζη και εινε 33 ετών, δεδομένου ότι γεννήθηκε στις 8 Απριλίου 1913). 7) ΛΑΘΟΣ (Ο Σαρλώ εινε 57 ετών, ενώ ο Λιονέλ Μπαρρμυρ εινε 68). 8) ΛΑΘΟΣ (Δεν είδαμε ακόμη κανένα έγχρωμο φιλμ με τον Μιούνι. Το «Χουαρέ», δεν ήταν έγχρωμο). 9) ΣΩΣΤΟ (Ο πατέρας του ήταν πρόεδρος στο Λος Άντζελες). 10) ΣΩΣΤΟ. (Ετσι Ισχυρίζεται η ίδια).

Μεταγερματισμός
Πεπονόπορος - Περονόπορος:
'Ακροστιχίς εξ αντιθέτων
Μάρκος: Μακράν, 'Αδεξιός, Ρυπαίνω.
Καινός: Οκνήρως Συγγενής.

Τό πλουσιώτερο ΧΡΥΣΩΡΥΧΕΙΟ του κόσμου

Τό Χρηματιστήριο του Λονδίνου αναστάτο

Τό Χρηματιστήριο του Λονδίνου γνώρισε πρό δλίγων εβδομάδων μερικές από τις συνταρακτικότερες ώρες της ιστορίας του. Ένα πρωί, κατά τις 11 παρά τέταρτο, οι μετοχές μιας εταιρείας χρυσορυχείων της Νοτίου Αφρικής, αρχισαν ν' ανεβαίνουν αλματωδώς. Τα ηλεκτρικά σήματα αναβοσβύσαν τα παροιμιώδες βρετανικά φλέγια τους. Οι έμποροι άρχισαν να τρέχουν, σαν ναχαν χάσει εσφινικά και κατόπιν οι άλλες τρεις. Κατά τους ειδικούς δε, πρέπει να υπαρχουν σ' ελόκληρη την περίεργη κατάσταση εξίσου πλούσια γιατί η γεωλογική σύμβολος του εδάφους εινε η ίδια παντού.

Υπάρχουν σήμερα στο Λονδίνο 4 άνθρωποι, που θα γίνουν Κρόισι από αυτή την ανακάλυψη, γιατί έχουν στην κατοχή τους 600.000 μετοχές της εταιρείας Γουέστερν Χολντινγκ, στην οποία ανήκει το χρυσόφορο κοιτάσμα. Ένας από αυτούς εινε ο Έρνεστ Οπενχάιμ, που ήταν φίλος ενός από τους πλουσιωτέρους ανθρώπους του κόσμου, βασιλείς των διαμαντιών, διευθυντής 22 εταιρειών και πρόεδρος 11 άλλων. Οι τρεις άλλοι εινε ο υποκόμης Έλιμπακ ο μηχανικός Κάρλ Νταϊνς κι ο στρατηγός Τάιλλορ.

Εκτός όμως από τα άτομα και τις εταιρείες, θα πληθυνθεί ολόκληρο το Κράτος της Οράγγης, ίσως δε έμμεσα κι η Μεγάλη Βρετανία, που έχει διαπνήσει όλο της το χρυσόφι για τον πόλεμο. Αντιθέτως, η εμφάνιση τόσο πολλού χρυσού στην παγκόσμια αγορά εδύχεται να κλονίσει οικονομικά τις Ηνωμ. Πολιτείες που έχουν συγκεντρώσει σχεδόν όλο το χρυσόφι του κόσμου. Για να εμποδισθι τον πανικό, ένας ανώτερος υπάλληλος του Αμερικανικού Θησαυροφυλακίου καθυσάχασε το κοινόν, δηλώνοντας ότι «κατά πάσαν πιθανότητα δεν έχουν να φοβηθούν τίποτε οι Ηνωμ. Πολιτείες από την ανακάλυψη των νέων κοιτασμάτων, τουλάχιστον για πολλόν καιρό ακόμη».

Μέσα στον παγκόσμιο αυτό αναστάτωση, το μικρό κομμάτι του Οντενταλ, που αποτελείται από μερικά χιλιόμετρα σπείρας 4 μόνον χτιστά. Είχε ως τώρα 300 κατοίκους λευκούς και μερικές εκατοντάδες Ιθαγενείς. Η δει όμως έχουν αρχίσει να συρρέουν εκεί οι χρυσόψοι, και το μοναδικό μικρό ξενοδοχείο νοικιάζει τα δωμάτια του σε αστρονομικές τιμές. Το κομμάτι αυτό απέχει 40 χιλιόμετρα από τον πλησιέστερο αεροδρομικό σταθμό. Υπάρχει από μία μακρινή πηγή, από όπου οι κάτοικοι μεταφέρουν το νερό με βαρέλια, πάνω σε κούρα που τα τραβούν γαβιουράκια. Προσέλτεται όμως οτι, σε λίγα χρόνια, θα υπαρχη στο μέρος αυτό μία μεγαλόπολις μεγαλύτερη από το Γιοχάνεσμπουργκ. Όσοι έχουν κτήματα γύρω από το χωριό, όπου μπορούν να χτιστούν σπίτια, τα πολύν τώρα σε τιμές αστρονομικές. Όσο για τα χρυσόφορα εδάφη, αυτά δεν μπορεί να πουληθούν, γιατί δεν ανήκουν σε Ιθαγτες, αλλά σε μεταλλευτικές εταιρείες.

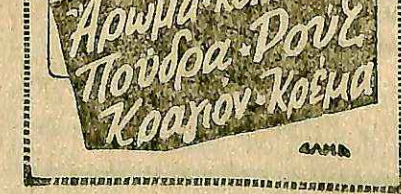
Οι άριθμοι αυτοί αρκούν, για να καταλάβει κανείς την κολοσσιαία σημασία της ανακάλυψης του νέου κοιτασματος.

Όσοι δλες αυτές οι δυσκολίες υπερνικήθηκαν. Και σήμερα, στα ειδικά εργαστήρια του Πολυτεχνείου της Καλιφόρνιας, όπου η θερμοκρασία διατηρείται σταθερά, κλειστά και νύχτα, κλειστά και καλοκαίρι, ελπίζουν τεχνίτες δίνουν το τελευταίο γυαλί στον τεράστιο καθρέφτη — που οπτικήως αρχικώς στη Ν. Υόρκη, με ειδικό γυαλί «Πύρεξ», κι έπειτα μεταφέρθη με άπειρες προφυλάξεις στην Καλιφόρνια. Στην αρχή, ο καθρέφτης ήταν επίπεδος, και τότε ν' αποτελούσε ένα τεράστιο κάμψιμο, έτσι ώστε ν' αποτελούσε ένα υποθετικό σφαίρας με διάμετρο 74 μέτρων.

Η μεταφορά του παρουσίασε άλλες μεγάλες δυσκολίες. Γιατί ενώ μία γέφυρα π. χ. λυγίζει αρκετούς πόнтους κάτω από ένα βαρύ τρένο χωρίς να πάθι τίποτε, ο καθρέφτης του τηλεσκοπίου έπρεπε να ειναι έτσι στερεωμένος, ώστε να μη λυγίσει ποτέ ν' από το βάρος του περισσότερο από ένα χιλιοστό το μέτρο.

Αφού γυαλισθεί τέλεια κι επικαλυφθεί η μία του πλευρά μ' ένα σιλαντίν στρώμα αλουμινίου — που θ' αντικαταστήσει τον υδράργυρο των κοινών καθρεπτών — θα μεταφερθεί με ειδικό καμινιόν ως τη δασική κορυφή του όρους Παλόμαρ, 160 χιλιόμετρα μακριά από το Λος Άντζελες. Εκεί πάνω, σε ύψος 1870 μέτρων από την επιφάνεια της θαλάσσης, συλλέγεται τώρα το χτισμένο του νέου αστεροσκοπίου. Το τηλεσκόπιο του θα έχει απόλυτα σκελετό και συνολικό βάρος 500 τόννων. Κι όμως θα ειναι ισορροπημένο με τόσο ακρίβεια, ώστε θα μετακινείται μ' ένα μηχανισμό όχι μεγαλύτερο από μία ηλεκτρική ραμπτομάνη.

Θα υπάρχουν επίσης τρία μικρότερα, βοηθητικά τηλεσκόπια. Το αστεροσκοπείο θα ειναι εφωδιασμένο με δικό του ηλεκτροπλητισμό, με σύστημα υδρεύσεως, με προσυλκτικά μέσα κατά της πυρκαϊάς, με ραδιοφωνικό σταθμό, με αεροδρόμιο, και με άνετες κατοικίες για τους επιστήμονες τους εργαζομένους σ' αυτό, και για τις οικογένειές τους.

τος. Σημειώτεον δε ότι, κοντά στην πρώτη φάσα, βρέθηκαν κι άλλες τρεις, εξ ίσου πλούσιες.

Τό κοιτάσμα αυτό είχε ανακαλυφθεί για πρώτη φορά από τρεις Άγγλους χρυσόψοις, πρό 50 ετών, την εποχή δηλαδή που βρισκόταν στο ζενιθ του του κυνήγι του κτήριου μετάλλου στις άχρες του Γιοχάν της Αλάσκας. Η έκμεταλλεύσις του όμως απαιτούσε σημαντικά κεφάλαια. Οι τρεις Άγγλοι έφυγαν για την πατρίδα τους, για να βρουν κεφαλαίους. Τό πλοίο όμως, με τό όποιο ταξίδευαν, ναυάγησε. Κι οι τρεις χρυσόψοις πηλύναν, παίρνοντας μαζί τους τό μισθό τους.

Πέρασε από τότε μισός αιώνας. Με την ύπνοια, ότι οι βράχοι του Οντενταλ αναρρόστει έκρυβαν χρυσάφι, συζητήσαν διάφορες μεταλλευτικές εταιρείες. Άλλα οι έρευνες δεν έδωκαν κανένα αποτέλεσμα, έως ότου τελευταίως εινε ανακαλυφθι για την οποία μιλήσαμε στην αρχή: Βρέθηκε η πρώτη φάσα και κατόπιν οι άλλες τρεις. Κατά τους ειδικούς δε, πρέπει να υπαρχουν σ' ελόκληρη την περίεργη κατάσταση εξίσου πλούσια γιατί η γεωλογική σύμβολος του εδάφους εινε η ίδια παντού.

Υπάρχουν σήμερα στο Λονδίνο 4 άνθρωποι, που θα γίνουν Κρόισι από αυτή την ανακάλυψη, γιατί έχουν στην κατοχή τους 600.000 μετοχές της εταιρείας Γουέστερν Χολντινγκ, στην οποία ανήκει το χρυσόφορο κοιτάσμα. Ένας από αυτούς εινε ο Έρνεστ Οπενχάιμ, που ήταν φίλος ενός από τους πλουσιωτέρους ανθρώπους του κόσμου, βασιλείς των διαμαντιών, διευθυντής 22 εταιρειών και πρόεδρος 11 άλλων. Οι τρεις άλλοι εινε ο υποκόμης Έλιμπακ ο μηχανικός Κάρλ Νταϊνς κι ο στρατηγός Τάιλλορ.

Εκτός όμως από τα άτομα και τις εταιρείες, θα πληθυνθεί ολόκληρο το Κράτος της Οράγγης, ίσως δε έμμεσα κι η Μεγάλη Βρετανία, που έχει διαπνήσει όλο της το χρυσόφι για τον πόλεμο. Αντιθέτως, η εμφάνιση τόσο πολλού χρυσού στην παγκόσμια αγορά εδύχεται να κλονίσει οικονομικά τις Ηνωμ. Πολιτείες που έχουν συγκεντρώσει σχεδόν όλο το χρυσόφι του κόσμου. Για να εμποδισθι τον πανικό, ένας ανώτερος υπάλληλος του Αμερικανικού Θησαυροφυλακίου καθυσάχασε το κοινόν, δηλώνοντας ότι «κατά πάσαν πιθανότητα δεν έχουν να φοβηθούν τίποτε οι Ηνωμ. Πολιτείες από την ανακάλυψη των νέων κοιτασμάτων, τουλάχιστον για πολλόν καιρό ακόμη».

Μέσα στον παγκόσμιο αυτό αναστάτωση, το μικρό κομμάτι του Οντενταλ, που αποτελείται από μερικά χιλιόμετρα σπείρας 4 μόνον χτιστά. Είχε ως τώρα 300 κατοίκους λευκούς και μερικές εκατοντάδες Ιθαγενείς. Η δει όμως έχουν αρχίσει να συρρέουν εκεί οι χρυσόψοι, και το μοναδικό μικρό ξενοδοχείο νοικιάζει τα δωμάτια του σε αστρονομικές τιμές. Το κομμάτι αυτό απέχει 40 χιλιόμετρα από τον πλησιέστερο αεροδρομικό σταθμό. Υπάρχει από μία μακρινή πηγή, από όπου οι κάτοικοι μεταφέρουν το νερό με βαρέλια, πάνω σε κούρα που τα τραβούν γαβιουράκια. Προσέλτεται όμως οτι, σε λίγα χρόνια, θα υπαρχη στο μέρος αυτό μία μεγαλόπολις μεγαλύτερη από το Γιοχάνεσμπουργκ. Όσοι έχουν κτήματα γύρω από το χωριό, όπου μπορούν να χτιστούν σπίτια, τα πολύν τώρα σε τιμές αστρονομικές. Όσο για τα χρυσόφορα εδάφη, αυτά δεν μπορεί να πουληθούν, γιατί δεν ανήκουν σε Ιθαγτες, αλλά σε μεταλλευτικές εταιρείες.

Οι άριθμοι αυτοί αρκούν, για να καταλάβει κανείς την κολοσσιαία σημασία της ανακάλυψης του νέου κοιτασματος.

Όσοι δλες αυτές οι δυσκολίες υπερνικήθηκαν. Και σήμερα, στα ειδικά εργαστήρια του Πολυτεχνείου της Καλιφόρνιας, όπου η θερμοκρασία διατηρείται σταθερά, κλειστά και νύχτα, κλειστά και καλοκαίρι, ελπίζουν τεχνίτες δίνουν το τελευταίο γυαλί στον τεράστιο καθρέφτη — που οπτικήως αρχικώς στη Ν. Υόρκη, με ειδικό γυαλί «Πύρεξ», κι έπειτα μεταφέρθη με άπειρες προφυλάξεις στην Καλιφόρνια. Στην αρχή, ο καθρέφτης ήταν επίπεδος, και τότε ν' αποτελούσε ένα τεράστιο κάμψιμο, έτσι ώστε ν' αποτελούσε ένα υποθετικό σφαίρας με διάμετρο 74 μέτρων.

Η μεταφορά του παρουσίασε άλλες μεγάλες δυσκολίες. Γιατί ενώ μία γέφυρα π. χ. λυγίζει αρκετούς πόнтους κάτω από ένα βαρύ τρένο χωρίς να πάθι τίποτε, ο καθρέφτης του τηλεσκοπίου έπρεπε να ειναι έτσι στερεωμένος, ώστε να μη λυγίσει ποτέ ν' από το βάρος του περισσότερο από ένα χιλιοστό το μέτρο.

Αφού γυαλισθεί τέλεια κι επικαλυφθεί η μία του πλευρά μ' ένα σιλαντίν στρώμα αλουμινίου — που θ' αντικαταστήσει τον υδράργυρο των κοινών καθρεπτών — θα μεταφερθεί με ειδικό καμινιόν ως τη δασική κορυφή του όρους Παλόμαρ, 160 χιλιόμετρα μακριά από το Λος Άντζελες. Εκεί πάνω, σε ύψος 1870 μέτρων από την επιφάνεια της θαλάσσης, συλλέγεται τώρα το χτισμένο του νέου αστεροσκοπίου. Το τηλεσκόπιο του θα έχει απόλυτα σκελετό και συνολικό βάρος 500 τόννων. Κι όμως θα ειναι ισορροπημένο με τόσο ακρίβεια, ώστε θα μετακινείται μ' ένα μηχανισμό όχι μεγαλύτερο από μία ηλεκτρική ραμπτομάνη.

Θα υπάρχουν επίσης τρία μικρότερα, βοηθητικά τηλεσκόπια. Το αστεροσκοπείο θα ειναι εφωδιασμένο με δικό του ηλεκτροπλητισμό, με σύστημα υδρεύσεως, με προσυλκτικά μέσα κατά της πυρκαϊάς, με ραδιοφωνικό σταθμό, με αεροδρόμιο, και με άνετες κατοικίες για τους επιστήμονες τους εργαζομένους σ' αυτό, και για τις οικογένειές τους.

Όσοι δλες αυτές οι δυσκολίες υπερνικήθηκαν. Και σήμερα, στα ειδικά εργαστήρια του Πολυτεχνείου της Καλιφόρνιας, όπου η θερμοκρασία διατηρείται σταθερά, κλειστά και νύχτα, κλειστά και καλοκαίρι, ελπίζουν τεχνίτες δίνουν το τελευταίο γυαλί στον τεράστιο καθρέφτη — που οπτικήως αρχικώς στη Ν. Υόρκη, με ειδικό γυαλί «Πύρεξ», κι έπειτα μεταφέρθη με άπειρες προφυλάξεις στην Καλιφόρνια. Στην αρχή, ο καθρέφτης ήταν επίπεδος, και τότε ν' αποτελούσε ένα τεράστιο κάμψιμο, έτσι ώστε ν' αποτελούσε ένα υποθετικό σφαίρας με διάμετρο 74 μέτρων.

ΕΠΙΟΝΕΜΕΝΕΣ Αμαρτωλή μητέρα

Τό έρμιο κι' απόμερο φτωχικό σπιτάκι ήταν βυθισμένο στο σκοτάδι.

Δεν είχε καντηλάκι για παρηγοριά της νύχτας, γιατί είχε σωθι τό λάδι από τό πρωί. Οι λίγες στοργές του μπουκαλιού μπήκαν στη σουπίτα με πυρετό στο μικρό κρεβάτακι της γυναικός.

Κρεβάτι άλλο δεν είχε η μοναδική κάμαρα του σπιτιού, γιατί είχε πουληθι κι αυτό χέρες για να πληρωθι ο γιστρος, τα φάρμακα και οι ένεσεις. Τί να τό κάνει η Μαρίτσα τό κρεβάτι, αφού είχε τό στρώμα; Θα τ' άπλωνε χάρω από πάτωμα και θα κοιμόταν πάνω σ' αυτό. Έκεινο που την ένδιεφερε ήταν τό παιδί της. Έπρεπε να τό σώρη με κάθε τρόπο.

Σάφνου τό παιδάκι της ξύπνησε μέσα στη νύχτα κι' η Μαρίτσα έτρεξε κοντά του. Ψαχουλεύτα το καίθεψε τα κεράκια, τό κεφαλάκι και του ψιθύρισε λίγα λόγια γλυκά για να τ' αποκοιμίσει και πάλι. Ό νούς της γυρνούσε ανάμεσα στην άγνοια και την έλλειπια της μοναξιάς της γυρεύοντας να βρη κάποια σωτηρία για να περάση τις κρίσιμες ώρες ως που να ξημερώση.

Μά όλα ήταν μάταια. Καί γύρω της τό σκοτάδι τό πυκνό την τρώμαζε. Τό πετρέλαιο της λάμπας έξαιε όπως και τό λάδι.

Γύρισε πρὸς τό εικονίσματα προσπαθώντας να διακρίνη τό παρήγορο μάτια της Παναγιάς, μα δεν τάβρισκε παρά μονάχα με τη φαντασία της.

Κάνε καλά τό παιδί μου, Παναγίτα μου δός του την ύγεια του ψιθύρισε. Μά μή παιδεύεις περισσότερο, καλή μου Παναγιά! Έρταίξω εγώ... δεν φταίει τό παιδί μου, τυράννησε έμένα, και λούτρωσε τό παιδάκι μου...

Τά δάκρυα της κυλούσαν άφθονα στο γυμνό της στήθος και την έκαναν ν' ανατριχιάζει.

Τό αγοράκι της αποκοιμήθηκε πάλι σιγά, σιγά. Άκούγε την αναπνοή του να απαλύνει κι' έννοιωσε τό μέτωπό του να ιδρώνει. Περί παύσα τώρα έπεσε πάλι στο στρώμα της και με τα μάτια ανοικτά έβλεπε όλη την τραγωδία της, σαν τρομερό δράμα, σαν φρικτό έπίλογο...

Είχε φταίει. Ήταν μία στιγμή πρέλλας που δέχτηκε να πάρη με τό Γιώργο περίπατο. Ήξερε πως ο άντρας της δεν θάρσυναν ως τό βράδυ, ήξερε πως μπορούσε να περάση τό άπνευσμά της μακριά από τό σπιτί αφού τό παιδί της βρισκόταν στής άδεληράς της.

Κι' έπληγε μαζί του. Την παρούσαν τό ώραια του λόγια, την τράβηξε η όμορφη του, η κομψή εμφάνισι του, όλη εκείνη η γοητεία του, ο πόθος πρὸς την περιπέτεια...

Λειλή όπως ήταν παρασύρθηκε από τό χάδια του, έμεινε. Και πάνω στην έρωτική παραζάλη της έγινε δική του.

Τί τό όφελος αν έκλαψε κατόπιν, αν έχυσε άφθονα δάκρυα μετάνοιας; Ήταν πιά άργά. Και βιαστικά βιαστικά ντύθηκε και γύρισε γρήγορα σπιτί της.

Όταν όμως μπήκε σπιτί βρήκε τον άντρα της να την περιμένει από τό μεσημέρι. Τόση ήταν η σαστισμάρα της, που δεν τόλμησε να δικαιολογηθι. Έπεσε γονατιστή μπροστά του κι' έκλαιγε, έκλαιγε άπαρηγόρητα.

Δεν ξέρι αν η συντριβή της, αν τα δάκρυα έπλησε της φανέρωσαν τό σφάλμα της, γιατί δεν της μίλησε, δεν της έλεπε τίποτε. Δεν μπορούσε ώστόσο να νικήσει τό άγνόα του μάτια. Και τό πρωί τό παιδί της κι' εξαφανίσθηκε. Ήρθε σ' αυτό τό απόμερο σπιτάκι μιάς γρήας θείας της, που είχε φύγει για τό καλοκαίρι στο χωριό.

Τρεις μήνες στερήθηκε τό κάθε τι για να μη μείνη τό παιδί της νυστικό. Κι' έσφαινα ο άγγελος της άρρώστιας βαρεία. Ήταν πέντε χρονώ παιδάκι και καταλάβαινε πως τούλειπε ο πατέρας της.

Παναγίτα μου ψιθύρισε, συγχώρεσε με, δεν θέλω να πεθάνη μακριά από τον πατέρα του, τό παιδί μου. Θάχω δίπλα την αμαρτία και την ευθύνη. Σήμερα, Παναγιά μου, την ήμερα να του τό πάω...

Σήμερα.

Με τό παιδί στην άγκαλιά της έφτασε μπρὸς στο σπιτί. Ή κορδιά της χτυπά δυνατά. Τά πόδια της λυγίζουν. Χτυπά τό κουδούνι και συγχρόνως σωρίζεται στο σκαλοπάτι, δεν άντέχει πιά. Όλα στριφογυρίζουν γύρω της...

Εξάφην η πόρτα άνοίγει και νοιώθει ένα χέρι να της καίθευη τό μαλλιά. Μία γλυκεία φωνή άντηχει σ' αυτή της:

Γόριες, μικρούλα μου;

Είν' ο άντρας της. Καμιά άπειλή, σαν να μη συνέβη τίποτε.

Νομίζει πως άνειρεύεται. Την σπκώνει και την παίρνει μέσα. Και νομίζει πως μπαίνει στον Παράδεισο, τον Παράδεισο που λίγο έλειπε να χάση για πάντα.

ΜΠΑΝΤΑ

Ἀπὸ τῆς Δευτέρας 10ης Ἰουνίου

Εἰς τὴν «ΒΡΑΔΥΝΗΝ»

«ΒΡΑΔΥΝΗΝ»

σα, που είχαν φυγει μακριά,
για να κρύψουν τη ντροπή τους
μέσα στην άπληστη θάλασσα
της κίτρινης άμμου,

Ὁ σοφὸς Σολομὼν

—Μα τότε γιατί εἶνε... μαυρισμένο
αἱ πρὶν τὸ ματι σας:

Μία παγίδα

Ὁ ταξιδιώτης πού εἶχε τὴ φιλε-
νάδα στὸ Λονδίνο, ἀνοίξε τὸ προ-
τοφύλι του, κι' ἔψαχε νὰ βρῇ τὸ
ἐπιστόγραφο του. Δὲν τὸ βροῦσε.

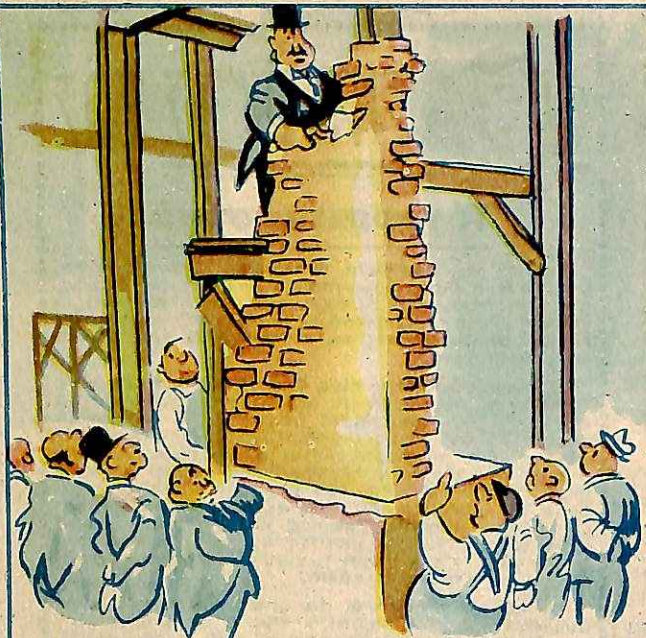
Ἰατρός = Νοσοκόμος τοῦ θανάτου.
Ὁδοντοῖατρός = Γιατρός πού θεραπεύει εἰδικῶς τὰ... καρδιὰ καὶ...

καλλυντικά. Παρακολουθείτε την υγιεινή κατάσταση του οργανισμού σας ή όποια παίζει μεγάλο ρόλο στην εκδήλωση της αμορφίας και πρό πάντως από φεύγετε τις πιθανότητες κι ερεθιστικές τροφές και τα οινόπνευματοχαρα ποτά που προκαλούν την αντίστοιχη τραχύτητα της επιδερμίδος.

Ο Καντούρ είχε εκδικηθεί.
ΚΛΩΝΤ ΑΝΤΡΥ

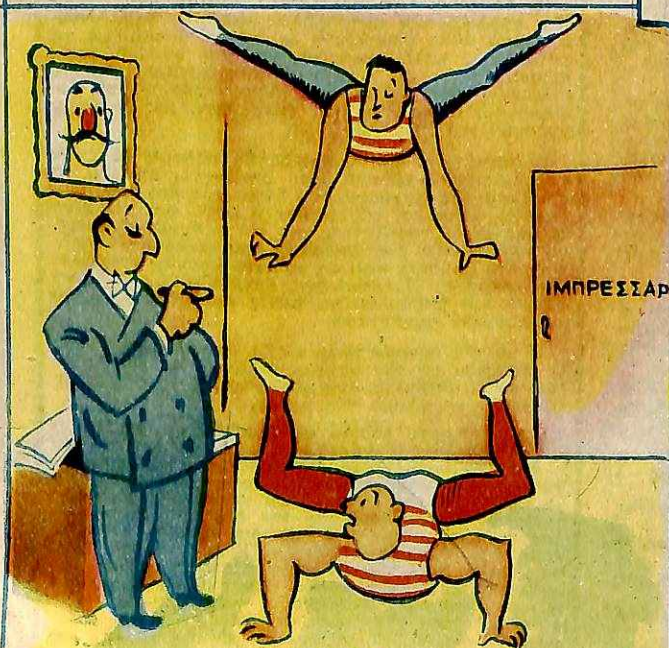

— Μὰ εἴπαμε, κύριε Δήμαρχε, νὰ βάλετε τὸν «θε-
μέλιο λίθο» κι' ὄχι νὰ χτίσετε ὁλόκληρο τὸ σπίτι!...

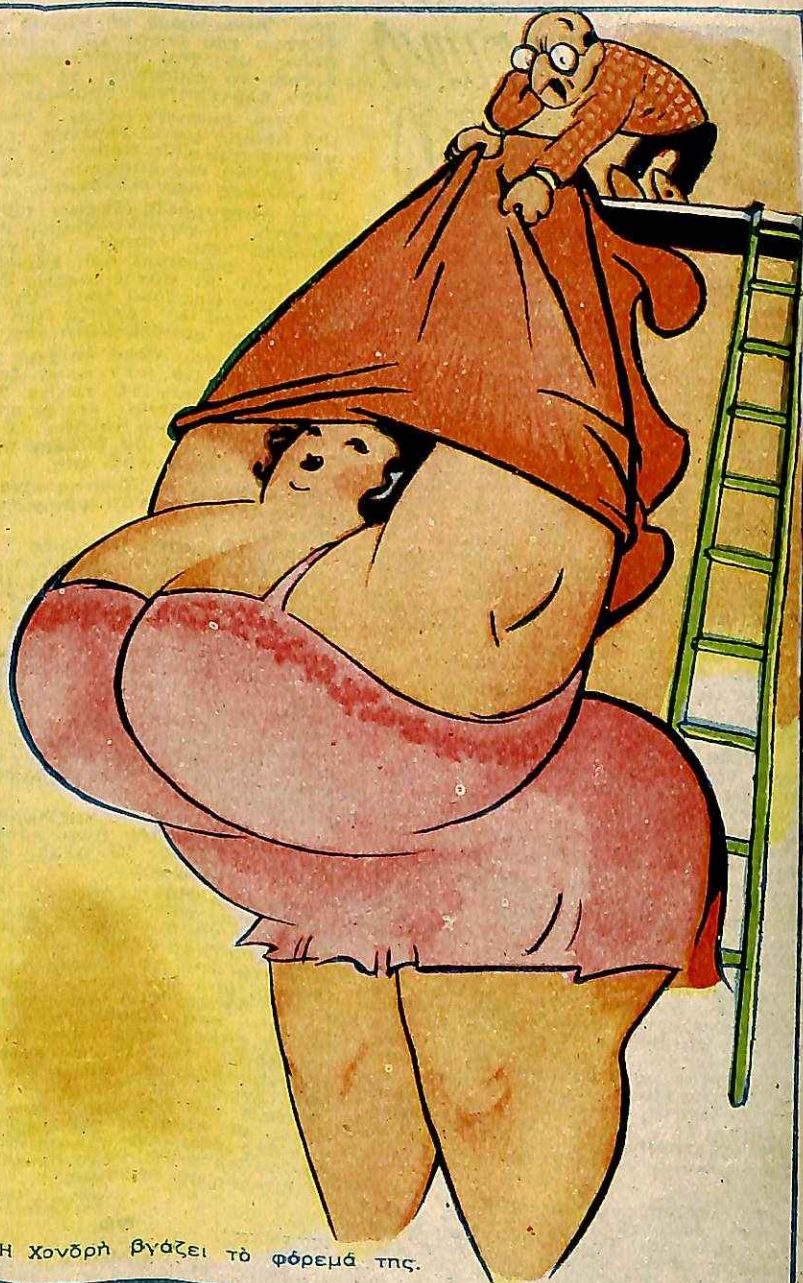

— Κάποιος ξανθὸς κυττάζει τὸ δρόμο σου...
— Ὁχι, τὸ δρόμο μου. Τὰ πόδια μου κυττάζει!...

ΤΟ «ΤΡΙΟ»

Εἰδὼ στὴ μέση εἶνε ἡ θέσις τοῦ ἀδελφοῦ μας ποὺ
ἀποσιρατεύεται σὲ λίγο!..

Ἡ Χονδρὴ βγάζει τὸ φόρεμά της.

Γιατί τρομάζατέ, κύριε ἀστρονόμω; Ἐγὼ εἶμαι!